

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 6ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

Πρωτομαγιά '95

ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ!

ΤΟ 1886 οι εργάτες εξεγέρθηκαν ενάντια στη μισθωτή εργασία, ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Οι αγώνες των εργατών του Σικάγο για αυτοδιαχείριση και αυτοοργάνωση παραμένουν και σήμερα επίκαιροι. Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής εξακολουθεί να είναι ο κυρίαρχος τρόπος παραγωγής, η μισθωτή εργασία να συντηρεί την εκμετάλ.

λευση και την υποταγή.

Η σημερινή πρωτομαγιά παρόλο που επικαλείται τους αγώνες των εργατών του Σικάγο δεν κάνει τίποτα άλλο από να καπηλεύεται και να δημαγωγεί σε βάρος των εργαζομένων και ολόκληρης της κοινωνίας.

Το πραγματικό πρόσωπο των επαγγελματιών συνδικαλιστών φάνηκε στο συνέδριο της ΓΣΕΕ και στα εγκαίνια του νέου του κτιρίου. Η ταύτιση τους με τους επαγγελματίες πολιτικούς, τα κόμματα και το κεφάλαιο είναι πια δεδομένη. Οι επιλογές του κεφαλαίου αποτελούν τις κατευθυντήριες γραμμές των επαγγελματιών συνδικαλιστών και φυσικά το πολιτικό τους μέλλον στο κοινοβούλιο μετά τις όποιες εκλογές.

Ενώ η επίθεση της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής βαρβαρότητας εντείνεται, τα συνδικάτα μέσα από τις κομματικές τους ηγεσίες προωθούν για άλλη μια φορά το συντεχνιασμό, τη διάσπαση του κοινωνικού ζητήματος σε ατομικές υποθέσεις. Οι νέες εργασιακές σχέσεις που προωθούνται καταπατούν και τα όποια εργασιακά δικαιώματα έχουν

αποκτηθεί στο παρελθόν. Το ελαστικό ωράριο, η εργασία χωρίς ασφάλιση, η ανεργία αποτελούν τα κύρια στοιχεία των νέων εργασιακών σχέσεων. Η τεχνολογία (με τον τρόπο που χρησιμοποιείται) υποκαθιστά τον άνθρωπο προς όφελος της κοινωνίας. Η μισθωτή εργασία παραμένει το καθημερινό κολαστήριο για εκατομμύρια εργαζομένους. Η χαρά της δημιουργίας μετατρέπεται σε κατανγκαστικά έργα στο όνομα της ανάπτυξης, ανάπτυξης που σε καμιά περίπτωση δε σημαίνει κοινωνική πρόοδο.

Η ταξική κοινωνία υπάρχει και πρέπει να την καταστρέψουμε. Οι εργατικοί αγώνες πρέπει να στραφούν ενάντια στους εκμεταλλευτές της καθημερινότητας μας, ενάντια σ' αυτούς που απειλούν ολόκληρο τον πλανήτη.

Το όραμα μιας ελεύθερης κοινωνίας χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους δεν είναι ουτοπία. Η κοινωνική απελευθέρωση από το κράτος και την εξουσία είναι ο μόνος στόχος που μπορούν να έχουν οι εκμεταλλευόμενοι απέναντι στους εκμεταλλευτές τους.

Της Σύνταξης...

Όταν δηλώναμε στην αρχή πως θα είμαστε συνεπείς στο στόχο μας για την τακτική εβδομαδιαία έκδοση της ΑΛΦΑ, σίγουρα αναφερόμαστε στους παράγοντες που μπορούμε να ελέγξουμε. Δηλαδή το οικονομικό βάρος, το γράψιμο των κειμένων, την τεχνική διαδικασία και το όλο τρέξιμο. Υπάρχουν όμως φορές που η έλλειψη επαγγελματισμού και η απειρία οδηγούν σε τραγικά λάθη, όπως αυτό της προηγούμενης βδομάδας. Ενώ λοιπόν, την Μ. Πέμπτη είχαν προετοιμαστεί όλα κανονικά για την έκδοση του 6ου φύλλου του Σαββάτου στις 22 Απρίλη, μαθαίνουμε ότι την Παρασκευή ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΕΙΣΤΑ. Φιλματζίδικα, τυπογραφεία, πρακτορεία ερμηνεύουν καθώς με το θεσμοθετημένο πρόσχημα του Πάσχα, όλοι την κάνουν σαν τρελοί για τα χωριά τους. Και βέβαια αυτοί καλά κάνουν (ποτέ δεν υπερασπιστήκαμε τη μισθωτή εργασία), αλλά εμείς βρεθήκαμε στη δυσάρεστη θέση να αναβάλλουμε την έκδοση του τεύχους.

Πρέπει λοιπόν να ζητήσουμε συγγνώμη, όχι από ευγένεια βέβαια, αλλά γιατί δεν εκπληρώσαμε μια υπόσχεση και μια δέσμευση που είχαμε δώσει. Αυτό το τεύχος βγαίνει με 12 σελίδες, κάτι σαν διπλό τεύχος. Εστω κι αν με δεδομένη την τιμή θα μας βάλει ακόμα πιο χοντρά μέσα. Εδώ είναι απαραίτητη μια παρένθεση-αναφορά στα οικονομικά. Το κόστος για το τιράζ των 15500 φύλλων είναι 150.000. Τα έσοδα από κάθε τεύχος είναι 70 έως 100 χιλιάδικα. Δηλαδή ένα έλλειμμα 50-80.000 κάθε βδομάδα. Τα έσοδα από τις πωλήσεις της επαρχίας θα αργήσουν ακόμα. Ειδικά γι' αυτό το φύλλο το κόστος ανεβαίνει στις 220.000 και το έλλειμμα σίγουρα θα ξεπεράσει τα 100 χιλιάδικα. Παρόλα αυτά η έκδοση θα συνεχίσει σε πείσμα εχθρών και "φίλων". Όσο αντέχουν οι τσέπες μας, όσο αντέχει η θέληση μας και το κουράγιο μας. Που δυναμώ-

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΤΩΡΑ ΟΛΟΙ "ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΘΗΚΑΝ" ΠΩΣ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΜΑΣ ΜΑΧΑΙΡΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΦΑΣΙΣΤΑ

ΠΟΣΟΙ ΟΜΩΣ ΕΝΟΙΩΣΑΝ ΕΚΕΙΝΕΣ ΤΙΣ ΜΑΧΑΙΡΙΕΣ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥΣ;

ΣΤΗΝ ΤΗΛΕ-ΧΑΥΝΩΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, μέσα στην απονιχτική ομίχλη των ψεύτικων παθών και των παθιασμένων ψεμμάτων, η απόπειρα δολοφονίας ενός "αναρχικού" είναι μία είδηση που μπορεί να παραληφθεί, σαν λεπτομέρεια. Επειδή ο θάνατος διαφημίζεται απο παντού. Και επειδή τα κίνητρα ενός φασίστα, "οργανωμένου" ή "ανοργάνωτου", "επώνυμου" ή "τυχαίου" αναγνωρίζονται πιά σαν νόμιμα: δεκάδες μετανάστες έχουν δολοφονηθεί ή βασανιστεί στα σύνορα και αλλού, και η πόρωση της κοινής γνώμης επιτρέπει στους "παραγωγούς ειδήσεων" να αναφέρονται (όταν αναφέρονται...) σε "αιματηρά επεισόδια"... Τι αξία παραπάνω έχει ένας αναρχικός;

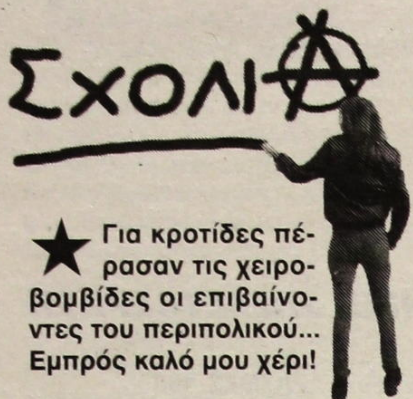
Χιλιάδες δουλεύουν για να επιτευχθεί αυτή η αθλιότητα. Οι συναισθηματικοί ακρωτηριασμοί της "υγιούς κοινωνίας" παράγονται και αναπαράγονται με μία θηριώδη κανονικότητα: σπίτι, σχολείο, στρατός, γάμος, δουλειά, διασκέδαση... Δεν είναι τυχαίο που δίπλα στην μεταμοντέρνα οικονομία του θανάτου, δίπλα στους πολυτελείς τάφους της κατανάλωσης και της αφασίας, της επιτυχίας με κάθε μέσο, τόσοι πολλοί ξαναχειροκροτάνε αυτές τις φρικτές κωμωδίες που λέγονται θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια... Όλο και περισσότεροι νεκροζώντανοι αφήνουν τα προσχήματά για να επιβάλουν ωμά την πα-

ρουσία τους, για να επιβάλουν σαν αρετή τον εφιάλτη της πιό βαθιάς δουλείας, μιάς δουλείας που ξεκινάει από την συνένοχη σιωπή και φτάνει μέχρι την ανοιχτή υποστήριξη κάθε ανθρωποκυνηγείου.

Δίπλα σε αυτήν την ιδιωτική πρωτοβουλία κρατικοί υπάλληλοι και μηχανισμοί, δημοσιογράφοι και δημοσιοπλάνοι, δεκάδες και εκατοντάδες ειδικοί της αθλιότητας επαγγελματίες και ερασιτέχνες μεσολαβούν, συγκεντρώνουν, κωδικοποιούν, επεξεργάζονται, ρυθμίζουν (και ρυθμίζονται από) τις τελετουργίες τέτοιων κατ' ευχήν εγκλημάτων. Είναι το αόρατο χέρι, ο βολικός αέρας στα πανιά κάθε τραμπούκου τσολιά, η προκαταβολική εγγύηση της μικροκυριαρχίας του στο δρόμο ή στην πλατεία που τρέφει τα μεγαλύτερα κτήνη, η επιβεβλημένη υπενθύμιση πως όλοι (οι υπόλοιποι) πρέπει να σκύψουμε το κεφάλι: η απόπειρα δολοφονίας του Γιάννη Σταθόπουλου δεν ήταν λοιπόν η "άμυνα" ενός μεμονωμένου τσογλανιού, αλλά ένας από τους καρπούς της επίθεσης ολόκληρου του συρφετού που απλώνεται και ουρλιάζει... και γι' αυτό εκείνες οι μαχαιριές είχαν έναν "φυσικό αυτουργό" αλλά δεκάδες, εκατοντάδες, ακόμα και χιλιάδες ηθικούς αυτουργούς. Αυτό ούτε το ξεχνάμε, ούτε το συγχωρούμε.

Συνέχεια στη σελίδα 4

Ας καταστρέψουμε το θεό

★ Για κροτίδες πέ-
ρασαν τις χειρο-
βομβίδες οι επιβαίνο-
ντες του περιπολικού...
Εμπρός καλό μου χέρι!

★ Τις μολότωφ γιατί δεν
τις περνάνε για σπύρτα;

★ Αποφάνθηκαν όμως
ότι δεν επρόκειτο για
"τρομοκράτες" καθότι οι
τρομοκράτες δε συνηθίζουν
να πηγαίνουν ανάποδα
στους δρόμους. Θρίαμβος
του ορθολογισμού!

★ Χαρές μεγάλες κάνουν
οι εφημερίδες για την
αποτυχία των δημοσκοπήσε-
ων στη Γαλλία. Είναι γνωστό
πως το σασπένς πουλάει πε-
ρισσότερο...

★ Μετά τόσα χρόνια και
το Τσερνομπίλ συνεχί-
ζει να σκοτώνει. Μήπως
μπορεί να μας πει κανείς
ποιοι δουλεύουν σήμερα
στο εργοστάσιο;

★ Και ποιοι μας δουλεύ-
ουν;

★ Μετά τη ΜΑΒΗ τώρα η
ΕΚΑΣ και το κράτος
φαίνεται να θέλει να τελειώ-
νει με τα μπάσταρδά του...

★ Φυσικά δεν έχασαν την
ευκαιρία τα δημοσιο-
γραφικά όρνια για κοντινά
πλάνα στα δάκρυα της χαρο-
καμένης μάνας των νεκρών
ηρωινομανών... Εμείς δε-
σμευόμαστε ότι ποτέ δε θα ε-
πιφυλάξουμε τέτοια μεταχεί-
ριση στις δικές τους μανά-
δες...

★ Παγκόσμιο κέντρο
διακίνησης ηρώνης η
FYROM μας ανακοίνωσαν
περιχαρείς οι παρουσιαστές
των ειδήσεων. Λέτε να άνοι-
ξε παράρτημα το 5ο Α.Τ.
στα Σκόπια;

★ Και έτσι αποδεικνύεται
γιατί τα πρεζάκια είναι
αντεθνικά στοιχεία...

★ Γιατί άραγε θέλουν
Ελληνικό στρατό στα
Σκόπια οι φασίστες;

★ Οι πρυτάνεις αισθάνο-
νται συγγένεια με τους
αναρχικούς και ο κύριος Ανα-
γνωστόπουλος με τους α-
ρουραίους.

★ Συγγνώμη ζήτη-
σαν για 30.000
δολοφονίες οι
Αργεντινίνοι στρα-
τιωτικοί της χού-
ντας...

★ Τ ο υ ς
ξέφ u-
γαν πολ-
λοί...

Η ιδέα του θεού σημαίνει την α-
ποκήρυξη της ανθρώπινης λογικής
και δικαιοσύνης, είναι η αποφασί-
στικότερη άρνηση της ανθρώπινης
ελευθερίας και οδηγεί αναγκαστικά
στη δουλεία των ανθρώπων, τόσο
στη θεωρία όσο και στην πρακτική.
Μ. Μπακούιν

Αυτό το κείμενο δεν μπορεί παρά
να είναι επιθετικό. Αυτό το κείμενο
δεν μπορεί παρά να είναι οργισμένο.
Αυτό το κείμενο θα χλευάσει χωρίς
να φαιδροφοίσει, γιατί η παρουσία
στο προσκήνιο της ιστορίας - το σω-
τήριο έτος 1995 - της θρησκευτικής
μισαλλοδοξίας και του θρησκευτικού
φανατισμού, δε μας κάνει να γελάμε
μα να αναρρωτηθούμε και να προε-
τοιμάσουμε τη δράση μας. Νομίζο-
ντας ότι οι επαναστάσεις και τα κινή-
ματα των διακοσίων τελευταίων χρό-
νων, είχαν πλήξει ανεπανόρθωτα την
ιδέα του θεού, τόσο στη θεωρία (που
είναι αλήθεια ότι τον εκμηδένισαν)
όσο και στην πράξη τη βιωμένη από
τους ανθρώπους.

Από τον ισλαμικό φονταμενταλισμό
ως το χριστιανικό πουργανισμό, από
τις χιλιάδες μυστικιστικές αρλούμπες
των ανατολικών θρησκειών ως την
κύρηξη χημικού πολέμου από βουδι-
στική αίρεση στην Ιαπωνία, η βία και
ο παραλογισμός, το έγκλημα και η
άρνηση κάθε ανθρώπινου και κάθε ε-
λευθερίας σημαδεύουν την εποχή,
την αβεβαιότητα, το τέλμα της αν-
θρώπινης αξιοπρέπειας. Φαινόμενα
που ολοένα αυξάνονται και δυναμώ-
νουν όσο αυτός ο κόσμος γίνεται α-
βίωτος και απροκόλυπτα εχθρικός.

Ορκισμένοι εχθροί και πιστοί σύμ-
μαχοι της νέας τάξης τρέφονται και
συμπληρώνουν το ψέμα, την εξαφά-
νιση της ελευθερίας, την καταρράκω-
ση της συνείδησης. Η θρησκόληψία,
το μίσος για κάθε τι ελεύθερο και
διαφορετικό, συναντάει τα πρώτα ερ-
δελφία της: το κράτος, την εκμετάλ-
λευση, το έθνος, τον ρατσισμό και χι-
λιάδες άλλα γνωρίσματα ενός εί-
δους, τεράτων και όχι ανθρώπων. Ο
θεός - αφέντης του ουρανού βρίσκεται
στην γη τους απεσταμμένους του,
την εκκλησία, το ιερατείο, την ΙΣΧΥ
του, την κουλτούρα του, τον πολιτι-
σμό του της κυριαρχίας και της υπο-
δούλωσης. Χαρακτηριστική λογική
της θρησκείας (όπως και κάθε μετα-
φυσική αφαίρεση) είναι "εμείς" οι
φωτισμένοι, "εμείς" που κατέχουμε
την αλήθεια και οι "άλλοι", οι άπιστοι
οι διαφορετικοί, οι μάλιστα που κυ-
νηγούνται για άλλη μια φορά. Και η
πυρά φαίνεται τεράστια. Ο κατάλο-
γος των εγκλημάτων του θεού και
της θρησκείας ενάντια στο ανθρώπι-
νο είδος είναι ατελείωτος. Και με τις
δύο σημασίες.

Η φαινομενική υποχώρηση της
θρησκείας συνδέεται άμεσα με την
νίκη της αστικής σκέψης. Σκέψη εξί-

σου μεταφυσική εξίσου εξουσιαστική
και εξίσου ληστρική. Στη θέση του
θεού και της απόλυτης δικαιοδοσίας
του πάνω στους ανθρώπους, η θέση
του παπαδαριού που ξεζουμίζουν
τους κόπους μας, οι καπιταλιστές
που μας εξοντώνουν μέσα και έξω
από την παραγωγή. Στην θέση της
τυφλής πίστης των θρησκευόμενων,
η πίστη στο "συλλογικό συμφέρον"
της ανάπτυξης των παραγωγικών
δυνάμεων. Υποχωρώντας, η θρη-
σκεία του θεού άνοιξε το δρόμο στη
θρησκεία του εμπορεύματος.

Η μία απορόφησε την άλλη, παιδιά
των ιδιών γονειών, αντάλλαξαν μεθό-
δους, πρακτικές και τρόπους χειρα-
γώγησης καθαγιαστήκαν και ευλόγη-
σαν η μία την άλλη και σήμερα που το
ψεύδος καταρρέει θα μπερδευτούν
στα νέα παιχνίδια της κυριαρχίας, στο
νέο μεσαίωνα που δε θα είναι μόνο
εργασιακός αλλά θα άπτεται κάθε αν-
θρώπινης δραστηριότητας. Διαπλε-
κόμενα συμφέροντα και η σύγκρουση
για τη διαχείριση των ανθρώπων συ-
νεχίζεται. Η "νικήτρια" ιδεολογία της
ιστορίας αντιμετωπίζει ξανά τις ισχυ-
ροποιημένες αδελφές της, με θύματα
τους ανά τη γη κολασμένους.

Όμως δεν είναι μια συνωμοσία που
κινεί την ιστορία. Είναι η ίδια η δράση
των ανθρώπων, ο κοινωνικός πόλεμος,
οι ταξικές και ιδεολογικές συγκρού-

Ο κόσμος του σίγουρα είναι
καλύτερος από τον δικό μας...

σεις. Κι αν η λογική και η κριτική είναι
όπλο χειραφέτησης και απελευθέρω-
σης, η άκριτη και παράλογη παραδοχή
της ύπαρξης του θεού χαρακτηρίζει
τους θρησκευόμενους ως ηλίθιους.

Πυρηνικά παιγνίδια κυριαρχίας (Μια πρώτη αναφορά)

Από τις 17 Απριλίου και για ένα μή-
να θα συζητηθεί και αποφασιστεί το
πυρηνικό τοπίο του μέλλοντος από
τους εκπροσώπους 172 κρατών που
συμμετέχουν στη "Συνθήκη Μη Διά-
δοσης των Πυρηνικών Οπλών" (NPT).
Μία τέτοια συνάντηση πριν μερικά
χρόνια θα προξενούσε μαζικές διαδη-
λώσεις και μεγάλης έκτασης κινητο-
ποιήσεις σε όλο τον κόσμο. Τα ειρηνι-
κά κινήματα και τα κινήματα ενάντια
στους εξοπλισμούς και τα πυρηνικά
έσβησαν μαζί με την περίοδο που τα
γέννησε, την περίοδο του ψυχρού πο-
λέμου. Ήταν ακριβώς αυτή η περίο-
δος που τα πυρηνικά οπλοστάσια με-
ρικών κρατών απέκτησαν τερατώδη
και σήμερα ανεξέλεγκτη ισχύ κυρίως
της πρώην ΕΣΣΔ και των ΗΠΑ.

Το πρόβλημα με τα πυρηνικά όπλα
την περίοδο του ψυχρού πολέμου, ή-
ταν η άμεση απειλή ενός πυρηνικού
ολοκαυτώματος και τα τεράστια κε-
φάλαια που απαιτούνταν για την ανά-
πτυξη τους, εις βάρος των κοινωνι-
κών αναγκών (που αποτελούσε και
μία από τις αιτίες κατάρρευσης της
ΕΣΣΔ). Το ουσιαστικό ζήτημα που θέ-
τουν όμως τα πυρηνικά όπλα είναι η
αίτια ανάπτυξής τους. Τα σύγχρονα
συστήματα κυριαρχίας θεμελιώνονται
πάνω στην αρχή του πολέμου. Ο πό-
λεμος σαν θεμελιώδης λειτουργία

αυτών των συστημάτων, ξεπερνάει
κατά πολύ τους εθνικούς, οικονομι-
κούς ή πολιτικούς λόγους για το ξέ-
σπασμά του. Είναι ο βασικός μηχανι-
σμός ελέγχου και κυριαρχίας των αν-
θρώπων και των κοινωνιών τους από
τα τεράστια συμφέροντα των εξου-
σιαστών (συμφέροντα ιδιωτικά με τε-
ράστια δύναμη και συμφέροντα μη-
χανισμών με τεράστια επιρροή). Τα
πυρηνικά επιτέλεσαν την ανάγκη της
μεγάλης ανάπτυξης τους την περίοδο
του ανταγωνισμού δύο κυρίαρχων
συστημάτων, με τη δυνατότητα να
διεξάγουν έναν ολοκληρωτικό και κα-
ταστροφικό πόλεμο. Υπήρχε και υ-
πάρχουν βέβαια και άλλοι σοβαροί
λόγοι ανάπτυξής τους.

Σήμερα τα πράγματα είναι διαφορε-
τικά. Η παγκόσμια καπιταλιστική κυ-
ριαρχία αποκτά διαφορετικούς όρους
από πριν. Ο αφοπλισμός, η καταστρο-
φή και η μείωση των πυρηνικών όπλων
(με ποιον τρόπο άραγε; μήπως με τυ-
χαίες πυρηνικές εκρήξεις;) είναι σήμε-
ρα μία αναγκαιότητα του συστήματος.
Ούτε βέβαια προς όφελός μας, ούτε
γιατί βαδίζουμε προς μία κατάσταση
ειρήνης, αλλά για την αποτελεσματι-
κότερη ισχύ και κυριαρχία των πέντε
κρατών (ΗΠΑ - Ρωσία - Γαλλία - Αγγλία
- Κίνα), κυρίως των ΗΠΑ που ανέπτυ-
ξαν και διαχειρίζονται την πυρηνική τε-
χνολογία ενάντια στα υπόλοιπα κράτη.
Τα πυρηνικά, είναι τρομερό όπλο για
να είναι ανεξέλεγκτο.

Αυτή η συνάντηση για την παράτα-
ση της συνθήκης NPT είναι μία απά-
τη. Όπως και η προηγούμενη. Ήταν
βέβαια σε άλλες συνθήκες, αλλά κα-
νένας περιορισμός δεν έγινε στα 25
χρόνια της διάρκειάς της. Όλες οι πυ-

Και αυτή την δράση επικαλούμαστε
προσβλέποντας στο κίνημα ανατρο-
πής που γεννιέται, στην οργάνωση
αυτών που ζητάνε τη ζωή τους και την
καταστροφή του παλιού κόσμου. Τα
πάθη του Χριστού μας αφήνουν αδιά-
φορους. Τα πάθη των ανθρώπων μας
οπλίζουν με δύναμη και θέληση. Ηλίθι-
οι θρησκόληπτοι, η κόλαση που μας ε-
τοιμάζετε πάντα έβρισκε εχθρούς, πά-
ντα έβρισκε αντιμέτωπο το κίνημα της
ανατροπής και της εξέγερσης. Ο γώ-
νας ενάντια στο θεό είναι αλληλένδε-
τος με τον αγώνα ενάντια στο κράτος
και τα αφεντικά. Είναι κομμάτι του α-
γώνα για αξιοπρέπεια και ελευθερία.
Διδασκόμαστε από το παρελθόν του
αγώνα και δεν ξεχνάμε.

Από τους άθεους της Αλεξάνδρει-
ας ως τις εξεγέρσεις του μεσαίωνα,
από την Κομμούνια ως την Ισπανική ε-
παναστάση, από τους αγώνες των
Άγριων Απεργιών ως τον παγκόσμιο
Μάη, απ' τις απαρχές της ιστορίας
ως το τέλος που προσβλέπουμε, κα-
ταστρέφαμε και θα καταστρέφουμε
τον θεό με την κριτική και την δράση
μας, περιμένοντας την στιγμή που ο
κόσμος θα αποτινάξει τον ζυγό, περι-
μένοντας μαχόμενοι έναν κόσμο:

ΧΩΡΙΣ ΘΕΟΥΣ, ΧΩΡΙΣ ΑΦΕΝΤΕΣ
ΧΩΡΙΣ ΠΙΣΤΟΥΣ, ΧΩΡΙΣ ΘΥΜΑΤΑ

A . K .

Τι θεός, τι Στάλιν...

Σε προηγούμενο κυριακάτικο ριζο-
σπάστη υπήρχε ένθετο που έβγαλε
το ΚΚΕ και εξηγούσε τους λόγους
κατάρρευσης κτού υπαρκτού σοσια-
λισμού.

Οι λαμπροί ηγέτες του ΚΚΕ, η φω-
τισμένη πρωτοπορία της εργατικής
τάξης, οι επαγγελματίες επαναστά-
τες κτλ γνώστες οτιδήποτε έχει σχέση
με το σοσιαλισμό, μας έδωσαν ένα κλό
μάθημα για το πως διαστρεβλώνεται
η ιστορία.

Οι απόγονοι του Στάλιν λίγο πολύ
παρουσιάζουν την κατάρρευση του
ανατολιστικού μπλόκ ως ανατροπή.
Πολύ συνωπτικά και γενικά - γιατί δια-
φορετικά χρειάζονται σελίδες ανάλυ-
σης - μας λένε ότι η εποχή του Στάλιν
ήταν ο χρυσός αιώνας του σοσιαλι-
σμού. Οι μεταποτίσεις πληθυσμών, οι
μαζικές σφαγές διαφωνόντων είναι
μικρά πολιτικά λάθη άνευ σημασίας.

Οι χώρες του υπαρκτού σοσιαλι-
σμού παρουσιάζονται ως παράδει-
σος, που κάποια στιγμή κάποιοι κακοί
κατάφεραν να παραπλανήσουν τον
λαό και να ξαναγυρίσουν στην κόλα-
ση. Πουθενά δε γίνεται λόγος για τις
εξεγέρσεις στις Πολωνία, Ουγγαρία,
Τσεχοσλοβακία, Αν. Γερμανία, για τον
πόθο των λαών για ελευθερία, και την
άγρια καταστολή που ακολούθησε

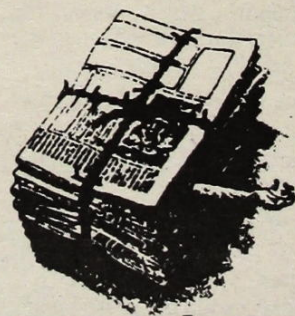
από το σωβινιστικό κόκκινο στρατό.

Δεν περιμέναμε το ΚΚΕ να βγει και
να αποδεχτεί το λάθος της μαρξιστι-
κής εξουσιαστικής κοσμοθεώρησης.
Ούτε περιμέναμε να βγει ν' απολογη-
θεί για το τραγικό τέλος που έδωσε
σε πραγματικά επαναστατικά κινήμα-
τα. Όμως η διαστρέβλωση της ιστο-
ρίας σε τόσο μεγάλο βαθμό και η α-
πόκρυψη της αλήθειας που σίγουρα
έχρουν είναι παραπάνω από εξοργι-
στικό. Από την εξέγερση των ναυτών
της Κροστάνδης μέχρι και την Αλλη-
λεγγύη της πολωνίας, οι λαοί αυτοί έ-
δειξαν ότι έφεραν ν' αγωνίζονται, ότι
έφεραν ν' αμφισβητούν. Βέβαια η κα-
τάρρευση του ανατολικού μπλόκ δεν
βρίσκεται σε αυτές τις εξεγέρσεις.
Βρίσκεται μέσα στην ίδια την εξουσία
και στους τρόπους που κάθε φορά
δημιουργεί ώστε να σταθεροποιείται,
να επεκτείνεται και κυρίως να μεταλ-
λασεται.

Για τους αναρχικούς δεν υφίσταται
καμιά κατάρρευση του σοσιαλισμού
γιατί απλά οι χώρες αυτές δεν ήταν
σοσιαλιστικές. Οι αγώνες είναι μπρο-
στά μας ενάντια στο κράτος και την
εξουσία, αλλά και ενάντια στις «φωτι-
σμένες πρωτοπορίες» και τα κόμμα-
τά τους

Π . Δ .

Κυκλοφόρησαν...

★ Από τις "Κινούμενες Πόλεις"
στην Θεσσαλονίκη, κυκλοφό-
ρησε η έκδοση "ARKADAS", σχετικά
με την Τουρκία. Η έκδοση αυτή που
βγήκε σε μορφή εξάπτυχου περιλαμ-
βάνει την κεντρική ανάλυση "Τουρκία
το τέλος μιας εποχής", μια συνέντευ-
ξη εκπροσώπου του "Συλλόγου ΠΙΡ
ΣΟΥΛΤΑΝ ΑΜΠΝΤΑΛ" με θέμα "Αλε-
βισμός σύγχρονος τρόπος σκέψης

και ζωής", κείμενο με στοιχεία για την καταπάτηση των κοινωνικών
δικαιωμάτων, γράμμα του σύντροφου Τσαν Γικάρ από την Αγκυρα,
με θέμα "Μηχανισμοί εξουσίας και Αλεβίτες" και τέλος μια ιστορική
αναφορά στους "Αλεβίτες η επαναστατική παράδοση της Ανατολής"
Για επικοινωνία Τ.Θ. 50473, Τ.Κ. 54013, Θεσσαλονίκη

★ Κυκλοφόρησε το 6ο (δωδεκασέλιδο) τεύχος του περιοδικού "Ξέ-
σπασμα", από αναρχικούς σύντροφους από την Πάτρα. Το τεύ-
χος αναφέρεται κυρίως στο "ατύχημα" του Τσερνομπίλ που συνέβη
πριν από 9 χρόνια.

Γ . Κ .

Αμερικανική παρέμβαση στα ελληνοτουρκικά

ΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ των αμερικάνων στη διεθνή σκηνή είναι γνωστές. Άλλοτε πολιτικά, άλλοτε στρατιωτικά, η Αμερικανική κυβέρνηση, εκφραστής των πολυεθνικών συμφερόντων "προτείνει" ή παρεμβαίνει εξόφθαλμα, αλλάζοντας το πολιτικό σκηνικό.

Πολλές περιπτώσεις προκάλεσαν διεθνή κατακραυγή: Βιετνάμ, Κορέα, Γρενάδα, στρατιωτικά καθεστώτα σε πολλά κράτη κλπ.

Η αμερικανική παρέμβαση στην Ελλάδα από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά, είναι καθοριστική. Ο φόβος του κομμουνισμού αλλά και η γεωστρατηγική της θέσης, έδιναν το «δικαίωμα» στους κηδεμόνες μας (βλ. συμφωνία Γιάλτας) να παρεμβαίνουν αποκάλυπτα στα πολιτικά πράγματα. Δεν ξεχνούνται, ούτε η χούντα του Παπαδόπουλου, ούτε του Ιωαννίδη, αλλά ούτε η περιπέτεια της Κύπρου.

Οι παρεμβάσεις την εποχή αυτή, δημιούργησαν ένα ισχυρό αντιαμερικανικό - αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, που παρά την αποσπασματικότητα του και το στείο δημοκρατικό λόγο του, έδειχνε το μέγεθος του ζητήματος. Το 1981, η εξουσία με εκφραστή το ΠΑΣΟΚ, εκμεταλλεύτηκε αυτά τα συνθήματα. Με βάση αυτά, έμεινε στην κυβέρνηση για 8 χρονιά.

λόγο στη διεθνή αλλά και την ντόπια ή περιβάλλουσα πολιτική σκηνή πρέπει να πάνε με τα νερά του. Έτσι είδαμε φρεγάτα του πολεμικού ναυτικού να παίρνει μέρος στον πόλεμο του Κόλπου, στο εμπόριο κατά των "φίλων" Σέρβων, συμμετοχή στην επέμβαση στη Σομαλία.

Μεγάλη έκπληξη προκάλεσε το γεγονός ότι την επομένη της εκλογής Παπανδρέου, μέλη της κυβέρνησης έσπευσαν να δηλώσουν τα φιλοαμερικανικά αισθήματά της, να εμπιστευτούν την τύχη του Κυπριακού στους Αμερικανούς και να προσθέσουν ότι οι ΗΠΑ αποτελούν παράγοντα σταθεροποίησης στην περιοχή. Τα συνθήματα περί εθνικής ανεξαρτησίας, την Ελλάδα στους έλληνες, της ανεξαρτησίας του τρίτου κόσμου υπάρχουν πλέον σε τοίχους όπου δεν έχει περάσει ακόμα το σκαπτικό της ανασυγκρότησης και της προόδου.

Τα ελληνικά συμφέροντα, με το άνοιγμα των νέων αγορών στις Ανατολικές χώρες και τα Βαλκάνια δεν θα ήθελαν να έχουν ανταγωνιστές από το ίδιο "φιλελεύθερο" στρατόπεδο. Η πίτα φτάνει για όλους. Έτσι, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις όπου αμερικανικά συμφέροντα επενδύουν στα Βαλκάνια μέσω Ελλήνων οι οποίοι έχουν εμπειρία και καλές σχέ-

σεις με το χώρο.

Σύμφωνα με όλα αυτά, δεν πρέπει να προκαλεί εντύπωση η παρέμβαση Χολμπρουκ και Νάι (υφυπουργοί εξωτερικών των ΗΠΑ) σε Ελλάδα και Τουρκία. Οι δύο δορυφόροι των ΗΠΑ τρώγονται σαν τα σκυλιά, μια εποχή όπου υπάρχουν θαυμάσιες ευκαιρίες για προώθηση κοινών συμφερόντων στην περιοχή.

Οι αμερικάνοι, ούτε λίγο ούτε πολύ, ζητούν κατευνασμό των εντάσεων στην περιοχή, αλλά με τρόπο που θίγονται "κυριαρχικά δικαιώματα". Έτσι, παραβαίνοντας τους κανόνες διεθνούς δικαίου, ακόμα και τους κανόνες του ΝΑΤΟ για το Αιγαίο, ζητά να θεωρηθεί κοινή θάλασσα. Επίσης, με προτάσεις αποβλέπουν στη μείωση του κινδύνου ελληνοτουρκικής σύγκρουσης. Η επιτυχία του σχεδίου προϋποθέτει συνεχή συνεννόηση μεταξύ των δύο πλευρών.

Για τα παραπάνω μπορούμε να κάνουμε τις εξής παρατηρήσεις:

1) Πόσο μπορεί να θεωρηθεί ο αμερικανικός παράγοντας "σταθεροποιητικός" στην περιοχή, όταν, πέραν του παρελθόντος, στις πρόσφατες ταυτόχρονες αεροναυτικές ασκήσεις στο Αιγαίο ελληνοκυπριακών και τουρκικών δυνάμεων (Νικηφόρος - Θαλασσόλυκος αντίστοιχα), υπήρχαν

υπόνοιες αμερικανικής προβοκάτσιας για πρόκληση θερμού επεισοδίου στην περιοχή Μυτιλήνης - Χίου.

2) Δεν είναι τυχαίος ο χρόνος της παρέμβασης. Ο αγωγός πετρελαίου Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολης, που αποτελεί γεγονός διαπραγματεύσεων στην περιοχή μεταξύ Καυκάσου και Ελλάδας, κρύβει αμερικανικά συμφέροντα. Ο αγωγός θα τροφοδοτεί αποκλειστικά τη Δύση με πετρέλαιο από την περιοχή του Καυκάσου και τις χώρες της Κοινοπολιτείας, οι οποίες είναι σύμμαχοι ή ανδρείκελα των ΗΠΑ.

3) Η συνεχιζόμενη σφαγή των Κούρδων αποτελεί για τις ΗΠΑ αναγκαιότητα. Οι επιχειρήσεις, αποτελούν απειλή και για τον Σαντάμ. Όμως αφήνουν την αίσθηση και μίας άλλης αιτίας: τον έλεγχο των πετρελαιοειδών του Καυκάσου και της Μοσούλης.

Η παρέμβαση των Αμερικάνων στην ελληνική κυβέρνηση, πιθανότατα έχει ως στόχο την αποδέσμευση τουρκικών στρατευμάτων από τα ελληνικά σύνορα και την τοποθέτησή τους στο μέτωπο με τους Κούρδους. Οι τελευταίοι πρέπει να σβήσουν από τον χάρτη...

4) Οι αμερικανικές προτάσεις είναι μάλλον φαιδρές για τον εξής λόγο: η εξωτερική πολιτική των δύο χωρών καθώς και ο αγώνας εξοπλισμών βασίζονται στο αντίπαλο μένος και στην ύπαρξη εξωτερικού εχθρού. Η εκπαίδευση και η ιστορία των δύο χωρών αφιερώνουν μεγάλα κεφάλαια για να αποδείξουν την επικινδυνότητα των "απέναντι".

5) Οι παρεμβάσεις μπορεί να απορρίφθηκαν από τους Έλληνες αρ-

μόδιους υπουργούς, όμως άφησαν υπόνοιες ότι κάτω από καλύτερες προϋποθέσεις, θα μπορούσαν να ενδώσουν. Τα συμφέροντα είναι μεγάλα και μπορούν να διαπραγματευθούν. Έτσι, με αφορμή τη σφαγή των Κούρδων ή την απομύζηση της περιοχής του Καυκάσου, μπορεί να μεγαλώσει την πολιτική και στρατιωτική επιρροή της Ελλάδας στην ευρύτερη περιοχή.

6) Πρόθεσή μας δεν είναι η πρόταση ενός νέου "αντιιμπεριαλιστικού" κινήματος. Έχουμε καλύτερα πλάνα να σκεφτούμε και να δώσουμε την ψυχή μας. Όμως, τα "εθνικά συμφέροντα", οι "παραβιάσεις", οι "παρεμβάσεις", τα "12 ή 6 ή 10 μίλια" μας προκαλούν αηδία. Τα θεωρούμε εμετικά κατασκευάσματα του κράτους για να εδραιώσει την κυριαρχία και την εκμετάλλευση, όχι μόνο στους εντός των συνόρων. Πρέπει να καταστήσουμε σαφές ότι τα "σύνορα" δεν είναι υπόθεση της κοινωνίας και των λαών, αλλά των κρατών. Οι πολιτισμοί μόνοι τους ασφυκτούν και αυτοκαταστρέφονται. Οι πολιτισμοί αλληλέγγυοι, συμπληρώνονται και διασυνδέονται.

Το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα μπορεί και έχει σπουδαίες προοπτικές. Έχει καταφέρει, μαζί με άλλα, ώστε κάθε ανυποταξία, κάθε τρελό χαρτο να αντιμετωπίζεται μέσα στα πλαίσια της πολιτικής - ιδεολογικής άρνησης του παιγνιδιού συμφερόντων, εντός ή εκτός συνόρων. Το εθνικό κράτος σαπίζει και είμαστε περήφανοι γι' αυτό. Ή θα ζήσουμε χωρίς αυτό, ή θα σαπίσουμε μαζί του.

N.Γ.

Το φαγοπότι άρχισε: Μην κοπιάσετε...

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ Οργανισμός Εμπορίου είναι ο διάδοχος της GATT. Σκοπός του είναι να επιβλέπει την εφαρμογή των κανόνων μεταξύ των κρατών μελών και να επιβάλει όρους για την είσοδο νέων. Ο ΠΟΕ σταδιακά δείχνει το πρόσωπό του και κυρίως τι κρύβεται πίσω του. Η ανάγκη για ξεκαθάρισμα του πεδίου των αγορών, της παραγωγής πρώτων υλών, του ελέγχου διάθεσης αυτών είναι τόσο μεγάλη που οι κυρίαρχοι έχουν αρχίσει και τρών τα μoustάκια τους. Τα μεγάλα συμφέροντα, διαπλεκόμενα και αλληλοσυγκρουόμενα, είχαν δείξει τους σκοπούς τους. Όμως μέχρι τώρα γίνονταν ακόμα διαπραγματεύσεις. Τώρα όμως το φαγοπότι άρχισε και έχει σημασία πλέον ποιος ηγείται του οργανισμού και ποιος αυτός στηρίζει.

Από τον τύπο μάθαμε ότι ο ΠΟΕ δεν έχει πρόεδρο γιατί συνασπισμοί κρατών προωθούν τους δικούς τους ανθρώπους και έχουν έρθει σε ρήξη. Για την ιστορία, η GATT (που έχει παρελθόν 47 χρόνων) είχε πρόεδρο τον Π. Σάδερλαντ, ο οποίος προέκυψε από «μυστική συμφωνία εμπορικών δυνάμεων» (βλέπε πολυεθνικές). Ο τύπος φαίνεται για τον ΠΟΕ "δεν κάνει" και αποφάσισαν να εκλέξουν άλλον. Οι υποψήφιοι είναι τρεις: Κάρλος Σαλίνας, Ρενάτο Ρουτζιέρο, Κιμ Τσουλ Σου. Τα ονόματα βέβαια δεν έχουν ιδιαίτερη, ίσως, σημασία.

Μετά την πτώση του ανατολικού μπλόκ, όλα αυτά παρήλθαν ανεπιστρεπτά. Ο αμερικανικός παράγοντας είναι ισχυρός παντού και οι κυβερνήσεις Μητσοτάκη - Παπανδρέου αντιλήφθηκαν ότι για να έχουν

σημασία έχει όμως ότι αυτοί είναι οι εκλεκτοί των ΗΠΑ (NAFTA), της Ε.Ε., και των ασιατικών κρατών αντίστοιχα. Μετά την αποχώρηση του Σαλίνας από την υποψηφιότητα λόγω των κατηγοριών που αντιμετωπίζει ο αδελφός του για δολοφονίες, η διένεξη οδηγήθηκε ουσιαστικά σε διαπραγματεύσεις μεταξύ ΗΠΑ και Ε.Ε. Το γεγονός φαίνεται να έχει ενοχλήσει και φοβούνται επιπτώσεις σε παγκόσμιο εμπορικό επίπεδο. Ο περιβόητος ΠΟΕ αντιμετωπίζει την πρώτη του κρίση και αποκαλύπτει ότι δεν είναι απλώς ένα σύνολο εμπορικών κανονισμών, οπότε όχι τόσο «αθώος» όπως θέλει να παρουσιάζεται.

Τα παιγνίδια των κρατούντων και των μεγάλων συμφερόντων στην πλάτη μας είναι πολύ ισχυρά, όμως είναι πολλές φορές δύσκολο κανείς να τα διακρίνει. Κυρίως είναι δύσκολη μία ανάλυση για τις μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στον πλανήτη από

τέτοιου είδους συμφωνίες. Το σίγουρο είναι ότι οι προθέσεις είναι συγκεκριμένες και οι αλλαγές που γίνονται σ' όλο τον πλανήτη δραματικές. Ιδιωτικοποιήσεις, μετατόπιση πλούτου, ανεργία, ανέχεια, πείνα, πόλεμοι σε αμφισβητούμενες περιοχές. Οι κρατούντες και οι ισχυροί έχουν βρει έναν "οικείο" αλλά κυρίως ένα οργανωμένο τρόπο γενικής εκμετάλλευσης και δεν τον αλλάζουν με τίποτα. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Ευθύμιου Χριστοδούλου, πρώην υπουργού Οικονομικών επί Ν.Δ.: "Η GATT δεν αλλάζει ακόμα κι αν τα τρακτέρ μείνουν στους δρόμους μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία".

Το επαναστατικό κίνημα οφείλει και πρέπει να κατανοήσει την κατάσταση. να σπείρει την αμφιβολία στους εκμεταλλευόμενους και να δημιουργεί κοινωνική ανησυχία, γιατί οι ημέρες της «ευημερίας» της ελεύθερης αγοράς δεν θα κρατήσουν πολύ.

διαδηλώνουν για την αλληλεγγύη του σύντροφου του και φέρονται γενικά με τον πιο "υγιή" τρόπο σε μια παθητική κοινωνία είναι οι ΑΛΗΤΕΣ... Στην εποχή του ψεύδους των ΜΜΕ όμως δεν περιμέναμε και καμία αλήθεια. Υπάρχουν κάποιοι άλλοι όμως που στην παρουσία της ελληνικής σημαίας κυνηγάνε και λεηλατούν διάφορες μειονότητες και εν ονόματι του εθνικισμού τους μαχαίρωναν ομοεθνείς τους. Τα ΜΜΕ βέβαια τους παρουσίασαν σε συνεντεύξεις στα κανάλια τους και στα φυλλάδια του σαν πατριώτες και αφήνουν τον πολίτη στην παραπληροφόρηση και στην τύφλωση. Τελικά ρε Μπάσταρδοι πέστε μας ποιοι είναι οι αλήτες και ποιοι οι πατριώτες γιατί σίγουρα δεν ξέρετε τι σας γίνεται. Αν οι αλήτες είναι αυτοί που αγωνίζονται για την κοινωνική απελευθέρωση διεθνώς αλλά και στην πατρίδα τους και πατριώτες είναι αυτοί που κρύβονται πίσω από σβάστικες, μακεδονικά, Β.Ηπειρο και τα συναφή τότε να φτύσουμε πάνω στο βωμό της πατρίδας! Ας γίνει η ΑΛΦΑ όχι ένα απλό δελτίο αντιπληροφόρησης αλλά ένα ζωντανό κίνημα ενάντια σε κάθε μορφή ρατσισμού, φασισμού παραπληροφόρησης και να επεκταθεί και εκτός αστικού κέντρου. Τελειώνοντας, ο σκοπός μας δεν είναι να γίνουν κάποια μέρα καλύτερα τα ΜΜΕ αλλά να αφανιστούν και να καούν ολοκληρωτικά.

ΜΕ ΛΥΣΣΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΜΜΕ Γ.Μ. (S.F.A.C.)

Αγαπητό Αλφα.

Είμαι από την Καβάλα και αποφάσισα να γράψω κι εγώ λίγα πράγματα γενικής κατεύθυνσης.

1. Για την εφημερίδα. Η εφημερίδα αυτή είναι μία θετική προσπάθεια και χωρίς φανφάρες θα βρει σιγά - σιγά το δρόμο της. Αυτό που έχει σημασία είναι να μην γίνει αυτοσκοπός, αλλά να ενεργοποιεί τους αναγνώστες να κάνουν πράξη τις θεωρήσεις τους.

2. Όσον αφορά την Καβάλα, η πόλη έχει μία πα-

ράδοση ταξικών και εργατικών αγώνων, αλλά στα τελευταία χρόνια κινητοποιούνται οι αγρότες οι οποίοι αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες.

Στην πόλη λειτουργεί για 10 χρόνια ένα αυτόνομο στέκι που συγκεντρώνει κάποιους σύντροφους της περιοχής.

Διαβάζοντας την εφημερίδα σας βλέπω ότι συμφωνούμε σε αρκετά θέματα, όπως οι κοινωνικοί - ταξικοί αγώνες, το κουρδικό κλπ.

Ηταν το 1936 όταν ο Ντούρουτι έλεγε στη CNT ότι οι αναρχικοί επαναστάτες πρέπει να κρατήσουν ΣΘΕΝΑΡΗ γραμμή και να μην εμπιστεύονται τους πολιτικάντηδες δεξιάς και αριστεράς.

Σήμερα ξέρουμε.

Θερμούς χαιρετισμούς στην εφημερίδα και στους σύντροφους.

Βαγγέλης - Καβάλα

Εφημερίδα Αλφα.

Καταρχάς εκφράζω την αλληλεγγύη μου στους σύντροφους της κατάληψης στέγης της Αλκαμένους.

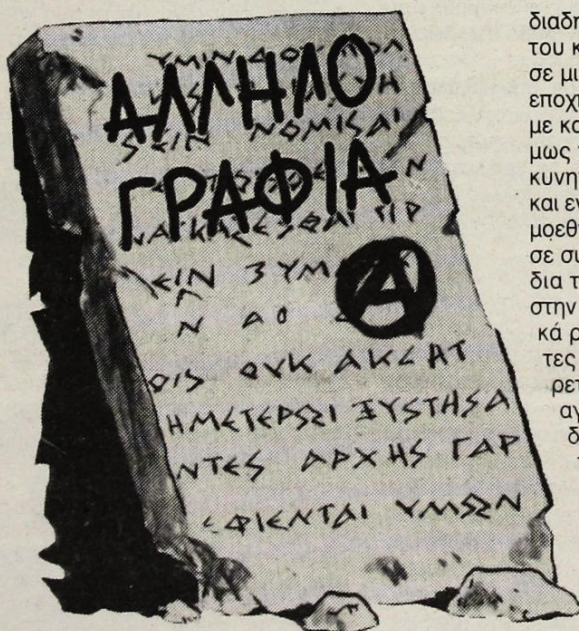
Όπως έγραφε και μία εφημερίδα του χώρου, δεν πρέπει να μπερδεύομαστε καθώς έχουμε το ίδιο νόμισμα (κρατική μηχανή) το οποίο οι ρατσιστές αποτελούν την "κακή πλευρά" και οι δημοκράτες πολιτικοί την "καλή".

Η μόνη πλευρά που θα πάρουμε εμείς σαν άνθρωποι και αντιεξουσιαστές είναι η πλευρά των κοινωνικών αγώνων (Αγρότες, Χανιά, ΕΑΣ, μαθητές), αγώνες για τη δημιουργία μιας νέας κοινωνικής πραγματικότητας.

Η εφημερίδα σας, εκφράζει το χώρο, περιμένουμε και "μεις μαζί σας καθημερινά κριτική, συνεργασία με σχήματα, επιστολές πανελ-λαδικά.

Η αυτοδιαχείριση θα νικήσει...

Κώστας - Θεσ/νίκη

Το κράτος και "παντός τύπου" εξουσιαστές ποτέ δεν εννόησαν στο παρελθόν και από ότι φαίνεται ούτε στο χρονικό διάστημα που πέρασε από τότε μέχρι σήμερα ότι η Η ΑΡΝΗΣΗ αυτή καθ' αυτή είναι η ΟΥΣΙΑ της ανθρώπινης ελευθερίας, δεν μπορούν να χωνέψουν ότι πάντοτε υπήρχαν και θα υπάρχουν αυτοί που γεννιούνται από τη φύση τους ανατρεπτικοί και αυτοί που γίνονται στο διάβα της ζωής τους βλέποντας την κοινωνική αδικία να τους δολοφονεί με τον πιο τρομοκρατικό τρόπο της εξουσίας. Και η αλήθεια είναι/ι ότι ο ανατρεπτικός ξεπετάγεται από παντού, και όσο και η εξουσία να προσπαθεί να τον "αφορήσει" αυτός όλο και θα αυξάνεται και θα αυξάνεται, θα καταστρέφει και θα καταστρέφεται και συγχρόνως θα ανοικοδομεί το καινούριο. Οι Αστυνομίες του θεάματος προσπαθούν να πείσουν τον "έν αγνοία" κόσμο ότι αυτοί που καίνε την ελληνική σημαία που

Αλφα

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 6

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

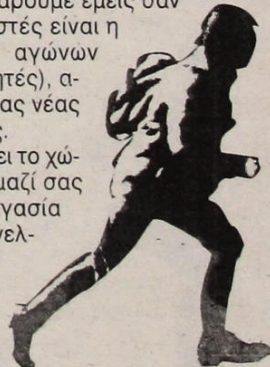
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45

ΤΗΛ. - FAX:

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

17 Νοέμβρη 1994
14 Απριλίου 1995

Τυχαιές ομοιότητες;

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ πέντε μήνες, οι μέρες της 17ης Νοέμβρη του '94 και της 14ης Απριλίου του '95, με τα όσα συνέβησαν σε αυτές, αποδεικνύουν αρκετά πράγματα για τη στάση ορισμένων πολιτικών χώρων απέναντι σε διαδραματιζόμενα γεγονότα καθώς και τις αντιλήψεις τους.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά!
Η μέρα της 17 Νοέμβρη του περα-

σμέ-νου χρόνου ξεκίνησε με την εισβολή της αστυνομίας στις καταλήψεις στέγης Κεραμικού, Αχαρνών και Χεύδεν, Καραγιάννη και Αλκαμένους και τις "προληπτικές" συλλήψεις 27 καταληψιών, ώστε να αποφευχθούν επεισόδια κατά τη διάρκεια της πορείας της ΕΦΕΕ προς την αμερικάνικη πρεσβεία. Το πογκρόμ όμως, των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους δε σταμάτησε εκεί. Λίγες ώρες αργότερα συνέλαβε στη γωνία των οδών Πατησίων και Στουρνάρη, όπου βρισκόταν τραπεζάκι αναρχικών ομάδων, σαρανταπέντε άτομα. Στο συγκεκριμένο περιστατικό, οι μπάτσοι μά-

ζε-σαν όποιον βρήκαν μπροστά τους πάλι στα πλαίσια της πολιτικής των "προληπτικών συλλήψεων". Η αντίδραση των δυνάμεων της αριστεράς ήταν ακαριαία στη θέα των συλληφθέντων να φεύγουν με τις κλούβες για τη γενική ασφάλεια, υπό την επιτήρηση των ΜΑΤ, κινήθηκαν απειλητικά (με ρυθμικά παλαμάκια) ως τη διασταύρωση των οδών Πατησίων και Σολωμού φωνάζοντας το σύνθημα "η τρομοκρατία δε θα περάσει". Όσοι αναρχικοί απέμειναν και ήταν αρχικά πολύ λίγοι, άρχισαν να προπαγανδίζουν την ιδέα της παραμονής του κόσμου στο χώρο του Πολυτεχνείου και της μη-έναρξης της πορείας ως ότου αφεθούν ελεύθεροι όλοι οι συλληφθέντες (και ο ένας της περα-

σμέ-νης νύχτας που πιάστηκε έξω από το Πολυτεχνείο).

Οι αριστεροί διατυμπάνιζαν ότι αυτό που φοβάται το κράτος δεν είναι ένα κατελιγμένο Πολυτεχνείο αλλά το να μη γίνει η πορεία προς την αμερικάνικη πρεσβεία. Ετσι, προσπαθούσαν να αποτρέψουν την κατάληψη του, προτείνοντας να γίνει πορεία μετά από την αμερικάνικη πρεσβεία προς τη γενική ασφάλεια, εκτονώνοντας, στην ουσία, κατ' αυτόν τον τρόπο την ηλεκτρισμένη κατάσταση που επικρατούσε. Ποιος εγγυόταν όμως ότι κατά τη διάρκεια της πορείας οι μπάτσοι δε θα διέλυαν όλο το πίσω κομμάτι της πορείας, το οποίο θα 'ταν κι αυτό που θα πήγαινε τελικά στην ασφάλεια, ακριβώς για να μην μπορέσει να κάνει κάτι τέτοιο; Πόσοι θα είχαν άραγε την ψυχολογική διάθεση να "τραβηχτούν" μετά την αμερ. πρεσβεία - κι αν έφταναν ως εκεί - στην ασφάλεια; Και πόσα περισσότερα πράγματα τελικά θα προσέφερε μια μικρή και κουρασμένη πορεία που θα περνούσε τρέχοντας - όπως και έγινε - ή θα την έτρεχαν, από ένα μαζικά κατελιγμένο Πολυτεχνείο;

Τόσο, λοιπόν το ΝΑΡ όσο και άλλες αριστεριστικές οργανώσεις αρνήθηκαν να ανταπαντήσουν δυναμικά στις μαζικές "προληπτικές συλλήψεις" και τη γενικευμένη κρατική-τρομοκρατία. Ασφαλώς το τροπικό επίρρημα "δυναμικά" δεν εμπεριέχει μόνο τις μολάτωφ, τις πέτρες και τα οδοφράγματα αλλά και άλλους τρόπους που οξύνουν την αντιπαράθεση με το κράτος, όπως στην συγκεκριμένη περίπτωση, η κατάληψη του Πολυτεχνείου ως σημείο αναφοράς και πίεσης για την απελευθέρωση των συλληφθέντων. Το Νέο Αριστερό Ρεύμα τράβηξε όσους μπορούσε έξω από την ασφάλεια για μια διλεπτή διαμαρτυρία και ύστερα τράβηξε το δρόμο προς το σπίτι του. Κάποιοι, βέβαια, αριστεροί κατηφόρισαν προς το Πολυτεχνείο, είτε με την ίδια διάθεση με εκείνη της αντι-ΕΦΕΕ του '73, όταν έμπαινε στο ήδη κατελιγμένο Πολυτεχνείο, είτε επειδή όντως είχαν κάθε διάθεση να ενταχθούν και να παλέψουν σε κάτι που άξιζε.

Λίγες μέρες αργότερα, το ΝΑΡ και κάποιες άλλες αριστερές οργανώσεις έκαναν στο Πολυτεχνείο μια συζήτηση, στην οποία "ψάχνονταν" γιατί είχαν κάνει τόσο λάθος εκτιμήσεις και είχαν βγει τόσο έξω από όλα τα διαδραματιζόμενα γεγονότα που χαρακτηρίστηκαν από την αγωνιστικότητα του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου (παρόλο τις εσωτερικές του αντιδράσεις) για την απελευθέρωση των συλληφθέντων και την αποτυχία του κράτους να εισβάλλει και πάλι στο Πολυτεχνείο. Η απάντηση ήταν απλή: η σύγχρονη εξουσιοκρατική αριστερά είναι αλληλέγγυα σε εξεγέρσεις που βρίσκονται αρκετά μακριά (όπως αυτή των Ζαπατίστας).

Την ίδια τακτική αποφύγης της όξυνσης του πολέμου με το κράτος και τους μηχανισμούς του επέλεξε το ΝΑΡ και την ημέρα της 14ης Απριλίου ως ρεύμα που κάθε άλλο παρά αντίθετα πηγαίνει όσο αφορά τις επιλογές των κυρίαρχων για την επιβολή της κοινωνικής ειρήνης.

Το σκηνικό έμοιαζε ιδιαίτερα με αυτό των ημερών του τελευταίου "εορτασμού του Πολυτεχνείου": το μαχαίρωμα δύο αναρχικών από έναν ακρο-

ξινό, δύο ανθρώπων που συμμετέχουν στους κοινωνικούς αγώνες, δε χωρούσε light διαμαρτυρίες, γραπτές καταγγελίες, κλαυσιόματα, υιοθέτηση της λογικής του θύματος, κλπ. Μπροστά στην επικείμενη δυναμική απάντηση των αναρχικών - αντιεξουσιαστών με την πορεία που είχε προγραμματιστεί να γίνει (και έγινε) την Παρασκευή 14 Απριλίου, η εξουσιοκρατική αριστερά καλούσε τον εαυτό της να πάρει θέση σε ένα θέμα που για μια εβδομάδα είχε μείνει άπραγη. Η πρόταση κάποιων αριστερών φοιτητών να μείνει ανοιχτή η ΑΣΟΕΕ για κάθε ενδεχόμενο την Παρασκευή το απόγευμα και να λειτουργήσει ως κέντρο αντιπληροφόρησης στάθηκε αποτέλεσμα, όπως γράψαμε και στο σύντομο χρονικό των γεγονότων, της διάθεσης ενός κομματιού των ΕΑΑΚ να συμβάλουν επιπλέον στον αντιφασιστικό αγώνα - που αποτελεί μέρος του συνολικότερου κοινωνικού - κι ενός κομματιού τους να δώσουν το πολιτικό εκείνο πλαίσιο που δε θα δώσουν οι "μαχαλάβιοι" αναρχικοί στον κόσμο που θα ενδιαφερθεί και θα συμμετάσχει στις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις. Το ΝΑΡ, μη δεχόμενο να μείνει ανοιχτή η ΑΣΟΕΕ και μαχόμενο να διαχωριστεί ο αριστερός λόγος από τον αναρχικό λόγο (φοβούμενοι άραγε μήπως ακουστεί στα αυτιά ειδησεογραφικά δελτία ότι εμπλέκετε σε ταραχές με την αστυνομία) έφτασε στο σημείο, στην συζήτηση της περασμένης Παρασκευής στη Νομική, να ζητήσει να μείνει ανοιχτό το Πολυτεχνείο και όχι η ΑΣΟΕΕ και να λειτουργήσει ως κέντρο αντιπληροφόρησης, αφού γεωγραφικά βρίσκεται αρκετά μακριά από το σημείο που θα γινόταν η αντιεξουσιαστική-αναρχική πορεία.

Που θέλουμε να καταλήξουμε; Το ΝΑΡ, τόσο στα γεγονότα της 17ης Νοέμβρη όσο και στα γεγονότα της περασμένης Παρασκευής, έκανε το παν να γίνουν όσο λιγότερα πράγματα γίνεται, ώστε να έχουν απλώς και μόνο το χαρακτήρα ενός αριστερού αντιπολιτευτικού λόγου.

Άλλες αριστερές οργανώσεις προσπάθησαν να μπουν "σφήνα" σε γεγονότα που άλλοι άρχισαν να δημιουργούν, προσπαθώντας να καρπωθούν πράγματα και καταστάσεις που μόνο αυτές δε δρομολόγησαν.

Υπήρξαν και αριστεροί που σίγουρα δεν ήταν απ' αυτούς που πρώτοι δρομολόγησαν εκείνους τους όρους αντίστασης που κάθε άλλο παρά άτυχαν (όπως ήταν η κατάληψη του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη και η πορεία της περασμένης Παρασκευής), αλλά στην πορεία των γεγονότων συνέβαλαν ουσιαστικά για την επιτυχία αυτών των όρων.

Τελευταία, κατά σειρά αλλά όχι και κατά σημασία, άποψη του κειμένου αυτού είναι πως ο αναρχικός - αντιεξουσιαστικός χώρος και στις δύο αυτές μέρες (17 Νοέμ., 14 Απρ.) παρόλες τις έντονες οργανωτικές ελλείψεις και τον κατακερματισμό του κατέφερε να σταθεί, όσο κανένας άλλος πολιτικός χώρος, τάση ή οργάνωση, στο ύψος των περιστάσεων και να δημιουργήσει κινηματικούς όρους αντίστασης και επίθεσης στην κρατική βία και τη φασιστική πρόκληση. Βρισκόμαστε σε καλό δρόμο, γιατί βρισκόμαστε στο δρόμο.

Φ.Κ.

ΠΟΣΟΙ ΟΜΩΣ ΕΝΟΙΩΣΑΝ ΕΚΕΙΝΕΣ ΤΙΣ ΜΑΧΑΙΡΙΕΣ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥΣ;

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Δίπλα στην καρδιά του Γιάννη που μόνη της παλεύει τόσες μέρες, τόσες ώρες, να τον κρατήσει στην ζωή, δίπλα στον μοναχικό του μετεωρισμό να κρατηθεί μακριά από τον θάνατο που τόσο δολοφόνοι του ετοίμασαν, για τον δικό του λογαριασμό και τον δικό μας, δεν έχουμε ίσως τίποτα περισσότερο από την σκέψη μας, και τη δική μας την καρδιά. Κι' ανάμεσα στους παλμούς της, τον παλμό της βίας, μιάς βίας ασήμαντης "ποσοτικά" μπροστά σε εκείνη που ασκείται ήδη σε κάθε τί ζωντανό, μιάς βίας υποχρεωτικής.

Ναι: στις οθόνες της "κοινής γνώμης" είμαστε να απογέυμα της περασμένης Παρασκευής ξανά οι γνωστοί-άγνωστοι: αλλά μιάς και μέσα απ' αυτές τις γυάλες τίποτα δεν γίνεται γνωστό εκτός από την άγνοια και την αναισθησία, προτιμάμε να είμαστε άγνωστοι κυριολεκτικά.

Ναι: κρύψαμε τα πρόσωπά μας με κουκούλες και θα το ξανακάνουμε: κι' αφού η δελτία και η ξεφτίλα έχουν αποκτήσει πιά τόσα "πρόσωπα" και τόσα "ονόματα", θα μείνουμε ανώνυμοι και θ' αφήνουμε να μιλάνε μόνο τα βλέμματά μας.

Ναι: δεν "υπακούσαμε" στην αστυνομία, και την αντιμετώπισαμε με λιγότερο φόβο από όσο είμαστε υποχρεωμένοι, και συγκρουστήκαμε σώμα με σώμα: και νοιώσαμε, έστω για λίγο, την απαγορευμένη τρυφερότητα της θυμωμένης αλληλεγγύης, την απαγορευμένη λύσσα του οργισμένου δικίου.

Ναι: ενοχλήσαμε τον μακάριο ύπνο των νεκροζώντανων, και τρομάξαμε τους φύλακές τους: με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και πείσμα θα προετοιμάσουμε σε βάρος τους την ξεχασμένη γιορτή.

Ναι: "βιαιοπραγήσαμε": αλλά ήταν μόνο μιά μικρή, ασημένια στιγμή του πένθους που ταιριάζει σε όλων των κατηγοριών μας τη χαμοζωή, ήταν μονάχα ένα φωνήεν από την κραυγή της εκδίκησης για τον Γιάννη, και για κάθε Γιάννη.

Ναι: απειλήσαμε την "κοινωνική ειρήνη", αυτή την γελοία κατακλείδα της κοινωνικής δουλείας, οργανωμένα και με σχέδιο: αλλά ήταν μιά ελάχιστη απειλή μπροστά στην κατα-

γίδα που αξίζει να ξεσπάσει παντού και για όλους τους λόγους του κόσμου, και ήταν ένα ατελέστατο σχέδιο μπροστά σε εκείνο που θα φράξει τους υπόνομους που λέγονται εξουσίες επιστρέφοντας τον φόβο στα αφεντικά.

Ναι: διαδηλώσαμε για λίγα χιλιόμετρα, απο μιά πλατεία μέχρι μιά λεωφόρο, και νοιώσαμε τη χαρά του ξεπεράσματος κάποιων ορίων: αλλά ήταν μιά χαρά πικρή: ο Γιάννης δεν ήταν εκεί για να την νοιώσει, κι' ύστερα λείπουν ακόμα τόσοι πολλοί Γιάννηδες και τόσες πολλές Γιάννες για να την μοιραστούμε, να την πολλαπλασιάσουμε...

Σε όλους αυτούς που ξέρασαν, μιάν ακόμη φορά, χωρίς ντροπή και χωρίς περίσκεψη την στεναχώρια τους για τις... "ζημιές", σε όλους αυτούς που τράφηκαν με τέτοιους εμετούς και χόρτασαν, σε όλους αυτούς που συνέχισαν να δηγούνται τα παραμύθια της καταστροφής (συνδυάζοντας, οι πρόστυχοι, το ξέσπασμα των χουλιγκάνων μιάς μέρας πριν με τα γεγονότα της 14ης του μήνα), σε όλους εκείνους τους αδίστακτους που δεν στάθηκαν ούτε λεπτό να λογαριάσουν πού είναι το δικό και πού το άδικο, σε όλους αυτούς τους μικροεγκληματίες, όσοι και νάναι, όσοι και νάναι, θα αποδώσουμε ό,τι τους αξίζει: την φρίκη τους. Θα την συσκευάσουμε, χαρίζοντάς τους κιόλας αυτό που τόσο πολύ "πόνεσαν", και τόσο "απελπισμένα" σχολίασαν, αυτό που τόσο μηχανικά και ρουτινιάρικά έγινε πάλι άξονας περιστροφής των νεκρόφιλων κρίσεών τους: το άσυλο. Μπάτσοι και ρουφιάνοι, φασίστες και δημοκόποι, πατριώτες και "περίεργοι", "ευαίσθητοι" και νομιμόφρονες, ασφαλώς και το άσυλο είναι δικό σας, ασφαλώς και η θέση σας είναι στο άσυλο, σε όλα τα άσυλα, ασφαλώς και φροντίζουμε (όπως όλο και περισσότεροι) να ψάχνετε για κρυψώνες.

Δεν χωράμε, πιά, πουθενά. Παίρνουμε τους δρόμους.

Πρωτοβουλία γνωστών - άγνωστων κουκουλοφόρων από τη διαδήλωση της 14ης απριλίου αθήνα, λίγο μετά

(Κείμενο που μοιράστηκε από ομάδες συντρόφων στους δρόμους της Αθήνας τις μέρες μετά την αντιφασιστική πορεία και τα επεισόδια).

Από την Κυψέλη στην Πάντειο

Το μαχαίρωμα των συντρόφων μας Γιάννη Σταθόπουλου και Σωτήρη Ψαθά από τον ακροδεξιό Μανώλογλου κάθε άλλο παρά αδιάφορους, φοβισμένους και απραγείς θα μπορούσε να μας αφήσει. Ετσι, αναρχικοί-αντιεξουσιαστές σύντροφοι κάλεσαν συγκέντρωση και πορεία από την πλατεία Κυψέλης για το απόγευμα της Παρασκευής 14 Απριλίου, ακριβώς μια βδομάδα δηλαδή από τον τραυματισμό των συντρόφων μας.

Για το πρωί της ίδιας μέρας, οι αριστεροί φοιτητές των ΕΑΑΚ κάλεσαν τηλεφωνικώς γνωστούς και φίλους για συγκέντρωση και πορεία στα Προπύλαια. Φυσικά και σε αυτή την συγκέντρωση δε μαζεύτηκε ο απαραίτητος κόσμος για τη στοιχειώδη πραγματοποίηση μιας πορείας. Παρόλα αυτά στη συζήτηση που ακολούθησε στην Νομική Σχολή αρκετοί από αυτούς δεν παρέλειψαν να κατηγορήσουν τους αναρχικούς ότι η οργάνωση μιας πορείας σαν κι αυτήν που κάλεσαν για το απόγευμα της ίδιας μέρας, αποτελούσε τακτική αυτοπεριορισμού τους από τον υπόλοιπο κόσμο. Ετσι λοιπόν μάθαμε ότι το «κίνημα» είναι πιο πιθανό να βγει στον δρόμο μέσω κόκκινων τηλεφώνων ή περιμένοντας πρώτα τις ολιγομελείς «δυνάμεις της αριστεράς» να βγούν στους δρόμους και να απαντήσουν με το πάθος και τον τρόπο που απάντησαν στην πορεία της Δευτέρας.

Στη συζήτηση, λοιπόν, που πραγματοποιήθηκε το πρωί της Παρασκευής στη Νομική, μέλη των ΕΑΑΚ πρότειναν να κρατηθεί η ΑΣΟΕΕ ανοιχτή και να λειτουργήσει ως κέντρο αντιπληροφόρησης ενόψει και της απογευματινής πορείας. Αξίζει να σημειωθεί εδώ, ότι οι πρυτάνεις των σχολών είχαν πάρει εντολή από την αστυνομική διεύθυνση να κλείσουν τις σχολές τους από το απόγευμα. Την πρόταση αυτή για χρήση της ΑΣΟΕΕ ως κέντρου αντιπληροφόρησης και δράσης από τους φοιτητές των ΕΑΑΚ (από τους οποίους, άλλοι την έκαναν από καλή διάθεση, κι άλλοι επειδή δεν ήθελαν να αφή-

σουν την αντιφασιστική «δόξα» στους αναρχικούς) απέρριψαν τα παρευρισκόμενα μέλη του ΝΑΡ. Τελικά η ΑΣΟΕΕ κρατήθηκε ανοιχτή από αναρχικούς και αριστεριστές με την παρουσία μιας κλούβας των ΜΑΤ απέναντι από το κτίριο.

Η πορεία

Από τις έξι άρχισε να μαζεύεται κόσμος στην πλατεία Κυψέλης ενόψει της πορείας που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί. Δύο κλούβες των ΜΑΤ και μια ομάδα «καπελάκηδων» βρισκόταν στην πλατεία, ενώ γύρω από αυτήν και σε μικρή απόσταση υπήρχαν μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις, μερικές από τις οποίες είχαν και οπτική επαφή με τους συγκεκριμένους. Η πορεία ξεκίνησε κατά τις επτά με τη συμμετοχή 700 περίπου ατόμων. Κύρια χαρακτηριστικά η αποφασιστικότητα της, η οργάνωσή της, η δυναμικότητα της καθώς επίσης και η επιβλητική παρουσία της. Πορευόμενη από την οδό Κυψέλης, δρόμο σχετικά φαρδύ για τα δεδομένα της περιοχής, οι διαδηλωτές έφθασαν μέσω της Κοδριγκτώνος στην οδό Πατησίων, στο ύψος της ΑΣΟΕΕ, με την «παρέα» των μπάτσων μπροστά και πίσω της σε μικρή απόσταση και πλαγίως από τα διπλάνα στενά. Οι σύντροφοι αποφάσισαν να πορευθεί τελικά η πορεία στην κατεύθυνση προς το κέντρο και όχι ασφαλώς γιατί φοβήθηκαν τα ολιγάριθμα φασιστοειδή (που φρόντισαν να είναι άφαντα καθόλη την διάρκεια της πορείας). Η σύγκρουση με τις δυνάμεις των ΜΑΤ - που ήταν παρατεταγμένες μπροστά από την κατειλημμένη από αριστεριστές και συντρόφους μας ΑΣΟΕΕ - στάθηκε επιδιωκόμενη και αναπόφευκτη. Για άλλη μια φορά οι μπάτσοι έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να προστατεύσουν τα γραφεία των καθαρμάτων της «Χρυσής αυγής». Πέτρες, μολότωφ, δακρυγόνα και ξυλοδαρμοί διαδηλωτών, με αγριότερο αυτόν της εργάτριας Μέλπως Κορωναίου ήταν το σκηνικό που διαδραματίστηκε στην

οδό Πατησίων. Αξίζει εδώ να σημειωθεί η αρχική οπισθοχώρηση των μπάτσων από το δυναμισμό της εμπροσθοφυλακής της πορείας σε σημείο που ένας μπάτσος άρχισε να ρίχνει άσφαιρα πυρά για να αναχαιτίσει την ορμή των διαδηλωτών. Στη συνέχεια, οι μετέχοντες στην πορεία χωρίστηκαν κατά βάση σε δύο κύριους όγκους: σε αυτούς που κατευθύνθηκαν στην πλατεία Αγίου Παντελεήμονα και σε αυτούς που κατάφεραν να μπουν στην ΑΣΟΕΕ, οι οποίοι και συνέχισαν να συμπλέκονται με τις αστυνομικές δυνάμεις. Λίγο αργότερα, ομάδες αναρχικών κατέλαβαν και το Πάντειο Πανεπιστήμιο, όπου άρχισαν και αυτοί να συγκρούονται με τους μπάτσους επί της Λεωφόρου Συγγρού.

Πάντειος και ΑΣΟΕΕ : Η απάντηση είχε και συνέχεια...

Ετσι λοιπόν η αστυνομία βρέθηκε να έχει δύο αντίπαλα μέτωπα (Πάντειο και ΑΣΟΕΕ) εκεί που είχε ένα (την πορεία).

Γύρω στις εννιά με δέκα το βράδυ, φάνηκαν δίπλα στους μπάτσους και οι «αγανακτισμένοι πολίτες», τα γνωστά φασιστοειδή - τσιράκια του κρατικού μηχανισμού. Οι μπάτσοι όχι μόνο τους επέτρεπαν να πετούν πέτρες εναντίον των καταληψιών των δύο σχολών ανενόχλητα, αλλά τους προστάτευαν από τις επιθέσεις των συντρόφων εναντίον τους. Δύο φορές όλες και όλες βρέθηκαν δίχως τους μπάτσους δίπλα τους οι φασίστες έξω από το Πάντειο Πανεπιστήμιο, με αποτέλεσμα να κυνηγηθούν από τους ορμώμενους συντρόφους.

Οι συγκρούσεις στο χώρο γύρω από την ΑΣΟΕΕ, ήταν σφοδρές μόνο τις πρώτες απογευματινές ώρες, ενώ όλη την νύχτα περιορίστηκαν σε σποραδικό πετροπόλεμο μεταξύ των καταληψιών, αναρχικών και αριστεριστών, και των συνεργαζόμενων μπάτσων και φασιστοειδών (που δεν ξεπερνούσαν τους είκοσι).

Αντίθετα, σφοδρές ήταν οι συγκρούσεις γύρω από το Πάντειο μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, όπου

και αποχώρησαν οι καταληψίες αναρχικοί. Για την αντιμετώπιση των καταληψιών του Παντείου επιστρατεύθηκαν (πέρα από τους ματατζήδες, τους ζητάδες, τους ασφαλίτες και τους «αγανακτισμένους πολίτες») δύο διμοιρίες των ΕΚΑΜ.

Συγκρούσεις έγιναν και έξω από την Θεολογική Σχολή, στη Θεσσαλονίκη, μεταξύ εκατό περίπου αναρχικών και μπάτσων.

Οι συλληφθέντες

Είκοσι περίπου προσαγωγές έγιναν από τους δρόμους γύρω από την ΑΣΟΕΕ και το Πάντειο έως τις πρώτες πρωινές ώρες. Τρεις από τους συλληφθέντες κρατήθηκαν και απολογήθηκαν την Δευτέρα (ένανς τέταρτος, ανήλικος, αφέθηκε ελεύθερος το πρωί της Παρασκευής, αφού πέρασε από τον εισαγγελέα). Οι συλληφθέντες Κ.Ανωγιαννάκης, Μ.Μανιού και Κ.Γαρδούνης αφέθηκαν τελικά ελεύθεροι (ο τελευταίος με εγγύηση 500.000 δραχμών και εμφάνιση κάθε μήνα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής τους).

Οι τραυματίες

Αρκετοί ήταν και οι τραυματίες όλων αυτών των γεγονότων. Σοβαρότερος ο τραυματισμός της Μέλπως Κορωναίου που υπέστη τρία κατάγματα στην κάτω γνάθω και κακώσεις στο κεφάλι, ενώ τη Δευτέρα υπεβλήθη σε εγχείρηση. Επίσης τραυματίστηκε η Νικολέτα Ταμπούρα από χτυπήματα των μπάτσων, η οποία και επανεσιγήθηκε στο νοσοκομείο τη Δευτέρα επειδή παρουσίασε πονοκεφάλους, υπνηλία και άλλα συμπτώματα. Η βαναυσότητα των μπάτσων δεν σταμάτησε εκεί. Ενα ασθενοφόρο που μετέφερε έναν τραυματία των συγκρούσεων έξω από την ΑΣΟΕΕ και άλλον έναν που τον συνόδευε σταμάτησε κατ' επιταγή των μπάτσων λίγα μέτρα μακριά από το κτίριο της ΑΣΟΕΕ, επί της οδού Μαυροματαίων. Στη συνέχεια, κατέβασαν από το ασθενοφόρο τον συνοδό του τον χτύπησαν,

τον πήγαν στην Ασφάλεια, τον ξανακτύπησαν και τον άφησαν να πάει στο νοσοκομείο για να κάνει επτά ράμματα στο στόμα. Όλα αυτά τα περιστατικά και απείρως περισσότερα άλλα που είτε δεν χωρούν σε μια περιγραφή σαν και αυτή είτε δεν περιγράφονται δε δείχτηκαν από κανέναν τηλεοπτικό σταθμό, γιατί οι κάμεραμένους τους φρόντισαν να είναι απόντες εκείνη τη στιγμή ή να μην έχουν «ανοίξει» την κάμερα για να «τραβήξουν» πλάνα, ενώ δεν κουράζονταν να δείχνουν το κάψιμο και το σκίσιμο των γαλανόλευκων συμβόλων του ελληνικού έθνους.

Η πορεία της Δευτέρας

Την περασμένη Δευτέρα, πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της Αθήνας εναντίον της φασιστικής βίας και της κρατικής καταστολής. Η πορεία που ξεκίνησε από τα Προπύλαια ακολούθησε το γνωστό δρομολόγιο με τη γνωστή κατάληξη (πάλι Προπύλαια), οργανώθηκε από αριστερές οργανώσεις και πολιτικές κινήσεις με τη συμμετοχή 1500 ατόμων. Τα ολιγάριθμα αριστερά μπλόκ δεν ξέφευγαν από το ύψος των ημερών (που συμπεριλαμβάνουν την περιφορά του επιτάφιου), ενώ κάποιοι από αυτούς δεν άφησαν την ευκαιρία να κατηγορήσουν κάποιους ανένταχτους νεαρούς που πήγαν να πετάξουν πέτρες ως «χαφιέδες». Η απουσία συγκροτημένου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού μπλόκ, του μόνου που θα μπορούσε να «ανεβάσει» τον παλμό της πορείας πολύ περισσότερο, ήταν ένα λάθος του οποίου οι ευθύνες καταλογίζονται σε όλους ισότιμα, εφόσον πολύς ήταν ο κόσμος της πορείας - ο μισός και ακόμα περισσότερος - που βάδιζε ανοργάνωτος. Μετά το τέλος της πορείας, τα ΜΑΤ προσπάθησαν να διαλύσουν κάθε μικροομάδα φτάνοντας το πεδίο των επιχειρήσεων τους, όπως πάντα, έως τα Εξάρχεια.

Γιάννη, Μέλπω περαστικά.

Σ. Βαλυράκης: Πως αλλάζουν οι καιροί...

ΕΠΑΝΩ ΠΟΥ ΛΕΜΕ «γλυτώσαμε» από τον εθνικιστικών τάσεων, θεοφοβούμενο Παπαθεμελή, μας προέκυψε ο «αγωνιστής της δημοκρατίας» ενίοτε, ένοπλος (κοινό μυστικό), Βαλυράκης, υπουργός δημόσιας τάξης.

Ενας υπουργός δ.τ. που μας απέδειξε, όχι μόνο το πόσο εύκολα οι αγωνιστές της δημοκρατίας, εξαργυρώνουν τις επιταγές τους, αλλά και το πόσο εύκολα αποκτώνται συνειδησιακά, ώστε να πολεμούν, μαζί με την καταπιεσμένη τάξη που ανήκαν κάποτε και τον ίδιο τους τον εαυτό, των νεανικών χρόνων τους και των οραμάτων που υποτίθεται ότι είχαν τότε για την κοινωνία.

Το απέδειξε στην πράξη, όταν στήριξε και ενθάρρυνε τους φασίστες της χρυσής αυγής και λοιπούς «αγανακτισμένους», με τους σαδιστές, ροπαλοφόρους, κρανοκέφαλους υφιστάμενους του, στην αντιφασιστική πορεία της Παρασκευής.

Το απέδειξε με την στάση του, σχετικά με τα γεγονότα καταστολή του αγώνα των συνταξιούχων, με πολύ περισσότερο με τη συνέντευξη που έδωσε στην Κ.Ε., στην οποία δείχνει καθαρά τη νοοτροπία που το διέπει.

Στην συνέντευξη αυτή, που ξεκινάει με τη φράση «επιθετικό δόγμα θέλει η αστυνομία», φαίνεται ολοκάθαρα, η κοινή λογική, με τη φράση

προς τους αστυνομικούς «είστε το κράτος», του άλλου «αγωνιστή» της δημοκρατίας, Μητσότση.

Από την αρχή ξεκόβει, ότι δε δέχεται ειρωτικές που αφορούν το «αμαρτωλό» παρελθόν και επικεντρώνει τη συνέντευξη γύρω από τα ωράριο των νυχτερινών κέντρων και την αναγγελία σκληρότερης αστυνόμευσης της καθημερινής μας ζωής, καθώς και γύρω από τις πολιτικές ίντριγκες για την κατάκτηση της πολυθρόνας, που ποσώς μας ενδιαφέρουν.

Σε ερώτηση, σχετικά με την αναμενόμενη επιθετικότητα της αστυνομίας που προαναγγέλλει, το μόνο που απάντησε ήταν πως, «αυτή η επιθετικότητα αφορά το έγκλημα και όχι του πολίτη». Σαν να μην ξέρει ότι, το τι είναι έγκλημα, καθορίζεται από τους εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας, μέσα και από το υπουργείο που αυτός διαχειρίζεται τώρα.

Εγκληματίας χαρακτηριζόταν αυτός, από τον τότε υπουργό δημ. τάξ., όταν αγωνιζόταν ενάντια στο ολοκληρωτικό καθεστώς της χούντας, που σήμερα από άλλη θέση προσπαθεί να επιβάλλει με νέες μεθόδους.

Εγκληματίες έχουν βαφτίσει χιλιάδες αγωνιστές κατά καιρούς, υπουργοί δ.τ., όπως εγκληματίες χαρακτηρίζει αυτός σήμερα αντιφασίστες αγωνιστές, όπως τη Μέλπω Κορωναίου, που από θαύμα ζει μετά το «επιθετικό δόγμα» που άσκησαν επάνω της, τα ρομπότ της καταστολής που διοικεί και τον αναρχικό Κώστα Γαρδούνη, που εκτός από τις ανάλω-

γες «περιποιήσεις» φόρτωσε και το μισό ποινικό κώδικα, κατηγορητήριο.

Όσο για το πανεπιστημιακό άσυλο? Δηλώνει πολύ «δημοκράτης», για να αλλάξει τον ισχύοντα νόμο. Αλλά και μόνο, ζητάει τη συνεργασία των «δημοκρατών» πρυτάνεων και των ακόμης πιο «δημοκρατικών» φοιτητικών νεολαιών των κομμάτων, για να επιτηρεί με τους ακόμη πιο «δημοκράτες» ΜΑΤατζήδες του, επί εικοσιτετράωρης βάσης, όλα τα πανεπιστημιακά ιδρύματα, ώστε να αποτρέπεται η κάθε «αντιδημοκρατική» ενέργεια κατάληψης. Τόση «δημοκρατία», πως θα την αντέξουμε?

Όπως και να έχει πάντως, με οποιονδήποτε υπουργό δ.τ. και με οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, οι αγωνιζόμενες κοινωνικές ομάδες και τάσεις, θα συνεχίσουν τον αγώνα, για ελευθερία, ισότητα, για μια αντιεραρχική κοινωνία και θα είναι για πάντα μέσα στη διαδικασία της κοινωνικής ανατροπής.

Ο κύριος Σήφης Βαλυράκης όμως, αν θέλει να σέβεται τον εαυτό του και τους αγώνες του παρελθόντος του, καθώς και να χαρεί της εκτίμησής ανθρώπων που ακόμη παλεύουν για τα ιδανικά που και αυτός κάποτε διακήρυξε πως είχε, το μόνο που του μένει, είναι να σηματοδέψει με το περιστροφικό που τόσο καλά χειρίζεται, εκείνο το σημείο του στήθους που έχει ένα ζωτικό, ζεστό όργανο, που από τη σχιζοφρενή γλύκα της εξουσίας, εκείνου έχει παγώσει. Και ας μην αστοχήσει.

Α.Γ.

Της Σύνταξης...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

νονται από την αλληλεγγύη των συντρόφων που σιγά-σιγά όλο και πιο πολύ, όλο και πιο πολλοί, αρχίζουν να αγκαλιάζουν την εφημερίδα, να τη νιώθουν σαν ένα κομμάτι δικό τους, να την στηρίζουν με ποικίλους τρόπους, καταλαβαίνοντας πόσο σημαντική είναι η ύπαρξη της. Καταλαβαίνοντας λοιπόν ότι σ' αυτή την προσπάθεια δεν είμαστε και ούτε θα μείνουμε μόνοι, ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ.

Υ.Γ.: Μέσα στους στόχους της εφημερίδας είναι η μόνιμη αύξηση των σελίδων. Αυτό θα εξαρτηθεί από την στήριξη (λιγότερο οικονομική και περισσότερο με κείμενα) που θα δοθεί από συντρόφους και συλλογικότητες. Ανεξάρτητα απ' αυτό θα υποχρεωθούμε κάποια στιγμή και σε αύξηση της τιμής. Σε ένα επόμενο τεύχος πάντως θα γίνει μια πιο αναλυτική αναφορά στο οικονομικό.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ότι ο παραλίγο δολοφόνος αστυνομικός Βασίλης Αθανασόπουλος ή «Χάρος», όπως αποκαλείται, είναι από τα ιδρυτικά μέλη των γραφείων της Χρυσής Αυγής στην Καλαμάτα.

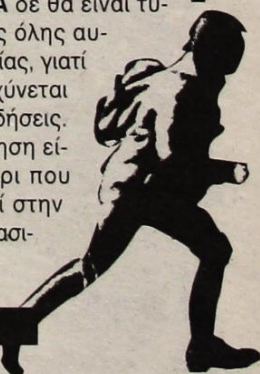
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ότι ο «Χάρος» ήταν από τα βασικά μέλη της ΕΠΕΝ Καλαμάτας γιατί δεν υπήρχε τότε η Χρυσή Αυγή. Δεν είναι τυχαίο ότι τα γραφεία της στην Καλαμάτα είναι τα 3α στην Ελλάδα, σε μέλη, μετά από την Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ που ο γνωστός φασίστας Περίανδρος, επισκέφτηκε την Καλαμάτα και έσπασε στο ξύλο 4 αναρχικούς νεολαίους.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ που όλοι αυτοί βγαίνουν από τη φασιστοφωλιά μερικά χιλιόμετρα μακριά από τον τύμβο του «αγώνα» τους (πηγάδα του Μελιγαλά).

ΚΑΙ ΣΙΓΟΥΡΑ δε θα είναι τυχαίο το τέλος όλης αυτής της ιστορίας, γιατί το αίμα που χύνεται ποτίζει συνειδήσεις. Και η συνειδηση είναι το μαχαίρι που θα καρφωθεί στην καρδιά του φασισμού.

Σ.Α.

“Αφεντικό, γιατί έχεις τόσο μεγάλα δόντια;” “Σκάσε και δούλευε!”

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ εργατικά ατυχήματα το χρόνο, σύμφωνα με τις στατιστικές, συμβαίνουν στην Ελλάδα. Τριάντα χιλιάδες εργάτες το χρόνο τραυματίζονται κατά τη διάρκεια της εργασίας. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι κάθε μέρα 82 άνθρωποι σακατεύονται στο μεροκάματο. Και όχι μόνο αυτό. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές του υπουργείου εργασίας για το 1990, 86 άτομα έχασαν τη ζωή τους στη δουλειά. Αυτό που οι ίδιοι αποκαλούν «θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα». Κάθε τέσσερις μέρες η εργατική τάξη θρηνούσε ακόμα ένα θύμα, προσφορά στο κτήνος.

Κι όμως, καμιά εφημερίδα, κανένας τηλεοπτικός σταθμός, κανένας δαιμόνιος ρεπόρτερ δεν έψαξε να βρεί τον δολοφόνο. Αυτοί που με τόση ευκολία καταδικάζουν, εκ των προτέρων, τον αλβανό «φονιά», ή τον τραμπούκο «κουκουλοφόρο». Αυτοί που με τόση επιμέλεια δεν παραλείπουν να μας προβάλλουν «σκηνές φρίκης από τον τόπο του εγκλήματος». Ποτέ δεν γύρισαν την κάμερα τους σ' ένα εργοστάσιο, σ' ένα συνεργείο ή σ' ένα γυαλί, ποτέ δεν πολιόρκησαν ένα αφεντικό να των ρωτήσουν «Γιατί σκότωσες;», «Μετά τις νύχτες καθόλου;».

Ισως, βέβαια, γιατί κανένα αφεντικό δεν σύρθηκε ποτέ με

χειροπέδες στα χέρια, στο δικαστήριο, με εμφανή στο πρόσωπό του τα σημάδια από την βραδινή ταλαιπωρία στο κρατητήριο. Το αντίθετο! Όταν αναγκάστηκαν να καλύψουν το θέμα, λόγω του μεγέθους του, με τη δολοφονία 10 εργατών στα διυλιστήρια του Λάτση από «εργατικό ατύχημα», το έκαναν για να δώσουν την ευκαιρία στους πολιτικούς, τον τότε υπουργό εργασίας Στ. Μάνο να προστρέξει αμέσως μετά το «καυτό» ρεπορτάζ και να δώσει συγχωροχάρτι στον εργοδότη του δηλώνοντας ευθαρσώς ότι «επρόκειτο για ένα τραγικό εργατικό ατύχημα», πριν ακόμα βγει κάποιο έστω επίσημο πόρισμα για τις συνθήκες που προκάλεσαν την έκρηξη και σκότωσαν τους 10 εργάτες. Να διαβεβαιώσει τον κόσμο για το ενδιαφέρον που επέδειξε ο «κ. Λάτσης» και φυσικά να υπενθυμίσει ότι ο εν λόγω κύριος είναι ένας από τους μεγαλύτερους «εθνικούς ευεργέτες».

Μήπως όμως δεν ευθύνονται τα αφεντικά μας για όλα αυτά τα ατυχήματα; Μήπως άδικα κατηγορούμε το κτήνος ενώ πραγματική αιτία δεν είναι παρά η αδιαφορία ή το αγύριστο κεφάλι του εργάτη που δεν δίνει σημασία σε όσα τον συμβουλεύει ο εργοδότης για μια πιο ασφαλή δουλειά; Και πάλι η ίδια επίσημη στατιστική του υπ. εργασίας είναι αποκαλυπτική:

«Μηχανήματα, εξοπλισμός και εργασιακό περιβάλλον με αντίστοιχα ποσοστά 24,3%, 21,4%, και 20,5% εξακολουθούν να είναι οι πιο επικίνδυνοι υλικοί παράγοντες με συνολικό ποσοστό 66,2%.

Η μη τήρηση καθορισμένων διαδικασιών ασφάλειας και ασφαλών εργασιακών πρακτικών συνεισφέρει κατά 20,7% στα ατυχήματα. Οι θέσεις εργασίας χωρίς επαρκή προστασία από κίνδυνο πτώσης σε απλό επίπεδο είναι οι πιο επικίνδυνες καταστάσεις και μαζί με τις θέσεις εργασίας κοντά σε στοιχεία υπό τάση καλύπτουν ποσοστό 43,6% του συνόλου των θανατηφόρων εργατικών «ατυχημάτων». Στις περισσότερες δηλαδή περιπτώσεις δεν υπάρχουν καν τα απαιτούμενα μέτρα προστασίας, ώστε οι εργάτες να έχουν την πολυτέλεια να τα αγνοήσουν. Και όλα αυτά, βέβαια, σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές. Τα πραγματικά νούμερα είναι πολύ μεγαλύτερα, πράγμα που το επιβεβαιώνει και η καθημερινή εμπειρία μας στους χώρους δουλειάς. Πόσες φορές ή εμείς οι ίδιοι ή οι συνάδελφοι μας δεν τραυματιστήκαμε χωρίς αυτό να δηλωθεί πουθενά, είτε γιατί δεν τρέξαμε και την βγάλαμε μόνοι μας, είτε γιατί δουλεύουμε ανασφάλιστοι και έτσι κι αλλιώς δεν δικαιούμαστε την «περίθαψη» του ΙΚΑ.

Εκτός όμως από τα εργατικά ατυχήματα υπάρχουν και οι λεγόμενες «επαγγελματικές ασθένειες».

Η Επιθεώρηση Εργασίας ενώ ετοιμάζεται για νέες, πιο δυναμικές εξορμήσεις

Καταστάσεις από τις οποίες κανένας εργαζόμενος δεν μπορεί να ξεφύγει, όσα μέτρα και αν πάρει, όσο προσεκτικός κι αν είναι. Ποιος οικοδόμος θα προστατέψει τη μέση του από το σκατάτεμα, ποιός μηχανικός θα προστατέψει τα πνευμόνια του από τα δηλητήρια, ποιός κούριερ θα προστατέψει τα νεύρα του από την κυκλοφορία, ποια γκαρσόνια θα προστατέψει τα πονεμένα πόδια της από το τρέξιμο με το βάρος του δίσκου. Πόσες φορές δεν αρνηθήκαμε την παρέα των ανθρώπων μας επειδή είμασταν πτώματα από την δουλειά και θέλαμε να την πέσουμε. Πόσες φορές δεν αντικρύσαμε την αυγή στο δρόμο για το μεροκάματο αντί της αγκαλιάς με την αγαπημένη ή τον αγαπημένο μας. Πόσες φορές δεν αποκοιμηθήκαμε, αφού ήπιαμε λίγο για να ησυχάσουμε με το «γαμώ την πίστη μου» στο στόμα.

Το κτήνος τα θέλει όλα. Θέλει το σώμα μας, θέλει το μυαλό μας, θέλει το χρόνο μας, θέλει τη ζωή μας. Τρέφεται από τον ιδρώτα των ανθρώπων και δεν αρκείται σ' αυτό. Θέλει να ρου-

φήξει και το μυαλό τους. Και ύστερα να μας θάψει. Όχι σε ομαδικούς τάφους, όπως τους εργάτες του Τρίτου κόσμου, αλλά έναν-έναν πολιτισμένα. Να μας θάψει στη λήθη και την απογοήτευση. Αλλά δεν θα του περάσει! Όχι όσο αρνούμαστε να ξεχάσουμε τι συμβαίνει. Και να περιμένουμε να τα ξεπληρώσουμε όταν έρθει η κατάλληλη ευκαιρία. Και οι ευκαιρίες δημιουργούνται. Από τους προλετάριους και τις προλετάριες που αρνούνται το ρόλο του μόνιμου θύματος. Που δεν αντικαθιστούν το μυαλό τους με τα τηλεοπτικά σώου και τα όνειρα τους με τετράθυρα οχήματα και επίπεδες οθόνες. Με το ξεπέρας των εργατοπατέρων και των κομμάτων και με την αυτόνομη δράση των ανθρώπων μέσα στην κοινωνία και τέλος με τη συσπειρόση της θέσης μας μέσα στην κοινωνία, της ανάγκης για αλληλεγγύη, αντίσταση και αξιοπρέπεια, όσων αγωνίζονται με το όνειρο για ελευθερία. Ετσι δημιουργούνται οι ευκαιρίες. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να τις αρπάξουμε από τα μαλλιά.

**ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ**

**ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ**

**ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ
ΚΑΙ ΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ**

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΜΤΑΚΟΣ:

Για την πρωτομαγιά του 1995

Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ δεν έχει την έννοια αυτή που προσπαθούν να δώσουν, λουλουδιών και χαράς οι εκμεταλλετές της ανθρώπινης μισθωτής εργασίας. Ούτε των απλών μόνο οικονομικών διεκδικήσεων από τους καιροσκόπους ρεφορμιστές των κρατικοποιημένων συνδικαλιστικών οργανώσεων και κομμάτων του αστικού κοινοβουλίου που ωραιοποιούν και συντηρούν το σημερινό κατεστημένο της άρχουσας τάξης. Το νόημα της πρωτομαγιάς και αυτοί που το ξεκίνησαν οι εργαζόμενοι του Σικάγου το 1886 πέρα από τις προσωρινές οικονομικές διεκδικήσεις είχε και τους πολιτικούς τους στόχους που στόχευαν στην κατάργηση των δομών και θεσμών της εκμεταλλευτικής κοινωνίας για μια αυτόνομη και αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία των ίδιων των εργαζομένων.

Αυτό υπερασπιζόμαστε σήμερα και εμείς, έξω από τα αστικά δυτικά και ανατολικά καλούπια των κομματικοποιημένων οργανώσεων του σημερινού κατεστημένου. Εμείς δε θέλουμε απλώς να αλλάξουμε αφεντικά από τα μαύρα στα κόκκινα. Θέλουμε μια κοινωνία χωρίς αφέντες και δούλους. Τα σταλινογαλουχημένα ΚΚΕ θέλουν να έχουν αφεντικά, να διώξουν τους αστούς και να γίνουν αυτοί αφεντικά, αλλά καλά αφεντικά, γραφειοκράτες. Το είδαμε στη Ρωσία. Το λέγαν εργατικό κράτος. Με τους εργάτες σφηνωμένους στο γύψο και στη σαλομούρα. Το κράτος είναι κακό εργαλείο καταπίεσης όποιος άρχουσας τάξης και αν είναι. Γι αυτό ζητούμε την κατάργηση του κράτους.

Το κράτος δυτικό ή ανατολικό χτύπησε πάντα τους εργαζομένους όταν αυτοί ενοχλούσαν τη χώνεψη των αφεντάδων και των γραφειοκρατών. Το κρά-

τος χτύπησε στο Σικάγο τους απεργούς που ζητούσαν ανθρώπινες συνθήκες και 8ωρη εργασία. Το κράτος σκότωσε τους 12 εργάτες την πρωτομαγιά, 400 τραυματίες στις 9 του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη στην καπιτερνατική και στη συνέχεια στην πανθεσσαλονίκη απεργία. Και καταδίκασε σε πολύχρονες καταδίκες δήθεν τους πρωταίτιους ενώ οι χωροφύλακες και οι αστυνομικοί του Ντάχου πυροβόλούσαν στο ψαχνό τους συγκεντρωμένους.

Είναι χιλιάδες τα θύματα του κράτους. Το κράτος των μπολσεβίκων σκότωσε τους κροιστανδιανούς όταν αυτοί συμπαραστάθηκαν στις απεργίες των ρώσων εργατών που ζητούσαν δικαιότερες οικονομικές συνθήκες. των ενιαιομετωπικών σοβιετών-συμβουλευτικών που μονοπώλησε την εξουσία το κόμμα τους. Το κράτος χτύπησε τους μαχνοβίτες όταν ο Τρότσκι ήθελε να τους εντάξει στον κόκκινο στρατό με την στρατιωτικοποιημένη πειθαρχία ενώ οι αντιεξουσιαστές - αναρχικοί ήταν ελευθεριακοί και δε συμφωνούσαν με το μοντέλο τους. Να γιατί σήμερα οι εργαζόμενοι του μυαλού και του χεριού πρέπει να παλέψουν να απορρίψουν αυτό το μοντέλο της λεγόμενης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας που δεν είναι παρά κοινοβουλευτική δικτατορία των κομμάτων και να παλέψουν για μια αυτόνομη και αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία των εργαζομένων με εκλεκτούς και ανακλητούς εκπροσώπους σ' όλους τους τομείς. Μόνο έτσι θα απαλλαγεί η ανθρωπότητα από τις διευθυντικές βδέλλες και τα παράσιτα της γραφειοκρατίας δυτικού και ανατολικού τύπου για μια ελεύθερη αντιεξουσιαστική κοινωνία. Αυτούς τους στόχους θα πρέπει να επισημάνει η φετινή πρωτομαγιά του 1995.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

Πρωτομαγιά 95: Μια από τα ίδια ή η αρχή μιας νέας αντεπίθεσης;

Την Τρίτη 2 Μάη σύντροφοι του αυτόνομου και αντιεξουσιαστικού χώρου καλούν σε πορεία για την όξυνση και την αυτονομία της ταξικής πάλης, στο Περιστερί, στις 6.00 μ.μ. Επειδή ο κοινωνικός και ταξικός αγώνας συνεχίζεται κάθε ώρα και κάθε στιγμή, ακόμα -και προπάντων- όταν τα κόμματα και τα συνδικάτα έχουν τυλίξει τις σημαίες της πρωτομαγιάς και έχουν πάει σπίτι τους, επειδή το ζήτημα της εργασίας βρίσκεται στον πυρήνα της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και τέλος επειδή η πορεία αυτή προετοιμάστηκε από πολλούς συντρόφους μέσα από ανοιχτές διαδικασίες, κρίναμε απαραίτητο να δημοσιεύσουμε την προκήρυξή τους

Εργαζόμενοι και άνεργοι της Αθήνας, μαθητές και φοιτητές.

Όταν η πρώτη διεθνής ένωση των εργατών καλούσε από το Λονδίνο τους εργάτες όλου το κόσμου το 1864 για την επιβολή της 8ωρης εργασίας, είχε στο σκεπτικό της την ανάγκη μιας σκληρής και παρατεταμένης μάχης με τα αφεντικά.

Όταν οι χιλιάδες εργάτες του Σικάγου κατέβαιναν σε άγριες απεργίες την πρωτομαγιά του 1886, και πνίγονταν στο αίμα από τον στρατό και την αστυνομία των καπιταλιστών, ασφαλώς και δεν είχαν στην σκέψη τους απλώς μια στοιχειώδη καλυτέρευση της ζωής τους. Εκείνο που αμφισβητούσαν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους ήταν το ίδιο το καθεστώς της μισθωτής εργασίας, ένα καθεστώς που στο όνομα του κέρδους, καταβροχθίζει τα πάντα. Από κορμιά και σφρίγος μέχρι αξιοπρέπεια και ανθρωπιά. Το αίτημα για οκτάωρη απασχόληση ήταν αίτημα ριζοσπαστικότητας για την εποχή του (επικρατούσε το 14ωρο) και βοήθησε στην συνένωση των εργατών.

Πάντως κανείς από τους παραπάνω αγωνιστές και τα εκατομμύρια των εργατών που συνέχισαν τους κοινωνικούς αγώνες στον κόσμο και στην Ελλάδα, δεν είχε δει ακόμα και στο πιο κακό του όνειρο το σημερινό χάλι, τη σημερινή κατάντια.

Η πρωτομαγιά, αυτό το σύμβολο της αλληλεγγύης, της συναδέλφωσης και της απελευθέρωσης των εργατών από την ταξική σκλαβιά, να κατοχυρώνεται στην κοινωνική συνείδηση σαν "ένα άδειο πουκάμισο" χωρίς νεύρα, σάρκα και οστά. Μια επέτειος μαραγκιασμένη την οποία τα αφεντικά όχι μόνο δεν απαγορεύουν αλλά την έκαναν και επίσημη αργία. Ετσι είναι. Την ιστορία τη γράφουν οι νικητές.

Είναι αλήθεια ότι αυτή η μακρόχρονη περίοδο σκληρής

πάλης ανάμεσα στους κεφαλαιοκράτες και τους εργαζόμενους ενισχύθηκαν οι πρώτοι. Οι δυνάμεις της κοινωνικής απελευθέρωσης και το ίδιο το εργατικό κίνημα δέχτηκαν ισχυρά πλήγματα, δέθηκαν με χιλιάδες νήματα στο άρμα της εκμετάλλευσης.

Η αξιο-

ποίηση των τε-

χνολογικών επιτευγμάτων προς όφελος του συστήματος δε γίνεται μόνο με σκοπό την αύξηση του κέρδους. Ταυτόχρονα με αυτό διαμορφώθηκε ένας μηχανισμός ελέγχου της συνείδησης και του μυαλού των καταπιεσμένων. Τα ΜΜΕ έχουν την τιμητική τους. Βαθαίνουν την αλλοτρίωση με πλαστικά όνειρα - σκουπίδια. Ο στρατός και η αστυνομία αυτά τα βάρβαρα σώματα καταστολής ενισχύονται και τσακίζουν στη γέννηση της κάθε απόπειρα αμφισβήτησης. Τα σχολεία και τα πανεπιστήμια προετοιμάζουν τις νέες γενιές των μισθωτών σκλάβων, σκλάβων υπάκουων και πειθήνιων. Ο ρατσισμός και ο εθνικισμός - μπροστά τους το aids είναι πταίσμα - δηλητηριάζουν την κοινωνική συνείδηση. Οι μετανάστες προλετάριοι, αυτά τα ταξικά μας αδέρφια, καταδείχνονται σαν υπεύθυνοι για κάθε κακό.

Πράγματι αυτό το τοπίο είναι καταθλιπτικό, για κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο και τρο-

φοδοτεί την απάθεια και τον ατομικισμό. Και γίνεται καταθλιπτικότερο όταν σκεφτεί κανείς πως στη μεγάλη συμμαχία αφεντικών και κράτους προστέθηκαν εδώ και δεκαετίες τα ίδια τα συνδικάτα. Αυτό δεν έγινε επειδή κάποιοι συνδικαλιστές ηγέτες ήταν κακοί. Ήταν η φυσιολογική κατάληξη μιας πορείας που ξεκινούσε από την κυριαρχία της λογικής ότι δεν είναι οι λαϊκές μάχες που γράφουν την ιστορία αλλά οι ηγέτες και οι φωτισμένες πρωτοπορίες. Μάλιστα αυτή η λογική ξεκίνησε από κομμάτι του εργατικού κινήματος που διακήρυσσε πως πάλευε για την κοινωνική απελευθέρωση και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είναι δυο φορές χυδαία και αντεπαναστατική. Αυτή η λογική είναι βαθύτατα αντιδραστική, κάτω από όποιον μανδύα και αν καλύπτεται και σαν τέτοια πρέπει ν' αντιμετωπίζεται.

Από τα καταπιεστικά / εκμεταλλευτικά εκτρώματα του "υπαρκτού σοσιαλισμού" - που ξεφτίλισαν την έννοια της κοινωνικής απελευθέρωσης - μέχρι και τη δικιά μας ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ των Πρωτόπαππα, Θεωνά, Γιατρά μπορεί κανείς να δει τη σφραγίδα της παραπάνω αντίληψης. Όλα τα παραπάνω συνθέτουν την σκοτεινή πλευρά του λόφου.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΡΕΑΛΙΣΤΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ

Μπορεί η περιγραφή της κατάστασης να μην είναι τόσο ενθαρρυντική. Να μη συμβάλει στη δημιουργία κλίματος ενθουσιασμού. Όμως εμείς νομίζουμε πως είναι πιο σημαντικό να λέμε τα πράγματα όπως είναι χωρίς να ωραιοποιούμε καταστάσεις. Ετσι μπορούμε να είμαστε πιο ουσιαστικοί στην ανατρεπτική μας δράση.

Αλλωστε η εποχή μας δε χαρακτηρίζεται μόνο από τη φασιστικής έμπνευσης Νέα Τάξη του Μπούς.

Δεν πέρασαν ούτε δύο χρόνια από τη 1η Γενάρη του '94, που ο ανθός του μεξικάνικου λαού, οι Ζαπατίστας κρέμασαν στις κάννες των όπλων τους τις μαυροκόκκινες σημαίες της εξέγερσης, δίνοντας ηχηρό χαστούκι στη νέα τάξη, και στο "τέλος της ιστορίας" του ψευτοφιλόσοφου Φουκουγιάμα. Δε φεύγουν από τη μνήμη μας οι εικόνες των εξεγερμένων μαύρων και λευκών απόκληρων που φλόγισα τις καρδιές μας μαζί με το Λος Αντζελες. Το ισχυρό κίνημα της ιταλικής αυτονομίας

μας εμπνέει και το πνεύμα του Μάη του '68 είναι ζωντανό. Οι άγριες απεργίες στη νότια Κορέα μείωσαν τη χιλιομετρική απόσταση καταγραφόμενες στη συνείδηση μας και για να περάσουμε στα δικά μας η απεργία της ΕΑΣ σημάδεψε τους έλληνες εργαζομένους. Υπάρχουν υπόγεια ρεύματα αμφισβήτησης που μπορούν και πρέπει να συνενωθούν για να γίνουν ποταμός.

Εργαζόμενοι

Τοποθετούμε και εμείς τον εαυτό μας στο κομμάτι των κοινωνικών δυνάμεων που εχθρεύονται τον καπιταλισμό και την κάθε είδους καταπίεση. Πιστεύουμε ότι ένα κίνημα κοινωνικής απελευθέρωσης πρέπει να έχει και στον τρόπο που συγκροτείται και στον τρόπο που δρα και σ' αυτά που προπαγανδίζει, τα στοιχεία της κοινωνίας που θέλει να οικοδομήσει. Πιστεύουμε στις αξίες της αυτοοργάνωσης των εργαζομένων, στη χειραφέτηση απέναντι σε κάθε εξουσία και στην αλληλεγγύη χωρίς σύνορα, μεταξύ των καταπιεσμένων. Πιστεύουμε σε ένα νέο εργατικό κίνημα που θα χαρακτηρίζεται και από μία νέα κουλτούρα, αναφορικά με την πραγματική ισοτιμία ανάμεσα στα δύο φύλα, θα πολεμά την εμπορευματοποίηση στην τέχνη, και την πλύση εγκεφάλου των ΜΜΕ. Ένα κίνημα που θα έχει σημασία του διεθνισμού (μετανάστες).

Η αρχή μπορεί να γίνει με ένα μειοψηφικό ρεύμα στην αρχή, όπου θα αυτοοργανώνεται και όπου μπορεί να συμβάλει στην συγκρότηση εργατικών επιτροπών βάσης, έξω και κόντρα από τα συνδι-

κάτα.

Με ένα δίκτυο ενημέρωσης και αλληλεγγύης ανάμεσα σε εργαζομένους σε διαφορετικούς χώρους δουλειάς.

Εργαζόμενοι - Ανεργοί

Είναι επιτακτική ανάγκη για εμάς τους ίδιους, σαν εργαζομένους, να ξεκινήσουμε αγώνες για:

- Δραστική μείωση ωρών εργασίας, χωρίς μείωση των αποδοχών γιατί δεν μπορούν τα αφεντικά μετά από δύο τεχνολογικές επαναστάσεις, με τεράστια αύξηση της παραγωγικότητας, να μας αναγκάζουν να δουλεύουμε 40 ή 50 ώρες και ταυτόχρονα ένα μεγάλο κομμάτι από εμάς να είναι στην ανεργία και την εξαθλίωση.

- Κατώτερο μισθό 150 χιλιάδες δραχμές το μήνα.

- Ιση αμοιβή για τις γυναίκες και τους σπουδαστές.

- Ισες αμοιβές και δικαιώματα στους ξένους εργάτες.

- Απόκρουση της εντατικοποίησης. Απόρριψη της σύνδεσης μισθού - παραγωγικότητας, γιατί είμαστε άνθρωποι και συνάδελφοι και όχι μηχανές και ανταγωνιστές

Εργαζόμενοι - Ανεργοί

Προσπαθώντας να ξαναανακαλύψουμε την εργατική πρωτομαγιά, ενώνοντας τις διαδρομές του παρελθόντος με τα αγωνιστικά σκιρτήματα του παρόντος.

Θέλουμε να κάνουμε την αρχή μιας συζήτησης και δράσης για ένα αυτόνομο εργατικό κίνημα που θα έχει σκοπό του όχι τη διαπραγμάτευση καλύτερων συνθηκών σκλαβιάς αλλά το ίδιο το μεγαλείο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στην ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ (Δημαρχείο) την ΤΡΙΤΗ 2 ΜΑΗ στις 6μ.μ

Να είμαστε όλοι εκεί. Μπορεί βασανιστικά, αργά αλλά σταθερά να συμβάλουμε γι' αυτό το σκοπό

Η εξουσία των ψυχιατρείων

Από τον 19ο αιώνα, όταν οργανώθηκαν τα πρώτα άσυλα από τους Pinel - Tuke έως σήμερα λίγα πράγματα έχουν αλλάξει. Παρά την ανάπτυξη της φαρμακευτικής, της ιατρικής και της ψυχιατρικής, άσυλα όπως της Λέρου και της Αγιάσου στη Μυτιλήνη υπάρχουν για να αποδεικνύουν ότι στην πραγματικότητα ψυχιατρική και εξουσία βαδίζουν χέρι χέρι. Οι ψυχίατροι την εποχή της οργάνωσης των πρώτων ασύλων τη μνημονεύουν σαν την εποχή της απελευθέρωσης των φρενοβλαβών. Κάθε άλλο όμως παρά έτσι είναι τα πράγματα. Μπορεί οι φρενοβλαβείς να απελευθερώθηκαν από τις αλυσίδες τους αλλά δεσμεύτηκαν με πιο γερές, αυτές της ψυχιατρικής.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΣΥΛΑ και οι πρώτες ιατρικές θεραπευτικές μέθοδοι ήταν αυτές των Pinel και Tuke, μέθοδοι πάνω στις οποίες στηρίζεται και η σύγχρονη ψυχιατρική και αποτελούν τα πρότυπα δομής και λειτουργίας των σύγχρονων ψυχιατρικών κλινικών. Η θεραπεία του Tuke βασιζόταν στην αρχή ότι ακόμα και μέσα στην πάθηση υπάρχει ένας πυρήνας λογικής που παραμένει απρόσβλητος από την αρρώστια και που μέσω μιας θρησκευτικής αγωγής (ο Tuke ήταν κουάκερος) θα επιβληθεί και θα χαλιναγωγήσει εξωτερικά την τρέλα, δε θα τη θεραπεύσει. Η θεραπευτική αγωγή συνίστατο κυρίως σε ένα φυσικό καταναγκασμό με τη χρήση απειλών τιμωρίας με τα παλιά σωφρονιστικά μέσα (δέσιμο με αλυσίδες, ξυλοδαρμούς). « Κάθε εκδήλωση της τρέλας ήταν συνδεδεμένη με μια ποινή ».

Χρησιμοποιώντας δηλαδή τον πυρήνα της λογικής που παρέμενε απρόσβλητος από την τρέλα δημιούργησαν ένα τιμωρητικό σύστημα ως μέσο θεραπείας που βασιζόταν κύρια στα αισθήματα ενοχής του ίδιου του αρρώστου για την πάθηση του. Κάθε άρρωστος ήταν υπό αδιάκοπη παρακολούθηση. Ετσι ενώ παλαιότερα υπήρχε μια μόνο στιγμή κρίσης που διαχωρίζει τους τρελούς από την κοινωνία, στο άσυλο του Tuke η κρίση ήταν συνεχής, καθώς και οι κυρώσεις. Κάθε κίνηση του έγκλειστου που ήταν έξω από μια νόρμα συμπεριφοράς ήταν άξια τιμωρίας. Η σχέση αυτή προφανώς μη αμοιβαία, αφού ο άρρωστος δεν είχε το δικαίωμα ελέγχου των άλλων, έθεσε τη βασική αρχή της ψυχανάλυσης ως θεραπευτικού μέσου, τη μη αμοιβαιότητα. Η συζήτηση μεταξύ ψυχαναλυτή και θεραπευόμενου είναι στην ουσία μονόλογος και όχι διάλογος. Απολογία τελικά και όχι συζήτηση. Ο ελέγχων ρωτά και ο ελεγχόμενος απαντά.

Συγχρόνως μέσα από αυτή την αντιμετώπιση της τρέλας προέκυψε και μια άλλη εξέλιξη: ενώ μέχρι το σημείο εκείνο η τρέλα ήταν υπό την εξουσία μιας αφηρημένης αρχής, της ποινικής δικαιοσύνης, τέθηκε υπό την εξουσία ελεγκτών - επιβλεπόντων, ειδικών στην αντιμετώπιση της.

Η μέθοδος του Pinel δε διέφερε βασικά από αυτή του Tuke εκτός από το ότι απομακρύνθηκε από τη θρησκευτική αγωγή θεωρώντας

τη θρησκεία υπεύθυνη για μια σειρά από ιδεοληψίες (θρησκοληψίες). Πάντως δεν απομακρύνθηκε από το ηθικό περιεχόμενο της θρησκείας. Οι θεσμοί της οικογένειας και της εργασίας θεωρήθηκαν ως σημείο αναφοράς για την επιστροφή των αρρώστων στην κοινή πραγματικότητα. Το άσυλο το ίδιο οργανώθηκε και λειτούργησε ως μια μεγάλη πατριαρχική οικογένεια με πατριάρχη τον επιβλέποντα. Κατά τα άλλα συμφωνήσε με τον Tuke ως προς τη δημιουργία ενός συνεχώς συνεδριάζοντος δικαστηρίου που χρησιμοποιούσε το καλλιεργημένο σύστημα ενοχής των ασθενών και τους απειλούσε με ποινές αμείλικτες και αμετάκλητες. Το δικαστήριο αυτό ήταν η ανώτατη αρχή. Τίποτα δεν υπήρχε υπεράνω αυτού και τίποτα δεν μπορούσε να προστατεύσει τον ασθενή από την κρίση τους και τις ποινές που επέβαλλε, ποινές που ήταν οι θεραπευτικές μέθοδοι του προηγούμενου αιώνα χρησιμοποιούμενες όμως τώρα ως τιμωρία (ψυχρολουσίες, καυτηριασμοί, δέσιμο με ζουρλομανδύες). Μετά την τιμωρία ο ασθενής εξαναγκάζονταν, φοβούμενος μην ξανατιμωρηθεί, να μην ξαναπέσει στο ίδιο παράπτωμα. Η υποταγή του ήταν σχεδόν μηχανική.

Πάντως ακόμα και μέσα σ' αυτά τα άσυλα των "φιλόανθρωπων" Tuke και Pinel δεν έπαυσαν να λειτουργούν χώροι εγκάθειρξης για τους απροσάρμοστους, για αυτούς που δε συμμορφώνονταν με τις επιταγές των ελεγκτών. Κάποια χρόνια αργότερα θα δημιουργηθούν ξεχωριστά ιδρύματα - χώροι ενταγμένοι στο συνολικό πλέγμα της ψυχιατρικής και απαραίτητοι για την επιβίωση της ως επιστήμης - για να στεγάσουν τους απροσάρμοστους. Ιδρύματα σαν στην Αγιάσου που παρά τα κροκοδείλια δάκρυα διαφόρων καθώς και τις διαμαρτυρίες εξακολουθούν να λειτουργούν γιατί δε γίνεται κι αλλιώς! Πάντα θα χρειάζονται οι αποθήκες ψυχών. Άλλοτε μεγαλύτερες και άλλοτε μικρότερες.

Κυρίαρχο πρόσωπο τόσο στο ησυχαστήριο του Tuke όσο και στο άσυλο τους Pinel ήταν ο γιατρός. Αυτός αποφάσιζε ποιανού του πρέπει το άσυλο, αυτός δικάζε αυτός τιμωρούσε. Στην αρχή τα πρόσωπα αυτά δεν ήταν γιατροί αλλά απλοί άνθρωποι, "λογικοί" και με ηθικές αρχές. Ήταν ο φύλακας, ο δικαστής, ο δήμιος, ο πατέρας αλλά συγχρόνως και το πρότυπο για τους έγκλειστους³. Σιγά σιγά και για τη θεραπεία μολυσματικών ασθενειών, ως φύλακες προσελήφθησαν γιατροί⁴, πολίτες με κατά τεκμήριο άμ-

μπτο ήθος και με ικανότητα επιβολής: "Πρέπει να εμπνέει το σεβασμό και την υπακοή. Πρέπει να χρησιμεύει ως πρότυπο τόσο για τη μόρφωση όσο και για το ήθος του. Πρέπει να διαθέτει οξυδέρκεια για τη διάγνωση της αντικανονικής συμπεριφοράς και ικανότητα να της επιβληθεί". Η διάγνωση αυτή της αντικανονικής συμπεριφοράς και ο στιγματισμός του ασθενή στη συνέχεια είναι κάτι για το οποίο ο ψυχίατρος ήταν τότε και είναι και σήμερα ευθύς εξαρχής σίγουρος αφού έτσι του εκμυστηρεύθηκε το περιβάλλον του ασθενή. Ήταν και είναι ο πυρήνας και το θεμέλιο της ψυχιατρικής και επιτυγχανόταν και επιτυγχάνεται μέσα από την παρατήρηση των ανθρώπων ωσάν να ήταν αντικείμενα. Ο Κίρκεγκορ έλεγε ότι η συνείδηση δεν είναι κάτι που μπορεί να εξεταστεί με τη μικροσκοπική παρατήρηση δηλαδή αυτό ακριβώς που έκανε και κάνει η ψυχιατρική εμφανώς επηρεασμένη από το θετικισμό⁵. Εφαρμόζεται δηλαδή ένα μεθοδολογικό πρότυπο που αρμόζει στην οργανική παθολογία και όχι σε ενδογενείς παθήσεις (κατάθλιψη, μανία, σχιζοφρένεια). Η διάγνωση των παθήσεων αυτών είναι δυ-

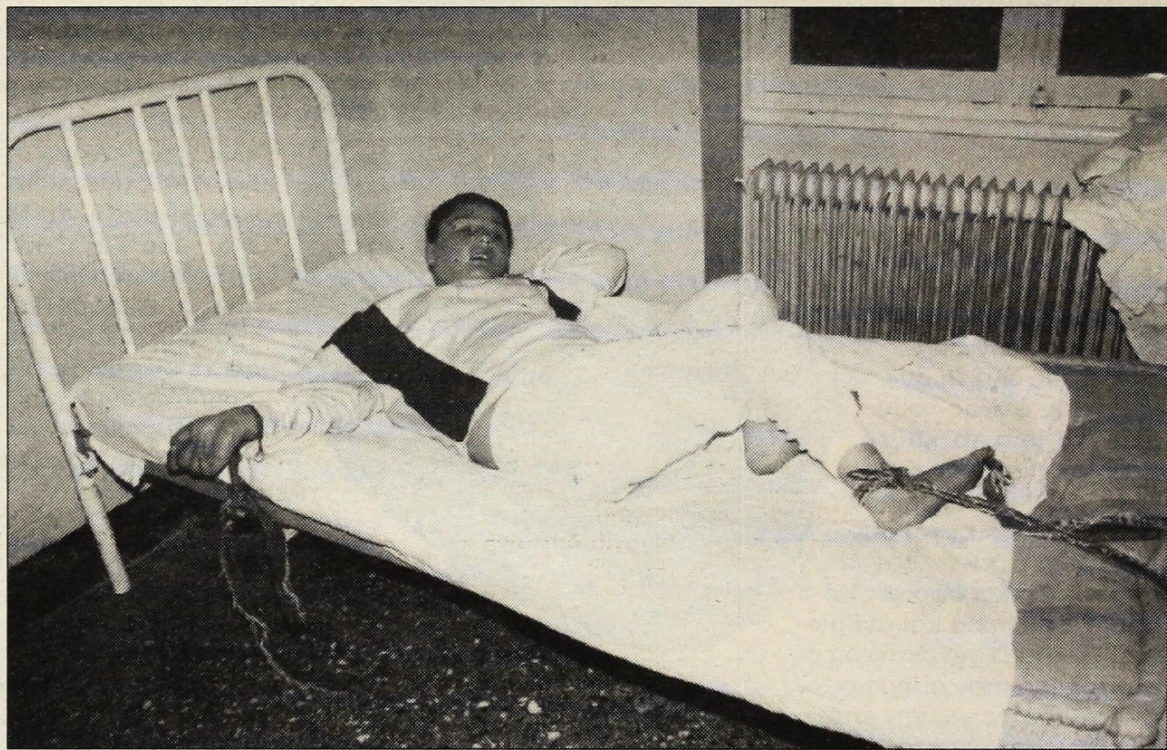
γίας. Συνίσταται κυρίως στο να αποδεχτεί ο ασθενής το γιατρό ως ελεγκτή - κριτή του και συγχρόνως να αποδεχτεί το ρόλο του ως στην οποία λειτουργεί ως μη άνθρωπος ως αντικείμενο που δε βιώνει αλλά υπάρχει και πρέπει να αλλάξει με βάση κάποιους γενικά αποδεκτούς κανόνες⁶ και μια προκρούστεια διαδικασία. Από την στιγμή που διαγνωστεί στον ασθενή η ανυπακοή σ' αυτούς τους γενικά αποδεκτούς κανόνες ξεκινάει μια διαδικασία που αρχίζει με τον στιγματισμό του, συνεχίζεται με την κηδεμόνευση του από την οικογένεια του και το ιατρικό status και με την αφαίρεση της περιουσίας του και την απώλεια της ελευθερίας βούλησής του. Το και νομικό αυτό καθεστώς συνήθως συνεχίζεται διά βίου καθώς ο στιγματισμός είναι τόσο βαθύς ώστε είτε ο ίδιος ο ασθενής αδυνατεί να ακολουθήσει τη ροή της κοινωνικής ζωής εξαιτίας των τραυματικών του εμπειριών είτε το συγγενικό του

Σημειώσεις:

- 1- Μ. Φουκώ : Ιστορία της τρέλας
- 2- Μ. Φουκώ : ο.π.

3- Ας μην ξεχνάμε ότι έγκλειστοι ήταν οι "άσωτοι", οι "ανήθικοι", οι παράλογοι, οι θιασώτες του παραλόγου - ομοφυλόφιλοι έρωτα, οι ζητιάνοι, οι άεργοι, οι άνεργοι. Αυτοί που με λίγα λόγια δεν ενστερνίζονταν την ηθική της εργασίας ή δεν μπορούσαν να την ενστερνιστούν. Τα πρώτα, πάντως, θύματα ήταν οι ανίκανοι να εργαστούν. Το κριτήριο της ανικανότητας προς εργασία και σήμερα ακόμα είναι σημαντικό για το στιγματισμό κάποιου ως "ασθενούς". Η κοινωνία της κατανάλωσης δεν ανέχεται στους κόλπους της αυτούς που δεν προσαρμόζονται στο δίπολο παραγωγή - κατανάλωση. Ο ικανός προς εργασία ασθενής θεωρείται αποθεραπευμένος. Η εργασιοθεραπεία εξάλλου ήταν και είναι βασική μέθοδος θεραπείας.

4- Εξαιτίας της αντίληψης ότι αιτίες των διανοητικών παθήσεων είναι οι βλαβερές αναθυμιάσεις του ανθρώπινου σώματος και του συμπτωματοκού γεγονότος της επιδημίας μολυσματικών ασθενειών που πιθανά ξεκίνησαν από άσυλα. Ετσι εκποτίστηκαν τα άσυλα έξω από τις πόλεις, για την προστασία του πληθυσμού τόσο από τις μολυσματικές ασθένειες όσο και από την ηθική μόλυνση που εξέπεμπαν. Αυτοί είναι οι πραγματικοί λόγοι και όχι άλλοι που σχετίζονται δήθεν με την καθαρότητα του αέρα

Από το άσυλο της Αγιάσου - Μυτιλήνης. Αλυσίδες όχι μόνο για τα χέρια και τα πόδια, αλλά και για την ψυχή

νατή μόνο χάρη στην συμπτωματολογία τους αφού ακριβώς εξαιτίας του χαρακτήρα τους ως ενδογενών δεν είναι δυνατός ο προσδιορισμός των αιτιών τους. Ειδικά για τη σχιζοφρένεια, τη σοβαρότερη από αυτές έχει ειπωθεί⁶ ότι είναι ότι δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως μανία ή κατάθλιψη. Δεδομένου μάλιστα το ότι ως συμπτώματα της μανίας έχουν εντοπιστεί το κέφι, η χαρά, ο ενθουσιασμός⁷ γίνεται φανερό ότι δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι κάπου 10% των ελλήνων έχουν κατά καιρούς χαρακτηριστεί ως ψυχωτικοί από τους έλληνες ψυχιάτρους και έχουν κάνει χρήση ψυχοφαρμάκων.

Όσον αφορά την καταστολή των ενδογενών παθήσεων από τα πρώτα χρόνια της ψυχιατρικής δεν έχουν προχωρήσει και πολύ τα πράγματα, κυρίως εξαιτίας της εμμονής της σε μεθόδους της οργανικής παθολο-

γιας. Συνίσταται κυρίως στο να αποδεχτεί ο ασθενής το γιατρό ως ελεγκτή - κριτή του και συγχρόνως να αποδεχτεί το ρόλο του ως στην οποία λειτουργεί ως μη άνθρωπος ως αντικείμενο που δε βιώνει αλλά υπάρχει και πρέπει να αλλάξει με βάση κάποιους γενικά αποδεκτούς κανόνες⁶ και μια προκρούστεια διαδικασία. Από την στιγμή που διαγνωστεί στον ασθενή η ανυπακοή σ' αυτούς τους γενικά αποδεκτούς κανόνες ξεκινάει μια διαδικασία που αρχίζει με τον στιγματισμό του, συνεχίζεται με την κηδεμόνευση του από την οικογένεια του και το ιατρικό status και με την αφαίρεση της περιουσίας του και την απώλεια της ελευθερίας βούλησής του. Το και νομικό αυτό καθεστώς συνήθως συνεχίζεται διά βίου καθώς ο στιγματισμός είναι τόσο βαθύς ώστε είτε ο ίδιος ο ασθενής αδυνατεί να ακολουθήσει τη ροή της κοινωνικής ζωής εξαιτίας των τραυματικών του εμπειριών είτε το συγγενικό του

της εξοχής...

5- ...είναι η διατύπωση γενικών προτάσεων που περιγράφουν τη σχέση αιτιών και αποτελεσμάτων δηλαδή νόμων... Η εξήγηση του συγκεκριμένου συμβάντος έγκειται στο να δείχεται ότι το συμβάν αυτό θα επερχόταν επωσθήμετο λόγω της συνδρομής ορισμένων προγενέστερων ή σύγχρονων του περιστατικών και της ισχύος γενικών νόμων που τα συνδέουν με το εξηγούμενο συμβάν σε σχέση αιτίου και αποτελέσματος (Μεθοδολογία του Δικαίου : Σούρλας σελ. 40).

6- Kurt Schneider : Κλινική ψυχοπαθολογία

7- Φωτάκης Δικαστική Ψυχολογία - Ψυχιατρική σελ 113

8- Σύμφωνα με τον Ρ.Λανγκ (Η πολιτική της εμπειρίας και το πουλί του παραδείσου σελ.71) οι γενικά αποδεκτοί κανόνες είναι κάποιες βασικές δομές εμπειρίας που επειδή είναι κοινές στους περισσότερους ανθρώπους τείνουν να γίνουν αντικειμενικές οντότητες.

Πρωτομαγιά '95: Ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1994 η Workers Solidarity Alliance (WSA), το αμερικάνικο τμήμα της Αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς (AIT), πρότεινε η Πρωτομαγιά του 1995 να οριστεί ημέρα διεθνούς δράσης ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Η πρόταση της WSA στόχευε στην επανάκτηση του επανα-

στατικού περιεχομένου της Πρωτομαγιάς, στην κατάδειξη των νέων -μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου- παγκόσμιων σχέσεων κυριαρχίας και στην ανάπτυξη επαφών και συντονισμό της δράσης των επαναστατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων της εργατικής τάξης διαφόρων χωρών. Προς αυτή την κατεύθυνση οργανώνονται εκδηλώσεις στις χώρες που υπάρχουν τμήματα της Αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς, όπως στην Αυστραλία (ASF) στο Βέλγιο (CNT/NCA), στη Βολιβία (COB), στη Βραζιλία (COB),

στη Γαλλία (CNT), στη Γερμανία (FAU), στη Δανία (ASO), στην Ελβετία (A/AIT), στην Ιαπωνία (RRU), στην Ισπανία (CNT), στην Ιταλία (USI), στη Μεγάλη Βρετανία (WS), στη Μογγλία (MNH), στη Νορβηγία (NSF) και στη Φιλανδία (SAL). Στην πρόταση της WSA απάντησαν θετικά και οργανώσεις που δεν είναι μέλη της Αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς. Αναλυτικά, εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν και στο

Μπαγκλαντές από την Εθνική Ομοσπονδία Εργατών Ιματισμού (NGWF), στην Ινδία από την «Εργατική Βιβλιοθήκη» (Majdoor Lib, Faridbad), στη Νιγηρία από την αναρχική εργατική ένωση Awareness League, στη Βουλγαρία από την αναρχική ομοσπονδία FAB και την ομοσπονδία αναρχικής νεολαίας FAM και στη Σουηδία από την αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία SAC. Κινητοποιήσεις οργανώνονται από αναρχικές ομάδες και στην Κροατία, τη Τσεχία και την Πορτογαλία. Τέλος πρόταση για κινητοποιήσεις ενάντια στο ΔΝΤ και την

Παγκόσμια Τράπεζα, ανάλογη με την πρόταση της WSA κατατέθηκε και έγινε δεκτή στο διεθνές συνδικαλιστικό συνέδριο της Κατμαντού (του οποίου αναλυτική παρουσίαση έγινε στο τέταρτο φύλλο του «ΑΛΦΑ»). Έτσι εργατικές κινητοποιήσεις ενάντια στις νέες διεθνοποιημένες σχέσεις κυριαρχίας θα πραγματοποιηθούν και στη Νέα Ζηλανδία, τη Νότια Κορέα, τη Μαλαισία, το Νεπάλ, το Πακιστάν, τις Φιλιππίνες, τη Σρι Λάνκα και την Ταϊβαν. Μια ελπιδοφόρα αφετηρία ενός νέου διεθνούς επαναστατικού συνδικαλισμού!

Κάλεσμα για μια δική μας Πρωτομαγιά

ΣΗΜΕΡΑ είναι πιά φανερό ότι βασικός στόχος του ψυχρού πολέμου ήταν να εμποδίσει την ένωση των κινημάτων και των ταξικών οργανώσεων του «Πρώτου Κόσμου», της Ανατολής και του «Τρίτου Κόσμου». Συμμαχίες αυτού του είδους θα απειλούσαν σοβαρά την ύπαρξη κάθε εξουσιαστικού σχηματισμού, είτε αυτός διοικούταν από το κράτος ή από το κεφάλαιο, είτε ονομαζόταν σοσιαλιστικός, είτε καπιταλιστικός. Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου ήρθε σαν αποτέλεσμα, σε ένα βαθμό, της άρνησης αποδοχής αυτού του διχασμού από τους λαούς του πλανήτη. Το τέλος, όμως, της ψυχρής μορφής της κυριαρχίας οδήγησε ολόκληρο τον πλανήτη στην τυραννία ενός ολόκληρου συστήματος εκμετάλλευσης που το διαχειρίζονταν το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Τράπεζα και το στήριζε η στρατιωτική βία των Η.Π.Α. και του Ο.Η.Ε και τελικά όλων των κυβερνήσεων του κόσμου. Αυτοί οι οργανισμοί συ-

γκροτήθηκαν συνειδητά για να εγκαθιδρύσουν την καπιταλιστική διεθνή το 1944 στις Η.Π.Α. στην συνδιάσκεψη στο Bretton Woods. Οι κομμουνιστικές και εθνικιστικές γραφειοκρατίες του Τρίτου Κόσμου σταδιακά έγιναν δραστήριοι συνεργάτες του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, χρησιμοποιώντας το εξωτερικό χρέος για να πειθαρχήσουν την εργατική τάξη στο εσωτερικό των χωρών τους. Αυτή τη χρονιά το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα γιορτάζουν αλαζονικά την 50η επέτειο της δημιουργίας της.

Τα μέλη του «Ούτε Ανατολή Ούτε Δύση» (*Neither East Nor West New York) και της Συμμαχίας Εργατικής Αλληλεγγύης (Workers Solidarity Alliance/New York-New Jersey) σας καλούμε για μια συλλογική οργάνωση δραστηριοτήτων ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα που θα πραγματοποιηθούν την Πρωτομαγιά του 1995. Επιλέξαμε αυτή τη μέρα γιατί θέλουμε να επαναφέρουμε την παράδοση της παγκόσμιας ενότητας της εργατικής τάξης. Την παράδοση της 1ης Μάη (που ξεκίνησε σαν υπενθύμιση της θυσίας των αναρχικών αγωνιστών που δολοφονήθηκαν μετά

α π ό
μ ί α
γε-
νι-
κ ή

α -
πε ρ γ ί α
για το ωράριο, στο Σικάγο, το 1886) που έχει χάσει το νόημά της σαν αποτέλεσμα των στρατιωτικών παρελάσεων στο κομμουνιστικό μπλόκ, των ανούσιων πορειών της αριστεράς στην Ευρώπη και σε χώρες του Τρίτου Κόσμου, καθώς και του εορτασμού της «Ημέρας του Νόμου» στις ΗΠΑ. Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, είναι απαραίτητο να δράσουμε όλοι μαζί, ανεξάρτητα από κρατικά σύνορα. Οι ομάδες που έχουν λάβει αυτήν την πρόσκληση είναι ήδη δραστηριοποιημένες σ' αυτόν τον τομέα, αλλά εμείς ελπίζουμε ότι οι παγκόσμια συντονισμένες δραστηριότητες θα βοηθήσουν να επεκτείνουμε αυτή την απολύτως απαραίτητη διεθνή συμμαχία ενάντια σ' αυτούς τους οργανισμούς που καταστρέφουν τους λαούς, της κοινωνίες, τις κουλτούρες και το περιβάλλον σ' όλες τις πλευρές του πλανήτη.

Επιλέξαμε αυτή τη μέρα για έναν ακόμη λόγο, εξαιτίας της παλαιότερης παράδοσης της Πρωτομαγιάς σαν εορτασμού του ετήσιου ξυπνήματος της γης την άνοιξη. Θέλουμε να απαλλάξουμε τον πλανήτη μας απ' αυτούς βέβηλους σφετεριστές της γης που μας εκμεταλλεύονται και μας καταπιέζουν. Θέλουμε να καταδείξουμε το ρόλο του ΔΝΤ και της παγκόσμιας τράπεζας στους πολίτες των ΗΠΑ και των άλλων δυτικών χωρών που αγνοούν τις επιπτώσεις αυτών των οργανισμών ακόμη και στην ίδια τους τη χώρα. Η πολιτική του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας δεν προκαλεί φτώχεια και αθλιότητα μόνο στις χώρες του Τρίτου Κόσμου και της Ανατολής, αλλά και σε τμήματα του πληθυσμού των χωρών της Δύσης. Ανεργία, έλλειψη στέγης, εγκατάλειψη της καλλιεργήσιμης γης, περικοπές στην εκπαίδευση και τον κοινωνικό προγραμματισμό, εξαφάνιση της τοπικής βιοτεχνικής παραγωγής, καταστροφή της γειτονιάς και των κοινωνικών σχέσεων, καταστολή της πολιτικής του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Ελπίζουμε ότι αυτή η παγκόσμια μέρα δράσης

θα βοηθήσει να σχηματιστούν αυτόνομα δίκτυα επαφής ανάμεσα σε ανθρώπους από κάθε μεριά του πλανήτη. Τέτοιες επαφές ήταν μέχρι πρόσφατα περιορισμένες και προβληματικές εξαιτίας του παγκόσμιου διχασμού του Ψυχρού Πολέμου και εκφραστών του σε κάθε χώρα.

Σχεδόν κάθε χώρα του πλανήτη, είτε καπιταλιστική, είτε «κομμουνιστική», έχει υποστεί τις συνέπειες των «προγραμμάτων δομικής αναδιάρθρωσης», της «κρίσης του εξωτερικού χρέους» και των αναπτυξιακών σχεδίων του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη έχει αρχίσει να εκφράζεται το μίσος ενάντια στους τεχνοκράτες και την πολιτική τους. Διαδηλωτές και εξεγέρσεις ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα σε δεκάδες χώρες, από τη Ρωσία και το Μεξικό, από τη Μελανησία ως τη Δυτική Οχθη, από το Λάγος στο Βερολίνο. Η ώρα για τη συλλογική δράση έχει φτάσει.

Σχεδόν όλες οι κυβερνήσεις έχουν αναπτύξει τις κρατιστικές λύσεις του παρελθόντος και έχουν ήδη υποταχθεί ή συνεργαστεί με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα επιβάλλοντας λιτότητα και καταστολή. Μόνο ένα νέο παγκόσμιο κίνημα μπορεί να μας απαλλάξει από την υπερεθνική κυβέρνηση, να ελευθερώσει τις ζωές μας από τον αυταρχισμό και την εκμετάλλευση που τώρα μας παρουσιάζονται με τα ονόματα «δομική αναδιάρθρωση», «ιδιωτικοποιήσεις», «φιλελευθερισμός», «ελεύθερη αγορά», «παγκόσμια οικονομία», «προϋπολογισμός λιτότητας», «δημοκρατία». Επιτέλους να δούμε τα πράγματα κατάματα.

Πως φανταζόμαστε την κινητοποίηση

1. Δεν είμαστε επικεφαλής της κινητοποίησης. Προσφερόμαστε να διευκολύνουμε τις επαφές για την κινητοποίηση. Θέλουμε να

συζητηθούν οι κάθε είδους δραστηριότητες που οι διάφορες ομάδες θέλουν να αναπτύξουν, όπως και τα μέσα που διαθέτουν.

2. Δεν υπάρχουν παντού γραφεία του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Σίγουρα όμως υπάρχουν παντού γραφεία κρατικών ή ιδιωτικών οργανισμών που ενισχύουν την πολιτική τους.

3. Όλες οι ομάδες έχουν την αυτονομία να προωθήσουν τα δικά τους αιτήματα.

4. Όποια ομάδα αποφασίσει να αναπτύξει κάποια δραστηριότητα, θα θέλαμε να μας ειδοποιήσει το συντομότερο δυνατόν, ώστε να ενημερώσουμε και τις υπόλοιπες ομάδες. Θα υπάρξει αλληλοενημέρωση για τις σχεδιαζόμενες ενέργειες και παροχή πληροφοριακού υλικού για το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα (αν μπορείτε να μας βοηθήσετε σ' αυτό ειδοποιήστε μας).

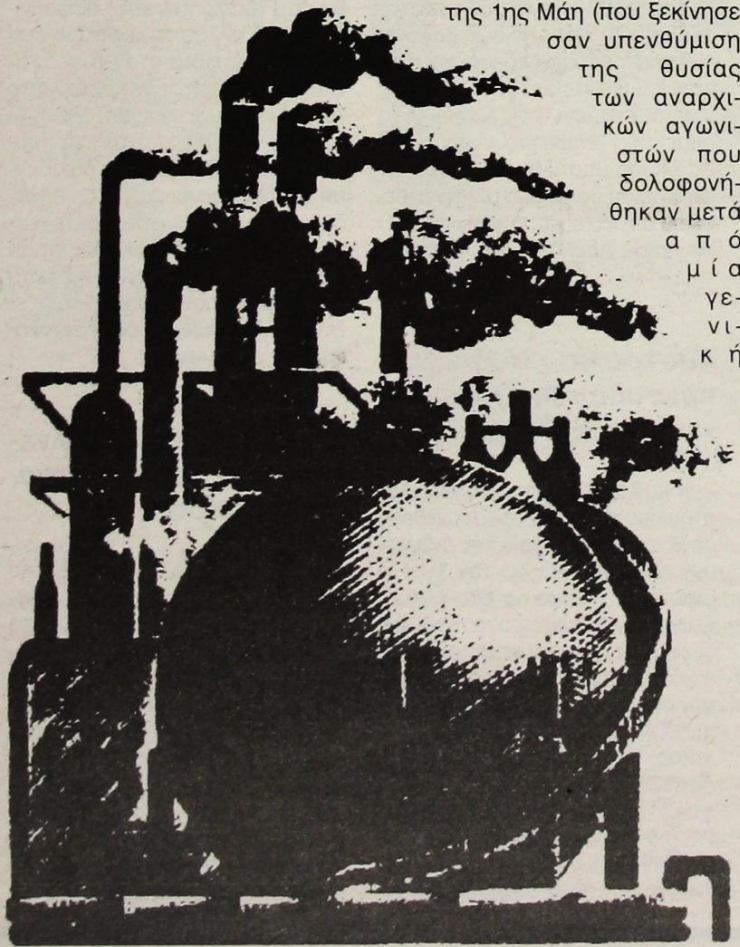
5. Δεν καθορίζουμε το είδος των πιθανών ενεργειών. Αν κάποια ομάδα θεωρεί αποτελεσματικότερη μια συμμετοχή στις παραδοσιακές εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς είναι ελεύθερη να το κάνει, όπως κι αν στοχεύει να αναπτύξει μια ευρύτερη δράση για το ζήτημα. Σε κάθε περίπτωση, ενημερωνόμαστε εγκαίρως, ώστε να αρχίσουμε προγραμματισμό.

6. Θα θέλαμε αναφορές και φωτογραφικό υλικό από τις εκδηλώσεις που θα πραγματοποιηθούν, ώστε να υπάρχει μια καλή παρουσίαση την Πρωτομαγιά.

7. Θεωρούμε την 1η Μάη 1995 αφετηρία μιας συνεχούς δράσης ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, καθώς και οποιαδήποτε άλλης συντονισμένης δράσης.

Επικοινωνήστε μαζί μας στη διεύθυνση: Neither East Nor West - NYC, 339 Lafayette St #202. NY NY 10012, USA, (τηλ.) 718-4997720.

Το κάλεσμα αυτό υπάρχει και στα ρωσικά, ιαπωνικά, ισπανικά, σερβοκροατικά, γερμανικά, πολωνικά, γαλλικά, ιταλικά, βουλγαρικά, πορτογαλικά.

Για τον Αναρχοσυνδικαλισμό στη Γερμανία

Το κείμενο που ακολουθεί προέρχεται από την F.A.U. (Freie Arbeiter Union), την γερμανική αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία.

Ο ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ έχει τις ρίζες του στη Γερμανία από τις αρχές του εργατικού κινήματος. Από τους τοπικούς συνδικαλιστές φτάσαμε στον αναρχοσυνδικαλισμό, με κύρια οργάνωση μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, την "Ελεύθερη Ένωση Εργατών Γερμανίας" (FAUD). Αυτή η οργάνωση απαγορεύτηκε το 1933 και τα επόμενα χρόνια μέλη της φυλακίστηκαν ή δολοφονήθηκαν. Το 1977 ξαναδιδόθηκε.

Στόχος του αναρχοσυνδικαλισμού είναι μια χωρίς εξουσία, χωρίς εκμετάλλευση και στηριγμένη στην αυτοοργάνωση κοινωνία.

Μία τέτοια κοινωνία δε γίνεται από μόνη της και ούτε σε ένα αόριστο μέλλον. Η πραγματοποίησή της αρχίζει εδώ, τώρα και (κυρίως) από μας.

Η αμφισβήτηση και η καταστροφή των μηχανισμών της εξουσίας και της εκμετάλλευσης είναι το ένα στοιχείο στην πορεία της κοινωνικής επανάστασης. Το άλλο, είναι η δημιουργία των προϋποθέσεων για

τη γέννηση μιας κοινωνίας χωρίς εξουσία και εκμετάλλευση.

Η σημαντικότερη συνεισφορά που πρέπει να δώσουμε εμείς είναι να ενθαρρύνουμε τον εαυτό μας και άλλους ανθρώπους κάθε φορά στην αυτοδιάθεση και την αλληλεγγύη μέσα από την δράση. Η εμπειρία, που έχουμε σ' αυτό, μας διδάσκει ότι η άμεση δημοκρατία και η χωρίς εξουσία επικοινωνία μαθαίνετε δύσκολα και πρέπει συνέχεια να εξελίσσεται. Αυτό ισχύει και για τη σχέση ανάμεσα στα δύο φύλα, που πολλές φορές καθορίζεται από εξουσιαστικές σχέσεις.

Η ανάλυση και η κατάργηση των πατριαρχικών προτύπων και σχέσεων, είναι ένα σημαντικό μέρος της επιθυμίας μας για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και του κράτους.

Ενάντια στο υπάρχον κυρίαρχο καθεστώς, που μας αλλοτριώνει καθημερινά, προτείνουμε άμεσα δημοκρατικά σχήματα οργάνωσης. Αυτό σημαίνει να προσπαθήσουμε να δώσουμε στις συλλογικότητες μας, από σήμερα κι όλος, το σχήμα που επιθυμούμε σε μια απελευθερωμένη κοινωνία. Και δεν είναι μόνο αυτό: Προσπαθούμε να αλλάξουμε τις μέχρι τώρα μορφές επικοινωνίας και αξιών έτσι που να συντελέσουν να πλησιάσουμε τον στόχο μας για μια ζωή βασισμένη

στην αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη. Εδώ ο γρηγορότερος δρόμος δεν είναι και ο πιο σωστός. Διαδικασίες αποφάσεων με τη συμμετοχή όλων των ενδιαφερόμενων, πολλές φορές είναι κουραστικές και χρονοβόρες, στο τέλος όμως πολύ πιο ουσιαστικές από το αν οι αποφάσεις παίρνονταν από ψηλά.

Από την εμπειρία μας καταλαβαίνουμε, ότι οι οικονομικές σχέσεις είναι κεντρικής σημασίας για την ατομική και κοινωνική ζωή.

Η μάχη ενάντια στην μισθωτή εργασία, που μπορεί όμως να συμπεριλαμβάνει το αίτημα του υψηλότερου μισθού, είναι κύριος στόχος του αναρχοσυνδικαλισμού. Εκεί χτυπιέται ο καπιταλισμός στις ρίζες του. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι οι άλλες σχέ-

σεις ζωής έξω από τη μισθωτή εργασία είναι ασήμαντες. Αντιθέτως: η μάχη ενάντια στην μισθωτή εργασία και το κράτος μπορεί να είναι επιτυχής, μόνο όταν από τα άτομα υιοθετηθούν σε όλους τους τομείς, ελευθεριακά, μη-κυριαρχικά σχήματα και συνειδησεις. Για να είναι η ζωή ωραία, πρέπει να είναι πλήρης. Για να είναι επιτυχής η διαδικασία της κοινωνικής επανάστασης, πρέπει να συμπεριλαμβάνει όλους τους τομείς της ζωής.

Οι πιο πολλοί από μας μεγάλο μέρος της ζωής τους το περνούν σε επιχειρήσεις και εργοστάσια. Η προετοιμασία για τη μισθωτή εργασία και η ίδια η μισθωτή εργασία, στιγμιάζει και καταστρέφει τη ζωή μας. Σαν εργάτες-τριες βλέπουμε

χωρίς προοπτική το να μετατρέψουμε τα συνδικάτα σε κοινωνικο-παναστατικές οργανώσεις. Γι' αυτό κεντρικό βάρος της δουλειάς μας είναι η δημιουργία δικών μας σχημάτων μέσα στους κλάδους και τα εργοστάσια.

Οργανωτική βάση της δουλειάς μας μέσα στους χώρους εργασίας είναι η δημιουργία αμεσοδημοκρατικών ομάδων. Στόχος μας είναι η γενική συνέλευση να γίνει το κυρίαρχο όργανο αποφάσεων. Οι ομάδες κατά κλάδο είναι το πρώτο βήμα για τη δημιουργία ενός αμεσοδημοκρατικού, δηλαδή, αναρχοσυνδικαλιστικού συνδικάτου. Όλοι οι άνθρωποι που θέλουν να προχωρήσουμε μαζί σ' αυτό το δρόμο, μας είναι καλοδεχούμενοι.

Νότιος Αφρική: Λευκό αφεντικό, μαύρο αφεντικό...

ΣΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ συμπληρώνεται ένας χρόνος από τότε (25/94) που ο Νέλσον Μαντέλα ανέλαβε επίσημα την προεδρία της Νότιας Αφρικής. Η Γουίνι Μαντέλα πρόσφατα επανέκαμψε στα κυβερνητικά πόστα αφού κατάφερε να "ξεμπερδέψει" με τις υποθέσεις οικονομικών σκανδάλων και πολιτικών δολοφονιών που σχετιζόταν

ενώ σαν αντάλλαγμα, ο Νέλσον μπόρεσε να αποδεσμευθεί χωρίς περαιτέρω επιπλοκές από το πρώην έτερον ήμισυ και "ίνδαλμα" των μαύρων, για ν' απολαύσει ανενόχλητος τον έρωτα του με την 24χρονη "θαυμάστριά" του. Μια επιστολή από ομάδα αναρχικών σύντροφων από την Ν.Α. καταγράφει χαρακτηριστικά γεγονότα που δείχνουν ξεκάθαρα πως μεθοδεύτηκε και μεθοδεύεται το σκαρφίσμα της νέας, μαύρης νομενκλατούρας στο σβέρκο των κολασμένων της Ν.Α.

Το 1991 ιδρύθηκε η εταιρεία Thebe Investments με στόχο, όπως δηλώθηκε, να "βοηθήσει στην υλοποίηση του αφρικάνικου ονείρου". Τα κεφάλαια για την εταιρεία διατέθηκαν από το Νέλσον και το ηγετικό στέλεχος του Εθνικού Αφρικανικού Κογκρέσου (CNA) Ουόλτερ Σισούλου. Ενώ πλησίαζαν οι ολυμπιακοί του 1992, όπου μετά από καιρό θα συμμετείχαν αθλητές από την Ν.Α., συνέβησαν οι σφαγές των μαύρων στο Boipatong. Σαν συνέπεια, άρχισε να συζητείται ο αποκλεισμός της Ν.Α. ενώ το Ε.Α.Κ. πρότεινε το μποϊκοτάζ της Ν.Αφρικάνικης συμμετοχής. Όταν όμως μια εταιρεία με τον τίτλο Movement Marketing Enterprises απόκτησε τα αποκλειστικά δικαιώματα οικονομικής εκμετάλλευσης των ολυμπιακών συμβόλων στην Ν.Α., το Κογκρέσο άλλαξε γνώμη και άρχισε να μιλάει για επίδειξη ανωτερότητας και "κατανόησης". Συμπτωματικά η εταιρεία Μ.Μ. είναι

ιδιοκτησία της Thebe In....

Η παιδεία και το βιβλίο ειδικότερα ποτέ δεν ήταν ένας τομέας άξιος λόγου για τις νοτιοαφρικάνικες κυβερνήσεις, ωστόσο το εμπόριο βιβλίων μπεστ σέλλερ έχει μεγάλο τζίρο. Έτσι η Τ.Ι. αγόρασε το 20% του εκδοτικού οίκου Mac Millan Boleswa, μια κίνηση που της αποφέρει κέρδος 20.000.000 λιβρών (τοπικό νόμισμα) το χρόνο.

Τις μέρες της παντοδυναμίας του ρατσιστικού καθεστώτος, είναι μάλλον αυτονόητο ότι εταιρείες που δεν είχαν καλές σχέσεις με την κυβέρνηση, δεν είχαν κανένα μέλλον. Τι μπορεί λοιπόν κανείς να συμπεράνει από το γεγονός ότι η ρατσιστική κυβέρνηση υπέγραψε ένα μεγάλο συμβόλαιο για προμήθεια ηλεκτρονικών υπολογιστών με κάποια εταιρεία "Digital", πίσω από την οποία βρισκόταν η Τ.Ι. ή από το γεγονός ότι η κατασκευή επικοινωνιακών δικτύων ανατέθηκε στην εταιρεία και πάλι η Τ.Ι.

Το Ε.Α.Κ. είναι μια μεγάλη επιχείρηση. Χρησιμοποιεί τις περγαμινές ενός αριστερού κόμματος για να πετύχει τον πλουτισμό της υπό διαμόρφωσης μαύρης αστικής τάξης και προωθήσει τις "αναδιαρθρώσεις" που έχουν απαιτήσει οι πολυεθνικές για να μεταφερθούν στην Ν.Α. Αυτό συνεπάγεται με την ανελέητη κρατική καταστολή ενάντια στην εργατική τάξη και την υιοθέτηση όλων των τρόπων βασανιστηρίων που χρησιμοποιούσε η ρατσιστική ολιγαρχία, στην υπηρεσία όμως της ταξικής κυριαρχίας.

Ινδονησία: Ολοκληρωτισμός και εργατικοί αγώνες

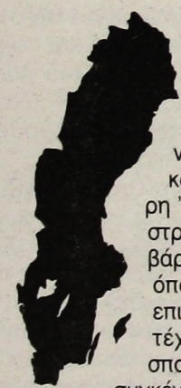
ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ υπάρχει ένα από τα πιο αυταρχικά καθεστώτα στον πλανήτη, το οποίο φυσικά χαίρει της αμέριστης υποστήριξης των ΗΠΑ και του διεθνούς κεφαλαίου. Η ωμή περαίωση των στοιχειωδών από τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα είναι μέρος της καθημερινότητας. Ελάχιστες περιπτώσεις που καταδεικνύουν την εγκληματική δράση του κρατικού και παρακρατικού μηχανισμού καταφέρνουν να σπάσουν το τείχος της σιωπής και να γίνουν γνωστές έξω από τα σύνορα της χώρας. Η σύλληψη, εδώ και περισσότερο από ένα χρόνο, 19 συνδικαλιστών του ανεξάρτητου συνδικάτου SBSI είναι μια

από αυτές. Στην Ινδονησία η μόνη νόμιμη συνδικαλιστική δράση είναι αυτή που κινείται στα πλαίσια της κρατικής ομοσπονδίας εργασίας SPSI. Έτσι όταν ανεξάρτητοι συνδικαλιστές του SBSI προσπάθησαν να οργανώσουν μια απεργία στις 11 Φλεβάρη του 1994, οι δυνάμεις καταστολής συνέλαβαν τις παραμονές της απεργίας, 19 συνδικαλιστές, ανάμεσα τους και τους γνωστούς αγωνιστές Pakrahan, Sunarty και Trisjanto. Όλοι τους παραμένουν φυλακισμένοι. Αλλά αν σ' αυτή την περίπτωση τα ονόματα των συλληφθέντων συνδικαλιστών έγιναν γνωστά και έχει αρχίσει να αναπτύσσεται μια διεθνής δραστηριότητα για την απε-

λευθέρωσή τους, σε άπειρες άλλες περιπτώσεις τα θύματα της κρατικής τρομοκρατίας παραμένουν άγνωστα. Η άμεση παρέμβαση του στρατού, ακόμα και σε εντελώς ειρηνικές κινητοποιήσεις, είναι συνηθισμένη πρακτική στην Ινδονησία. Οι στρατιωτικοί χρησιμοποιούν τη βία, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, ακόμα και τη δολοφονία ενάντια στις εργατικές διεκδικήσεις.

Η πιο "ελαφρά" μορφή παρέμβασης των στρατιωτικών είναι η προσαγωγή σε στρατόπεδα εργατών που αναπτύσσουν συνδικαλιστική δράση. Εκεί, με τρομοκρατία και απειλές, τους πείθουν να παραιτηθούν "εθελοντικά" από τη δουλειά τους. Στη συνέχεια, τα ονόματα τους προστίθενται στη μαύρη λίστα που η αστυνομία μοιράζει στις επιχειρήσεις, όπου καταγράφονται αυτοί που δεν πρέπει να προσλαμβάνονται (πηγή CNT, No 177).

ΣΟΥΗΔΙΑ

Λάβαμε τη σουηδική έκδοση του διεθνούς αναρχικού δελτίου πληροφόρησης A-infos, από όπου αναδημοσιεύουμε ειδήσεις από τη δράση των Σουηδικών σύντροφων και τη ζωή στη Σουηδία. Στις 29 Γενάρη '95, μέλη της AntiSexistisk Aktion επιτέθηκαν και κατέστρεψαν δύο σεξομάγαζα στην Στοκχόλμη. Στις 10 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε νέα επίθεση στη γκαλερί Intex, όπου εκτίονταν φωτογραφίες πορνό. Την ίδια μέρα η επιτροπή "εργατική βοήθεια στη Βοσνία", όπου συμμετέχει ενεργά η σουηδική αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία SAC, ανακοίνωσε ότι ξεκινάει εκστρατεία για τη συγκέντρωση βοήθειας για τη Βοσνία. Στόχος είναι τον Αύγουστο '95 ένα ολόκληρο πλοίο με βοήθεια για τη βοσνιακή εργατική τάξη να ξεκινήσει από τη Σουηδία.

Στις 16 Φλεβάρη στη Στοκχόλμη καταστράφηκε από σύντροφους το κατάστημα Asgard που πουλάει είδη φασιστικής προπαγάνδας. Στις 18 Φλεβάρη, στο Malmo, έγινε πορεία αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας. Στις 23 Φλεβ. μια μπουλντόζα και άλλα μηχανήματα που χρησιμοποιούνται για τη διάνοιξη ενός αυτοκινητόδρομου που θα καταστρέψει το προάστιο Jordbro, αχρηστεύθηκαν μετά από σαμποτάζ. Στις 4 Μάρτη μέλη της AntiFascistisk Aktion επιτέθηκαν σε 70 φασίστες που είχαν συγκεντρωθεί για να πραγματοποιήσουν το φασιστικό συνέδριο στο Norrköping. Οι σύντροφοι κατάφεραν να δώξουν τους φασίστες από το χώρο του συνεδρίου και να ακυρώσουν τη συνάντησή.

Στις 17 Μάρτη η κυβέρνηση της Σουηδίας ανακοίνωσε την απέλαση, σε πρώτη φάση, 20 προσφύγων από την πρώην Γιουγκοσλαβία. Μερικές μέρες μετά, στις 23 Μάρτη ανακοίνωσε

ότι σκοπεύει να απελάσει άλλους 5.000 πρόσφυγες από διάφορες χώρες της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Την επόμενη μέρα και μετά από αντιδράσεις, η κυβέρνηση δήλωσε ότι όσοι απελαθούν δε θα διατρέξουν κίνδυνο όταν επιστρέψουν στη χώρα τους. Τελικά στις 30 Μάρτη ανακοινώθηκε ότι οι απελάσεις θα συνεχιστούν, ενώ συγχρόνως τονίστηκε ότι η ανεργία στη Σουηδία, που μέχρι πριν λίγα χρόνια ήταν λιγότερο από 3% έχει ξεπεράσει το 13%, δηλαδή, επίσημα 327.200 άνεργοι. Έτσι μέρος της ευθύνης για την ανεργία, αποδίδεται στους πρόσφυγες της σφαγής της Βοσνίας, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι λιποτάκτες...

Ο Μεγάλος Αδερφός στις πόλεις-δορυφόρους του Παρισιού

Οι δορυφορικές πόλεις του Παρισιού, που τις προηγούμενες εκθειάζονταν με πάθος από τους τεχνικούς της προληπτικής καταστολής, τους πολεοδόμους, κατάφεραν ίσως να κρατήσουν τους ενοχλητικούς προλεταρίους μακριά από το κέντρο του ψωροπερήφανου "αριστοκρατικού" Παρισιού, έχουν όμως μεταβληθεί σε μόνιμες εστίες αντίστασης και πονοκεφάλου για τους μπάτσους. Οι συμπλοκές με νέους εργάτες, άνεργους και άλλα προλεταριοποιημένα τμήματα του πληθυσμού είναι καθημερινό φαινόμενο, ενώ τις όχι λίγες φορές που οι νέοι από τα προάστια κατέβηκαν μαζί στο κέντρο του Παρισιού για να συμμετάσχουν, με το δικό τους τρόπο, σε νεολαιίστικες ή εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις, το φάντασμα του '68 διέτρεχε τα παρσινα βουλεβάρτα. Σε μια προσπάθεια να ελέγξουν την κατάσταση, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί καταφεύγουν στην ηλεκτρονική τεχνολογία. Πρόσφατα λοιπόν ανακοινώθηκε ότι μέχρι το τέ-

λος του 1995 θα έχουν εγκατασταθεί στο προάστιο Λεβαλουά 100 κάμερες, συνδεδεμένες με τα αστυνομικά τμήματα. Οι κάμερες, τοποθετημένες σε επιλεγμένα σημεία θα "επιβλέπουν την τάξη" σε 24ωρη βάση. Ανάλογα με την περίπτωση θα είναι είτε περιστρεφόμενες είτε με ευρυγώνιο. Ο Μεγάλος Αδερφός σας παρακολουθεί...

Αυστραλία: Η ιδιωτική πρωτοβουλία αναλαμβάνει το σωφρονισμό.

Η κυβέρνηση της Νότιας Αυστραλίας ανακοίνωσε ότι ανέθεσε σε βρετανική εταιρία την ανέγερση, τη διεύθυνση και τον έλεγχο μιας νέας φυλακής στο Mount Gambier. Αν το πείραμα πετύχει, η ιδιωτικοποίηση θα επεκταθεί και σε άλλες φυλακές, τον έλεγχο των οποίων θα αναλάβει η εταιρία που έχει, λέει, ανάλογη εμπειρία από 80 χώρες (!) Φαίνεται λογικό η Αυστραλιανή εξουσία να εμπιστευτεί το βρετανικό κεφάλαιο για μια τέτοια υπόθεση, αφού άλλωστε ολόκληρη η Αυστραλία αρχικά ήταν τόπος εξορίας για τα

θύματα του βρετανικού "σωφρονισμού". Εξ' άλλου το κεφάλαιο έχει μεγάλη εμπειρία στον τομέα, αφού έχει μετατρέψει ολόκληρο τον πλανήτη σε φυλακή, όπου, όπως και σε κάθε φυλακή, τα πρόνοια τα απολαμβάνει η διεύθυνση και όσοι συνεργάζονται, δηλαδή οι ρουφιάνοι. Αυτοί οι τελευταίοι ως θυμούνται πάντως ότι οι πρώτοι που γνωρίζουν τη δίκαια οργή των στασιαστών σε κάθε εξέγερση σε φυλακή, είναι αυτοί ακριβώς: οι ρουφιάνοι...

Ισπανία: Τέσσερις νεκροί κάθε μέρα σε εργατικά ατυχήματα

Το υπουργείο εργασίας της Ισπανίας ανακοίνωσε, ότι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, το 1994 συνέβησαν 1363 θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα. Την ίδια χρονιά, ο αριθμός των εργατικών ατυχημάτων που προκάλεσε βαρείς τραυματισμούς, ήταν 522.509. Όλα αυτά σύμφωνα πάντα με τα επίσημα στοιχεία όπου φυσικά δεν αναφέρονται τα ατυχήματα που συνέβησαν σε συνθήκες μαύρης εργασίας...

ΣΙΚΑΓΟ 1886: 109 χρόνια μνήμης και αγώνα

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ της κρατικοσυνδικαλιστικής γιορτής την Πρωτομαγιά χρησιμοποιεί με επετειακό τρόπο την εργατική εξέγερση στο Σικάγο το Μάη του 1886. Αν, όμως αυτοί που την επικαλούνται βρίσκονταν εκεί θα είχαν πάρει θέση εναντίον της, θα μιλούσαν για "προβοκάτορες" και "στοιχεία ξένα από την εργατική τάξη".

Γι' αυτό και εκτός από τα λογύδρια δεν υπάρχει καμιά αναφορά στα πραγματικά γεγονότα εκείνων των ημερών, στο Σικάγο του 1886, γιατί οι συνδικαλιστές υπηρέτες των αφεντικών γνωρίζουν καλά ότι Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ.

Η ιστορία ξεκινάει δύο χρόνια πριν, το 1884, όταν η Ομοσπονδία εργατικών και συνδικαλιστικών σωματείων των ΕΠΑ και του Καναδά, είχε αποφασίσει πως από την 1η Μάη 1886 θα ίσχυε το οκτάωρο. (Στα συνδικάτα εκείνη την εποχή υπήρχε έντονη συμμετοχή των αναρχικών πολλοί από τους οποίους ήταν μετανάστες από άλλες χώρες.)

Τον Οκτώβρη του 1885, μετά από εισήγηση του αναρχικού Αύγουστου Σπιάς, το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο που περιλάμβανε 22 συνδικάτα υιοθέτησε την ακόλουθη απόφαση: "Απόφαση μας είναι να κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών να πάρει τα όπλα, για να προβάλλει στους εκμεταλλευτές της το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να θεωρηθεί αποτελεσματικό: τη βία. Μολονότι περιμένουμε ελάχιστα από την καθιέρωση του οκτάωρου, υποσχόμαστε με πίστη να βοηθήσουμε τα αδελφία μας που βρίσκονται σε μειονεκτική θέση σ' αυτή την ταξική πάλη, με όλα τα μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε, εφ' όσον κι αυτά θα συνεχίσουν να διατηρούν ένα ανοιχτό και αποφασισμένο μέτωπο ενάντια στους κοινούς μας καταπιεστές, τους αριστοκράτες αλητες και τους εκμεταλλευτές. Η πολεμική μας κραυγή είναι: ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ!".

Την εποχή εκείνη υπήρχε έντονη εξεγερτική και επαναστατική δράση. Μια πλούσια εργοστασιακή διαμάχη έπαιρνε άμεσα τα χαρακτηριστικά του κοινωνικού πολέμου. Για παράδειγμα οι απεργοί στα χαλβουργεία της Εταιρίας Κάρνεγκ στην Πενσυλβανία συγκρούστηκαν ένοπλα σε πραγματική μάχη με τους απεργοσπάστες.

Το 1886, λοιπόν, η κατάσταση στο Σικάγο ήταν τεταμένη. Οι συγκρούσεις ανάμεσα στους απεργούς και τους απεργοσπάστες ήταν συχνές στα εργοστάσια Μακ Κόρμικ. Υπήρχε μάλιστα

συγκροτημένη μια δραστήρια ομάδα αναρχικών, κυρίως γερμανικής καταγωγής, με διαρκή συμμετοχή στις εργατικές και κοινωνικές συγκρούσεις, με γνωστή τη δράση αυτών των ανθρώπων για περισσότερο από δέκα χρόνια. Για πρώτη φορά στο Σικάγο, το 1886, η 1η Μάη έγινε η μέρα γενικής απεργίας και διαδηλώσεων. Δύο μέρες αργότερα, στις 3 Μάη, η απεργία εξαπλώνεται παίρνοντας τις διαστάσεις γενικευμένης εξέγερσης. Ο αριθμός της συμμετοχής σ' αυτήν ξεπερνά τους 65.000. Το κράτος και τα αφεντικά προσπαθούν με υποσχέσεις να κατευνάσουν την οργή των εργαζομένων αποσκοπώντας στο να τους αποδυναμώσουν διασπώντας τους.

Ταυτόχρονα ετοιμάζουν τα χτυπήματα τους ενάντια στους αγωνιζόμενους. Στις 3 Μάη, η αστυνομία άρχισε να πυροβολεί κατά τη διάρκεια μιας συγκρούσεως στα εργοστάσια Μακ Κόρμικ τραυματίζοντας αρκετούς εργάτες. Η τοπική γερμανόφωνη αναρχική "Εργατική Εφημερίδα" δημοσίευσε ένα άρθρο του αρχισυντάκτη αναρχικού Αύγουστου Σπιάς με τον τίτλο "Εκδίκηση! Εργάτες στα όπλα!".

Ταυτόχρονα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση για τις 4 Μάη, στο Χέιμάρκετ, ένα μεγάλο ανοιχτό χώρο. Το τρυκάνι που καλούσε στην συγκέντρωση γραμμένο στα αγγλικά και στα γερμανικά έγραφε: "ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΡΓΑΤΕΣ! ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στο ΧΕΙΜΑΡΚΕΤ, Ράντολφ Στρίτ, Μπ. Ντάιπλντς και Χάλστον. Καλοί ομιλητές θα παρουσιάσουν για να καταγγείλουν τις τελευταίες αγριότητες της αστυνομίας, τους πυροβολισμούς ενάντια στους σύντροφους μας εργάτες χτες το απόγευμα. Εργάτες οπλιστείτε κι ελάτε μαζί!".

Η εκτελεστική επιτροπή" Στις 10 το πρωί της 4ης Μάη χιλιάδες εργάτες μαζεύτηκαν στο χώρο της συγκέντρωσης. Η συγκέντρωση εξελίχθηκε ήσυχια και λίγο πριν το τέλος της μια δυνατή καταιγίδα έκανε πολλούς από το πλήθος να φύγουν. Στο σημείο αυτό και ενώ είχαν απομείνει γύρω στα 200 με 300 άτομα - ομιλητής ήταν ο Σάμουελ Φήλντεν - 176 αστυφύλακες του Σικάγου που βρισκόταν κάτω από τις διαταγές του Κάπταιν Μπόνφελντ και άλλων αξιωματικών μεταξύ των οποίων και κάποιος Ζάακ πήραν θέσεις μάχης. Η στιγμή αυτή κρίθηκε από το κράτος και τα όργανα του κατάλληλη για να δώσουν ένα χτύπημα στους αγωνιζόμενους. Ο Μπόνφελντ έχοντας παρατάξει τους μπάτσους με τα όπλα σε ετοιμότητα διέταξε τους συγκεντρωμένους να διαλυθούν. Ο Φήλντεν αρνήθηκε. Ο ε-

πικεφαλής των μπάτσων επέμενε προκαλώντας. Μπροστά στην επίθεση των μπάτσων ρίχτηκε μια βόμβα από τους συγκεντρωμένους, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας μπάτσος και να τραυματιστούν αρκετοί. Η μάχη γενικεύεται, πολλοί μπάτσοι και διαδηλωτές, τραυματίζονται και σκοτώνονται. Το κράτος κατηγορεί εννέα αναρχικούς σαν υπεύθυνους για την αιματοχυσία. Συλλαμβάνονται οι επτά. Ο τύπος και όλα τα όργανα του κράτους και των αφεντικών ζητούσαν τα κεφάλια των αναρχικών. Στην στημένη δίκη που ακολούθησε, και παρ' όλο τις ανυπόκριτες αποδείξεις σε βάρος των κατηγορούμενων, επιβλήθηκαν θανατικές ποινές στους πέντε, ενώ στους

υπόλοιπους πολύχρονες καταδίκες. Παρ' όλες τις κινητοποιήσεις παγκόσμια, στις 11 Νοέμβρη 1887, τέσσερις από τους καταδικασμένους κρεμάστηκαν. Ήταν οι Αύγουστος Σπιάς, Άλμπερτ Πάρσονς, Άντολφ Φίσερ και Κάρλ Ενγκελ. Πάνω στο κρίωμα ο Αύγουστος Σπιάς φώναξε: "Θα έρθει μια εποχή που η σιωπή μας στον τάφο θα είναι πιο ισχυρή από τις φωνές που στραγγαλίζετε σήμερα!". Ο πέμπτος από τους καταδικασμένους σε θάνατο, ο Λιούις Λίγκ, αυτοκτονεί στο κελί του την παραμονή του απαγχονισμού του βρίσκοντας τον τρόπο να στερήσει το δικαίωμα στους δημίους της ανθρωπότητας να ικανοποιήσουν την τελευταία θηριωδία τους πάνω του...

Το 1893 οι Σάμουελ Φήλντεν, Σβάμπ και Οσκαρ Νέεμπε αποφυλακίστηκαν. Αυτή είναι η αλήθεια γύρω από τα γεγονότα, πάνω στα οποία βεβηλώνουν οι νεκροθάφτες του εργατικού κινήματος κάθε 1η Μαΐου στο Πεδίο του Αρεως, σε αυτό το κακόγουστο θέατρο. Η ιστορία όμως επαναλαμβάνεται, οι αιτίες που οδήγησαν τους καταπιεσμένους στο Σικάγο του 1886 να ξεσηκωθούν παραμένουν και η εξέγερση δε θα παραμείνει για πάντα στο μουσείο, έκθεμα των εργατοπατέρων στους αποχαυνωμένους υπηκόους τους. Θα ξανασυμβεί, εκεί που κανείς δεν το περιμένει, εκεί που η ιστορία ανατρέπει τα σχέδια της υποταγής...

Πηγή: ΕΞΕΓΕΡΣΗ Νο 15.

Η πρώτη ελληνική Πρωτομαγιά

Η 1Η ΜΑΗ ορίστηκε από την Β' Διεθνή σαν μέρα διεθνούς αλληλεγγύης και αγωνιστικής διεκδίκησης των εργαζομένων το 1889. Από τότε και ύστερα οι έλληνες σοσιαλιστές της εποχής σύνδεσαν πολλές πρωτοβουλίες τους με την μέρα αυτή.

Την 1η Μάη του 1891 ο Καλλέργης και άλλοι 12 σοσιαλιστές φωτογραφήθηκαν αναμνηστικά όλοι μαζί, σαν συμβολική συμμετοχή στην παγκόσμια επέτειο και διαμαρτυρία των εργατών. Το 1892 ο Καλλέργης και τριάντα περίπου σύντροφοί του συγκεντρώνονται στο χώρο του Σταδίου και εκεί διαμαρτύρονται κατά του άθλιου πλουτοκρατικού συστήματος. Η πρώτη όμως ουσιαστική διεκδικητική Πρωτομαγιά, ήταν αυτή του 1893. Την απόφαση για την συγκέντρωση είχε πάρει δύο μήνες νωρίτερα το διοικητικό συμβούλιο του Σοσιαλιστικού Συλλόγου και η οργάνωσή της είχε ανατεθεί σε τριμελή επιτροπή που αποτελούσαν οι Χαϊρετής, Ματιάτος, Ελευθερίου. Κατά την διάρκεια μέχρι την 1η Μάη ο Σοσιαλιστικός Σύλλογος έκανε κάλεσμα σε διάφορα εργατικά σωματεία "όπως μετάσχουν εις την εορτή της Πρώτης Μαΐου". Η εκδήλωση προαναγγέλεται στα μέσα του Απριλίου από τις στήλες του "Σοσιαλιστή" και εκεί αναφέρονται οι στόχοι και ο τόπος της συγκέντρωσης:

"Δύο Μαΐου ημέρα Κυριακή 5 μ.μ εις το Αρχαίον Στάδιον, οπισθεν του Ζαππείου, εις την γέφυραν όπου είναι απέναντι εις τα Αγγλικά μνημεία με κυπαρίσσια. Όλοι οι Σοσιαλισταί και υπο μισθόν πάσχοντες θα συναρθροισθώσι ψήφισμα προς την Βουλήν, δια του οποίου θα ζητώσι:

1. Τας Κυριακάς όλα τα καταστήματα να είναι κλειστά προς ανάπαυσιν των πολιτών.
2. Τον περιορισμό των εργασιών ωρών εις οκτώ κατ' ανώτατον όριον και ολιγώτερον δια τας κοπιώδεις και ανθυγιεινούς εργασίας και δια τους παίδας και τας γυναίκας.
3. Απονομήν συντάξεως εις τους εκ της εργασίας παθόντας και καταστάντας ανικανούς, προς διατήρησιν εαυτών και της οικογενείας των, καθώς και εις τας οικογενείας των εν ενεργεία φονευομένων".

Η συγκέντρωση έληξε με πλήρη επιτυχία. Στο Σοσιαλιστή των μέσων του Μαΐου της ίδιας χρονιάς διαβάσαμε: "Εις τας 2 Μαΐου ώρα 5ην μ.μ, παρά το αρχαίον Στάδιον, τα μέλη του Κεντρικού Σοσιαλιστικού Συλλόγου και μέγα πλήθος εκ των πασχουσών τάξεων

των ευρισκομένων υπο τον ζυγόν του μισθού, ακολουθούντες τον διεθνή των πάσχουσων τάξεων αγώνα, συνθηροίθησαν προς διαμαρτύρησιν εναντίον του σημερινού αθλίου συστήματος, όπου δυστυχούν οι πολλοί κοπιώδεις εργαζόμενοι και ευτυχούν οι ολίγοι σκληροί, πλούσιοι, μη εργαζόμενοι. Αφού συνήλθον, πλέον των δύο χιλιάδων ατόμων, εις το βάθος του Σταδίου, εκ τινος λίθου ο πολίτης Σταύρος Καλλέργης είπε τα εξής περίπου: "Ο σκοπός της συναρθροίσεώς μας ενταύθα είναι να υπογράψωμεν ψήφισμα δια να δοθεί εν καιρώ εις την Βουλήν....

.....Δεν πιστεύω να υπάρξη κανείς εδώ, ο οποίος να μὴν παραδέχεται τας σοσιαλιστικές ιδέας και το ψήφισμα. Η συνάρθροίσις μας σήμερον ενταύθα έχει παγκόσμιον χαρακτήρα... Ζητούμε επι του παρόντος την βελτίωσιν της θέσεως των εργατών και την διάδοσιν των σοσιαλιστικών αρχών και εν τω μελλόντι την κατάργησιν του κληρονομικού δικαίματος και της ιδιοκτησίας.

Η πρόεδρος βαδίζει τον δρόμον της. Πέρυσι, το 1892 τριάντα μόνον ομόφρονες σοσιαλισταί συνήλθον εις τούτο το μέρος και διαμαρτύρηθησαν κατά του σημερινού πλουτοκρατικού αθλίου συστήματος. Σήμερον, 2 Μαΐου 1893, παρατηρήσατε πόσοι είμεθα ενταύθα δια τον αυτόν λόγον. Βλέπετε, λοιπόν, ότι η πρόεδρος βαδίζει τον δρόμον της και θάπτον η βράδιον θα φτάσει εις το ποθούμενον αποτέλεσμα!

Μόλις κατήλθεν του μέρους εξ ου ομιλεί ο πολίτης Σταύρος Καλλέργης οι συναρθροισθέντες υπέγραψαν το ψήφισμα και εντός ημισείας ώρας το ψήφισμα έφερε άνω των 500 υπογραφών. Αφού υπέγραψαν το ψήφισμα ήρχισαν διαλυόμενοι καθ' ομάδας οι διαδηλωταί φέροντες οι περισσότεροι επι της κομβιοδόχης των ερυθράν κονκάρδαν, το σύμβολον του Συλλόγου και διασπαρέντες εις όλας τας οδούς, εφώναζαν "Ζήτω ο Σοσιαλισμός".

Οι αστικές φυλλάδες της εποχής μιλούν για συγκέντρωση διακοσίων ανθρώπων, τα σοσιαλιστικά έντυπα για δύο χιλιάδες. Όπως και να έχει το πράγμα η πρώτη αυτή Πρωτομαγιά έβαλε τις σταθερές βάσεις ανάπτυξης και δημόσιας εμφάνισης των ελλήνων σοσιαλιστών στην Αθήνα του τέλους του 19ου αιώνα.

Βαρκελώνη, Μάης 1937

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΑΣ

Η ΙΣΠΑΝΙΚΗ αναρχική επανάσταση του 1936 είχε να αντιμετωπίσει όχι μόνο τους φασίστες του Φράνκο αλλά και τους "συμμάχους" της στο Λαϊκό Μέτωπο (δημοκρατικούς και κομμουνιστές). Αυτοί, εκμεταλλεύοντο την ανοχή της ηγεσίας της CNT, επεδίωξαν να περάσουν το δικό τους οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα, στηρίζοντο στην λογική "τώρα πρέπει να νικηθεί ο φασισμός και μετά συζητάμε για κοινωνικές αλλαγές". Η έκδηλη εχθρότητα ανάμεσα στους αναρχικούς και το τροτσικιστικό ΡΟΜ από τη μία και το κομμουνιστικό, κύρια, κόμμα από την άλλη (που με την στήριξη της ΕΣΣΔ προσπαθούσε να κατακτήσει την ηγεσία του αντιφασιστικού Λαϊκού Μετώπου) στο τέλος του Απριλίου του 1937 ξέσπασε σε ανοικτό πόλεμο. Εκατέρωθεν δολοφονίες και ανοιχτές επιθέσεις των μεν στους δε μέσα από τα επίσημα έντυπα ξεπερνούσαν τις εκκλήσεις για ενότητα και αποδείκνυαν πως μερικές διαφορές δε γεφυρώνονται, πως ο αντιφασισμός δεν μπορεί να είναι ενιαίος, πως αναρχισμός και αστική ή κομμουνιστική δικτατορία δε συμβιβάζονται.

Στις 3 Μαΐου άρχισε η μεγάλη μάχη στην Βαρκελώνη. Το ποιος άρχισε ακόμα δεν έχει ξεκαθαριστεί. Ετσι κι αλλιώς όμως, το κλίμα ήταν έτοιμο από πριν και το παραμικρό, ανεξάρτητα από το ποιος το προκαλούσε μπορούσε να οδηγήσει σε εκτεταμένη σύγκρουση. Τελικά η μάχη άρχισε στην Τηλεφωνική - το βασικό τηλεπικοινωνιακό κέντρο της πόλης. Το κτίριο της Τηλεφωνικής ελεγχόταν από μια κοινή επιτροπή της CNT, της UGT (συνδικάτων των σοσιαλιστών) και ενός κυβερνητικού εκπροσώπου και οι φασιστές άρχισαν με την άφιξη του σοσιαλιστή αρχηγού της αστυνομίας για να ερευνηθεί αν ήταν αληθινές οι υποψίες ότι η CNT χρησιμοποιούσε τηλεφωνικές γραμμές για λογαριασμό της.

Οι πρώτες μάχες έγιναν στην ουσία από όροφο σε όροφο του κτιρίου. Πολύ γρήγορα όμως ολόκληρη η πόλη είχε διχαστεί, με τις παραδοσιακές αναρχικές συνοικίες να συγκρούονται ανοιχτά με τις περιοχές που ελεγχόταν από τις κυβερνητικές δυνάμεις και τους οπαδούς της UGT. Η Καταλάνικη κυβέρνηση πείστηκε από τη CNT να αποσύρει την αστυνομία από το κτίριο της Τηλεφωνικής, αλλά αρνήθηκε να ζητήσει την παραίτηση του αρχηγού της αστυνομίας και του Υπουργού Εσωτερικών, που ζητούσε η CNT. Την άλλη μέρα ο Γκαρθία Ολιβέρ και η Φεντερικά Μοντσέν, δύο από τους ηγέτες των αναρχικών έφτασαν από τη Βαλένθια για να "ηρεμήσουν τα πνεύματα". Παρόλο που στις 5 Μάη έγινε μια προσωρινή ανακωχή, την επόμενη μέρα ξανάρχισαν οι μάχες. Ο λόχος Ντουρούτι ήταν έτοιμος να ξεκινήσει για τη Βαρκελώνη και η σύγκρουση απειλούσε να γενικευθεί. Η κυβέρνηση στη Βαλένθια, ύστερα από τους αρχικούς της διαταγμούς μήπως επιδεινώσει την κατάσταση, αποφάσισε να αποκαταστήσει την τάξη με τη βία στέλνοντας 4.000 άντρες. Η ηγεσία των αναρχικών εκτιμήσε ότι η τοπική τους δύναμη δεν μπορούσε να αντιπαρατεθεί στην κεντρική κυβέρνηση και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Στις 8 Μαΐου οι ηγέτες της CNT κάλεσαν τους οπαδούς τους να διαλύσουν τα οδοφράγματα και να επαναφέρουν την τάξη, και τα μέλη της βάσης, αναγκάστηκαν να υπακούσουν.

Στις μάχες σκοτώθηκαν περίπου 400 άτομα και τραυματίστηκαν 1.000. Μετά την ιστορία αυτή ακολούθησε η πτώση της κεντρικής κυβέρνησης του Λάργκο Καμπαλέρο, η ισχυροποίηση των κομμουνιστών και η αποχώρηση από την κυβέρνηση των αναρχικών και τελικά η ενδυνάμωση της κεντρικής εξουσίας σε βάρος της αναρχικής κοινωνικής επανάστασης.

29 ΑΠΡΙΛΗ 1992 Εξέγερση στο Los Angeles.

30 ΑΠΡΙΛΗ 1975 Φεύγουν και οι τελευταίοι αμερικάνοι από το Βιετνάμ.

1 ΜΑΗ 1886 Γενική απεργία για το οκτάωρο στο Σικάγο. Τριακόσιες πενήντα χιλιάδες απεργοί από 11.500 επιχειρήσεις.

2 ΜΑΗ 1919 Σκοτώνεται από τα τάγματα θανάτου ο γερμανός αναρχικός Λαντάουερ υπερασπιζόμενος τη Δημοκρατία των Συμβουλίων της Βαυαρίας

2 ΜΑΗ 1937 Σύγκρουση αναρχικών και κομμουνιστών στο κτίριο της τηλεφωνίας στην επαναστατημένη Βαρκελώνη. Τετρακόσιοι νεκροί.

3 ΜΑΗ 1886 Τέσσερις εργάτες δολοφονούνται από πράκτορες του Πίνκερτον στο Σικάγο.

4 ΜΑΗ 1886 Έκρηξη βόμβας στο Hight Market του Σικάγου. Σύλληψη και καταδίκη 8 αναρχικών.

5 ΜΑΗ 1936 Δολοφονούνται στη Βαρκελώνη από σταλινικούς οι Μπέρνερ, Μπαρμπιέρι και ο τροτσικιστής Α. Νιμ.

5 ΜΑΗ 1981 Πεθαίνει φυλακισμένος ο Μπόμπι Σαντς, αρχηγός του IRA μετά από 66 μέρες απεργίας πείνας.

1 Ο Οργουελ έλεγε πως «σε μια εποχή καθολικής εξαχρείωσης το να λές την αλήθεια είναι πράξη επαναστατική»... Ίσως εν έτει 1995 το να πράττεις το αληθινό να γίνεται μια πράξη προβοκατόρικη... Γιατί ποιος αμφιβάλλει, ότι οι καταλήψεις πανεπιστημίων και σχολών από «εξωφοιτητικά στοιχεία μαζί με τις συγκρούσεις που τις περιβάλλουν, δεν αποκτούν και το χαρακτήρα μιας -τόσο ευχάριστης- προβοκάτσιας στις παραμυθολογίες της δημοκρατικής προπαγάνδας.

2 Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, κοινωνικοί μετερεωλόγοι, αριστεριστές, πανεπιστημιακοί, αρχιμπάτσοι, συνδικαλιστές, όλοι καθισμένοι στους θρόνους των εφήμερων προνομίων τους μοιρολογούν κάθε λίγο για το σκοτεινό μέλλον του πολυαγαπημένου τους πανεπιστημιακού ασύλου και αλληλοτρώνονται για το ποιος ευθύνεται για τη «νεανική βία» ή για το πώς θα εφαρμοστεί «προληπτική καταστολή» χωρίς όμως να «παραβιάζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα».

ταραχής» στους χώρους των πανεπιστημίων, ανακαλύπτουμε τα λαμπρά βαφτίσια του ένδοξου «φοιτητικού κινήματος». Ο παλιός καλός φοιτητικός συνδικαλισμός, αγκαζαρισμένος από την άκρα αριστερά, με την αβάντα της διανόησης αλλά και του συνόλου του «προοδευτικού κόσμου» μεταμορφώθηκε τώρα σε ασυμβίβαστο εχθρό του συστήματος εκεί που μέχρι πριν λίγο τον ένοιαζαν μονάχα οι αίθουσες διδασκαλίας. Ο φοιτητής έγινε συνώνυμο του αμφισβητή κι αν και κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την ουσιαστική ριζοσπαστικοποίηση μεγάλων τμημάτων του φοιτητικού κόσμου δεν μπορούμε και να αγνοήσουμε το μέγεθος του μύθου που εξυφάνθηκε γύρω από το «μακρυμάλλη μουσάτο φοιτητή» που μέσα στα αμφιθέατρα αγωνίζεται για το καλό της εργατικής τάξης και για τα κινήματα του τρίτου κόσμου...

6 Ο μύθος αυτός, πέρα από τη συνειδητή διαστρέβλωση της πραγματικότητας δε θα πρέπει να ξεχνάμε πως εν τέλει αποτέλεσε τροχοπέδη σε κάθε ιστορική συνέχεια της

δρείκελα της κρατικής μεγαλοψυχίας, αλλά κατέκτησαν τη δημοκρατία και εξαργύρωσαν με τον καλύτερο γι' αυτούς τρόπο το χρόνο που σπατάλησαν στα αμφιθέατρα. Από το '74 και μετά άρχισε μια διαδικασία ενίσχυσης της πανεπιστημιακής αυτονομίας με θεσμικές αλλαγές στη διοίκησή της, με μαζικές εισροές φοιτητών και εν τέλει το 1982 με τη θεσμοθέτηση και στην Ελλάδα του ασύλου.

8 Η κορύφωση του ψεύδους. Η «Αυτονομία» της ακαδημαϊκής κοινότητας ορίζεται και χωροταξικά, ο χωροδεσπότης πρύτανης μαζι με τους φοιτητοπατέρες, απέκτησε το φέουδό του. Ένα φέουδο που σύμφωνα με το θεσμό, θα καλλιεργούνταν η γνώση αλλά και οι νέες ιδέες για τη κοινωνία μακριά από την κρατική (αφού όλοι πλέον το ξέρουν συμφέρει να το παραδεχτείς) καταπίεση. Η εξουσία δεν είχε να φοβηθεί τίποτα. Γνωρίζοντας πως οι επικίνδυνες γι' αυτήν ιδέες δεν μπορούν να γεννηθούν σε θερμοκήπια, εμπιστευόμενη τις νομοταγείς προθέσεις των πρυτανικών αρχών (αλλά και τις «μη τυχοδιωκτικές» τακτικές των παρατάξεων) εκμεταλλεύτηκε για χρόνια αυτή τη φανταστική παραχώρηση έτοιμη πάντα να την εξαφανίσει μόλις θα της γίνονταν άχρηστη - ξαστόχησε μονάχα σε ένα σημείο: Αν για την κοινωνία το άσυλο είναι άχρηστο δεν ισχύει το ίδιο και για τους φεουδάρχες του. Αυτοί είναι που έδωσαν τη μοναδική υλική υφή αυτού του θεσμού τη στιγμή ακριβώς που κατάλαβαν ότι μπορούν να το

χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο πραγμάτωσης των πολιτικών τους φιλοδοξιών αλλά και τη στιγμή που το φοιτητικό κίνημα οριστικά και αμετάκλητα νεκρό δεν ήταν σε θέση ούτε αυτό το ψέμα να υπερασπίσει (τι το νοιάζει τώρα το φοιτητή αν θα μπαίνουν μπάτσοι στη σχολή του...). Ενώ οι αριστεριστές βρίσκουν απλά μια ευκαιρία για να έχουν κάτι να αντιπαλεύουν στις παρακμιακές φοιτητικές συνελεύσεις (η ανίκητη δύναμη της συνήθειας), οι κάθε λογής Μεταξόπουλοι και Μαρκάτοι αρπάζουν την ευκαιρία να διαπραγματευτούν με το κράτος με ίσους όρους. Διαπραγματεύονται ένα ψέμα που κάποιες φορές γίνεται καρκίνωμα στην αξιοπιστία της δημοκρατικής προπαγάνδας και διάολε δεν μπορείς να μη γελάς με την καπατσοσύνη των αξιότιμων πρυτάνεων να το χειρίζονται γελοιοποιώντας μπροστά στις κάμερες μπάτσους και πολιτικούς...

9 Όμως πέρα από τις υπουργικές βλέψεις του κάθε Μαρκάτου η αξιοπιστία του ασύλου ανάγεται σε απλή αριθμητική. Με 50 φοβισμένους καταληψίες στο ΕΜΠ το άσυλο θα αρθεί και τα ΜΑΤ θα καθαρίσουν χωρίς πολύ αίμα και με το κούτελο καθαρό, τόσο το δικό τους όσο και του πρύτανη. Με 2000 (ή και 500) εξαγριωμένα άτομα η Ελληνική αστυνομία (που απολύτως δεν καμία σχέση δεν έχει με τους Γερμανούς ομολόγους της) να χρειαστεί να δώσει μάχη σώμα με σώμα, κτίριο με κτίριο με σίγουρο αποτέλεσμα εκατοντάδες τραυματίες, εκατοντάδες συλλήψεις, ερείπια παντού και μια καλή πιθανότητα για νεκρούς και από τις δύο πλευρές.

Δεν είναι θέμα στρατιωτικής αδυναμίας (τη στιγμή που το κράτος θα αδυνατεί να κερδίσει μια πολεμική σύγκρουση θα είναι και η στιγμή του τέλους του), είναι θέμα καταστολής του δημοκρατικού θεάματος της κοινωνικής ειρήνης όσο και του θεάματος που η εξουσία θέλει να προσδώσει στους αντιπάλους της: τέτοια νούμερα και τέτοιες καταστροφές δε δικαιολογούνται από «50 αλήτες (κουκουλοφόρους, πρεζάκηδες, υποκινημένους) των Εξαρχείων» χώρια που την άλλη μέρα θα γεμίσουν τα φύλλα από «σκισμένα ιμάτια» (το συνήθες «στριπτήζ» των Τεγόπουλων, Λαμπράκηδων κλπ, κάθε φορά που η εξουσία το παρακάνει). Ας μην ξεχνάμε πως χωρίς σχολή δεν υπάρχει και πρύτανης, ενώ το χυμένο αίμα μπορεί να βοηθάει την καριέρα ακροδεξιών αλλά για τους προοδευτικούς πρυτάνεις δεν είναι και ότι καλύτερο...

10 Είναι θέμα λοιπόν απλής αριθμητικής να καταλάβει κανείς πως όσο αναφορά τους αναρχικούς η λειτουργία του ασύλου είναι θέμα κοινούτυπων και μετρήσιμων ισορροπιών που έχουν να κάνουν μονάχα με τη συγκυρία.

Βέβαια ο αριστερισμός «και οι παραφυάδες αυτού» θα συνεχίζουν να υπερασπίζονται αυτόν το μύθο μιλώντας για «κοινωνικές κατακτήσεις» και «δικαιώματα»... Απλά μαλακίες.

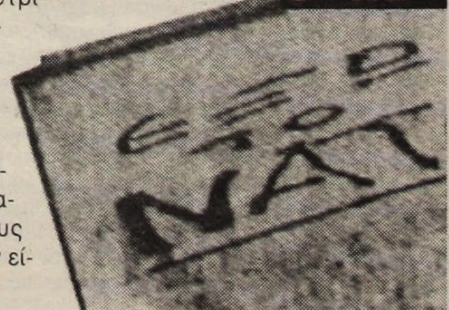
Όσο αναφορά την κοινωνία τη στιγμή αυτή το άσυλο είναι ολοκληρωτικά ανύπαρκτο και άχρηστο και έτσι ακριβώς πρέπει να παραμείνει εκτός αν θέλει κανείς να κάνει ένα κρατικό μύθο, μια πλουραλιστική αυταπάτη να αποκτήσει μια ζωή που από μόνη της δεν έχει δικαιώνοντας και διευκολύνοντας τη δημοκρατική προπαγάνδα. Το μόνο που για τους αναρχικούς αλλά και για κάθε δρων κοινωνικό κομμάτι που απομακρύνει την καταστολή και που κόβει το μακρύ χέρι του κράτους είναι ο ακτιβισμός αλλά και η στιβαρότητα του πολιτικού πλαισίου ή του αυθορμητισμού που τον στηρίζει και ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΟ.

Γιατί τίποτα άλλο από τη ζυγαριά κερδών και απωλειών δεν είναι που μετράει στη λήψη αποφάσεων για την εξουσία και οι θεσμοί και οι προεπιστάσεις «κατακτήσεις» τη στιγμή της δράσης είναι απλά κουρελόχαρτα.

Και ο πιο κοντόφθαλμος οπποτουνισμός είναι ικανός να κατανοήσει πως το παιχνίδι της υπεράσπισης του ασύλου είναι πλέον ζημιόγυνο. Το να ζητάς ουσιαστικά την κατοχύρωση του «δικαιώματος στη μολότφ» (αφού θέλεις και να δείξεις ότι τους πολεμάς και να έχεις και την έγκρισή τους) είναι μια ηττοπαθής και μισοκακόμοιρη πρακτική που αν μη τι άλλο σε ταυτίζει με τα όσα σου προσάπτουν.

Έτσι λοιπόν για μας, το άσυλο είναι μια υπόθεση όχι μόνο ανάξια υπεράσπισης αλλά που επιβάλλεται να την αρνηθούμε και να την πολεμήσουμε. Ένας τέτοιος πόλεμος είναι ίσως η καλύτερη απόδειξη, μακριά από χαμερπείς όσο και φανταστικούς τακτικισμούς, ότι ούτε είμαστε, ούτε σκοπεύουμε να γίνουμε «ένα ακόμη λουλούδι στη γλάστρα τους»...

ΕΚΤΟΡΑΣ

Ασύλου Σπάθη

3 Δεν είναι βέβαια καθόλου καινούριο φαινόμενο για τον εξουσιαστικό συρφετό να σπαταλάει με τέτοιο τρόπο χρόνο, χρήμα και πρωτοσέλιδα (μήπως ιδρώσε για να τα αποκτήσει;) για να υπερασπιστεί έναν καλοστημένο μύθο, είναι όμως από τις λίγες φορές που οι ιδιες οι συνθήκες τον αναγκάζουν να βγάζει σινά σινά τη μάσκα (μιλώντας όλο και πιο ανοιχτά για αναθεώρηση ή και κατάργηση του θεσμού), να αρνηθεί το δημιούργημά του τη στιγμή ακριβώς που οι όλο και πιο συχνές λάμψεις των μολότφ το έχουν πετάξει στα σκουπίδια.

4 Το άσυλο είναι ένα δημιούρημα της δημοκρατίας. Ένα πολιτικό τέχνημα. Από τη σκοπιά του αφελη φαινείται παράδοξο: το κράτος με τυμπανοκρουσίες οριοθετεί μια σειρά οικοδομικών τετραγώνων στις οποίες αφαιρεί από τον εαυτό του τη δυνατότητα να τις ελέγξει άμεσα. Μήπως η κρατική μηχανή απόκτησε τύψεις; Ασφαλώς και όχι. Πρόκειται απλά για ένα βεγγαλικό, για μια ανούσια και εκ του πονηρού παραχώρηση, μια από τις συνηθισμένες διαπραγματευτικές με την κοινωνία προσφορές που ερχόμενη από το πουθενά επιδιώκει ανταλλάγματα αποδείχνοντας για μια ακόμα φορά την ευφυή τακτική της δημοκρατικής διαχείρισης.

5 Πηγαίνοντας κάποια χρόνια πίσω, στη περίοδο της επαναστατικής θύελλας του '60-'70 μια θύελλα που απλώθηκε σε όλο τον κοινωνικό ιστό, βρισκόμαστε σε μια διαδικασία καταγραφής και χρέωσης της «ανα-

εξέγερσης του '60. Δεν είναι όμως επί του παρόντος μια ανάλυση του «φοιτητικού κινήματος». Αυτό που εδώ ενδιαφέρει είναι πως καλώς ή κακώς αποτέλεσε τον έστω και φτιαχτό εκφραστή μιας φάσης του κοινωνικού πολέμου και το σίγουρο είναι πως το κράτος δε θα αγνοούσε αυτή την πραγματικότητα. Οι μηχανισμοί απόσβεσης των κοινωνικών κραδασμών αλλά και οι μηχανισμοί προπαγάνδας λειτουργήσαν με μια σειρά «παραχωρήσεων» προς τα πανεπιστήμια...

7 Στον Ελλαδικό χώρο το φοιτητικό κίνημα εκφράστηκε με την οικειοποίηση της εξέγερσης του πολυτεχνείου '73. Πέρα από το διεθνή απόηχο λειτουργήσαν και αρκετοί ειδικοί παράμετροι που σε μεγάλο βαθμό επηρέασαν και επαύξησαν τη δυναμική των πανεπιστημίων. Το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο και η επαγγελματική εξασφάλιση που πρόσφεραν οι σπουδές στην αναπτυσσόμενη τότε Ελλάδα ήταν κάτι που ενίσχυε ακόμα περισσότερο την αίγλη των φοιτητών. Ταυτόχρονα η ύπαρξη των πανεπιστημιακών χώρων στο κέντρο της πόλης τους προστάτευε από κάθε κίνδυνο αποκοπής δίνοντας άμεσες δυνατότητες δημοσιοποίησης των δραστηριοτήτων τους. Το σημαντικό όμως είναι άλλο: είναι η σύνδεση του «φοιτητικού κινήματος» με την ίδια την ελληνική αριστερά. Οι φοιτητές έγιναν οι ουσιαστικοί αναβιωτές μιας ηττημένης και διαλυμένης αριστεράς που παράπαιε στη γήρανση, τις εξορίες και τις διασπάσεις. Τα πρώτα σκιρτήματα φάνηκαν κίολας από την εποχή του «ανένδοτου» η έκρηξη όμως ξεκίνησε τα τελευταία χρόνια της χούντας. Τα πανεπιστήμια έφεραν το «τέλος του εμφυλίου», την πολιτική αμνηστία της μεταπολίτευσης, το άλμα στην κυβέρνηση του 1981... Η εξουσία δεν άργησε να δείξει την ευγνωμοσύνη της... Γιατί στην Ελλάδα οι «Κον Μπετίτ» (οι ιμιασιόν φυσικά) δεν έγιναν απλά αν-

